

BURMESE
CLASSIC

နတ်နွယ်
သေမင်းနှင့် လက်တစ်ကမ်း

THE CANDLE FOR THE DEAD

JACK HIGGINS

ဒု တိ ယ အ ကြ မ်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုပြင်ပီဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမာသည့်ဖွဲ့စည်းမှုအခြေခံဥပဒေသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းမှုအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ ပပျောက်ပျက်အောင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

နတ်နွယ်

သေမင်းနှင့်လက်တစ်ကမ်း

JACK HIGGINS

A CANDLE FOR THE DEAD

သုရိယစာပေ

အမှတ်-၄၂ (က) အင်းယားမြိုင်လမ်း

ရွှေတောင်ကြား(၂)ရပ်ကွက်၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

ဖုန်း-၀၁-၇၂၄၂၆၆

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၀၀၂၀၈
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၅၅၀၅၀၈

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် ၁၉၉၂ ဒီဇင်ဘာလ၊ ဘဝတက္ကသိုလ်
ဒုတိယအကြိမ် ၂၀၀၈ ဇန်နဝါရီလ၊ သုန်ယဇာပေ

အုပ်ရေး

၁၀၀၀

မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း

အံ့ဘွယ်စင်

အတွင်းဖလှယ်

ပုံနှိပ်ရင်း

စာအုပ်ချုပ်

ကိုပြင်

အတွင်းကွန်ပျူတာတစ်

ဝဲတော်ချိန်ကွန်ပျူတာ သိန်းတေး

မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးတော်မြင့်ဝင်း Color Zone ပုံနှိပ်တိုက်
၁၈၄(ခ) ၃၁-လမ်း (အောက်) ဖန်တီးတန်းမြို့နယ်
ရန်ကင်းမြို့

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြတ်ပန်း သုန်ယဇာပေ
၄၂ (က) ဓာင်းယာဇိုင်လမ်း ဖန်တီးတန်းမြို့နယ်
ရန်ကင်းမြို့

တန်ဖိုး

၂၀၀၀ ကျပ်

(၁)

ဆောင်းကင်ပြာပြာနှင့် ထိစပ်ရာဖြစ်သော ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်ကမ်းပါး
ဆီတစ်ခုတွင် ဗန်ဗရူး ရပ်နားသည်။ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် သူထိုင်နေ
ပြီး ဆေးတံနှင့် ဆေးတံသောက်ဆေးအိတ်တို့ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

သူသည် အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ် အရွယ်ရှိပြီး အရပ်အ
ဆောင်းကောင်းကောင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ဖြစ်သည်။ နား
ထင် နှစ်ဖက်တွင် ဆံပင်များ ဖြူစပြုနေပြီဖြစ်သည်။ သူသည် ရဲဝန်ထမ်းတစ်ဦး
အဖြစ် အနှစ် အစိတ်မျှ အမှုထမ်းခဲ့ပြီ ဖြစ်သဖြင့် နှလုံးရည် လက်ရုံးရည်
ပြည့်ဝမှုတို့ကို သူ၏ မျက်လုံးပြာပြာများတွင် ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

ခဏအကြာတွင် သူ့အနီးသို့ ရဲကြပ်ကြီး ဒွိုင်းယား ရောက်ရှိလာပြီး
ရဲကြီးပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်သည်။ အသက်ရှူမောနေသည်။
“ရဲကြပ်ကြီး ဒီလိုနေရာမျိုးကို မကြာမကြာ လာဖို့ကောင်းတယ်”
ဗန်ဗရူးကပြောလိုက်သည်။

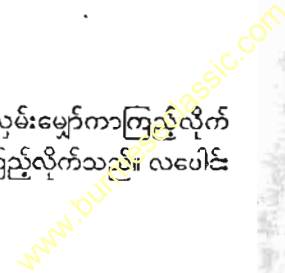
“ကျွန်တော့်ကိုသာ ခွင့်ပေးပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်လာပါမယ်၊ ဖေဖော်ဝါ
ရီ တတည်းက ကျွန်တော် တစ်ရက်မှမအားရသေးဘူး၊ ကျွန်တော်နောက်ဆုံး
အနားရခဲ့တဲ့နေ့ဟာ ကြာလှပြီ၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ သမိုင်းတင်ရမယ့် နေ့တစ်နေ့
ဆောင် ဖြစ်နေပြီ”

ဗန်ဗရူးက ပြုံးလိုက်ပြီး ဆေးတံကို မီးညှိလိုက်သည်။
“ရဲကြပ်ကြီး ဒီအလုပ်ထဲကို ဝင်ခဲ့ဖို့မကောင်းဘူး”
အဝေးတစ်နေရာဆီမှ ပေါက်ကွဲသံတစ်ခု တုန်ဟည်းထွက်ပေါ်လာ
သည်။ ရဲကြပ်ကြီး ကမန်းကတန်း ထထိုင်လိုက်သည်။

“ဘာသံလဲ”
“ကျောက်မိုင်းခွဲတာပါ”

“ထောင်ကျတွေ့ရဲ့ အလုပ်စခန်းလား”
ဒွိုင်းယားသည် ဖုန်းဆိုးမြေတစ်ခွင်ကို လှမ်းမျှော်ကာကြည့်လိုက်
သည်။ မျက်လုံးများကိုကျွဲကာ တမျှော်တခေါ်ကြီး ကြည့်လိုက်သည်။ လပေါင်း

သုန်ယဇာပေ

များစွာ အတွင်းတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စိတ်အေးချမ်းသာစွာနှင့်ဖြစ်သည်။ လတ်ဆတ်သောလေအေးသည် သူ့ကိုယ်မှ ခြုံ့ပြအငွေ့အသက်များကို မောင်းဖယ်လျက်ရှိသည်။ ဤသို့ နေ့မျိုးတစ်နေ့တွင် ဗြိတိန်နိုင်ငံရှိ မကောင်းသတင်းကြီးလှသော အကျဉ်းထောင်ကြီးတစ်ခုသို့ သွားရောက်ရန် အဘိုးကြီး စိတ်ကူးခဲ့ခြင်းသည် ကြည်နူးဖွယ်ရာ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခု ဖြစ်သလို ထူးဆန်းသည်အကြောင်းအချက် တစ်ခုလည်း ဖြစ်တော့သည်။

သူ့အနေနှင့် အထူးသတင်းထောက်လှမ်းရေး တပ်ဖွဲ့သို့ရောက်ရှိခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ကာလအတွင်းတွင် တစ်ခုသတ်ပြုမိသည်ကတော့ ရဲမှူးကြီး ဒစ်ဗန်ဗရူးသည် အမှုကြီးများကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရာတွင် သူ့သဘောနှင့်သူ လုပ်တတ်သည်ဆိုသည့် အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

“တို့ သွားကြစို့”

ဗန်ဗရူးက ဆိုလိုက်သည်။

ဒွိုင်းယား လူးလဲကာ ထလိုက်သည်။ လက်ဝဲဘက်ချိုင်ဝမ်းထဲရှိ ချုံတစ်ချုံတွင် ငြိတွယ်သေဆုံးနေသော ဆိတ်တစ်ကောင်ကိုတွေ့မြင်ရသဖြင့်

“ဒီလိုနေရာ ဒီလိုနေ့မျိုးတစ်နေ့မှာလည်း သေခြင်းသဘောကို တွေ့ရတာပါဘဲလား”

“ဘယ်နေရာသွားသွား သေခြင်းနဲ့ မကင်းနိုင်ဘူး”

ထို့နောက် ဗန်ဗရူးသည် ဖုန်းဆိုးမြေ တကြောကိုငေးမောကာ ကြည့်လိုက်ပြီး

“နှင်းတွေ ဝေလာပြီဆိုရင် ဒီမြေတကြောဟာ အန္တရာယ်တောကြီးပဲ။ လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့ကုန် ဘယ်လောက်ပဲသွားသွား နောက်ဆုံးကျရင် သူထွက်လာတဲ့ နေရာကိုပဲ ပြန်ရောက်လာမှာပဲ”

“ဒီဖုန်းဆိုးမြေကနေ ဘယ်သူမှ လွတ်ထွက်မသွားနိုင်ဘူး။ ဒီလိုပဲပြောကြတယ် မဟုတ်လား”

ဒွိုင်းယား လှစ်ဟလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီသဘောပဲ။ ဒီနယ်မြေရဲ့ သမိုင်းမှာ လူတစ်ယောက်ပဲ အစပျောက်သွားတာ တွေ့ရဖူးတယ်။ အဲဒီလူဟာလည်း နွံအိုင်တစ်ခုထဲမှာ မြုပ်သွားတာပဲ ဖြစ်ဖို့များတယ်။ အဲဒီ နွံအိုင်တွေ ဘယ်လောက်ကြောက်စရာ

ကောင်းသလဲဆိုရင် သုံးတန်ကားကြီးတစ်စင်းကိုတောင် မျှီပစ်လိုက်နိုင်တယ်”

“အကျဉ်းထောင် ဆောက်ဖို့ အကောင်းဆုံးနေရာတစ်ခုပေါ့”

“အဲဒါကြောင့် ဒီထောင်ကို ဒီနေရာမှာဆောက်ခဲ့ကြတာပဲ”

ဗန်ဗရူးသည် အောက်ဘက် လမ်းကျဉ်းကလေးပေါ်တွင် ဆိုက်ရပ်ထားသော ကားပေါ်သို့ ဆင်းသွားသည်။ ဒွိုင်းယား နောက်မှလိုက်ပါသည်။ မြက်ဖုတ်ကြီးများ၊ နွံအိုင်များကို တိုက်မိနင်းမိပြီး သူ၏ ဘွတ်ဖိနပ် အတွင်းသို့ ကြီးပေါက်များမှနေ၍ ရေများစိမ့်ဝင်ကုန်တော့သည်။

ဒွိုင်းယား ကားဆီသို့ရောက်သောအခါ ဗန်ဗရူးသည် ကားပေါ်မှာ ထိုင်နှင့်နေပြီဖြစ်၍ သူလည်း ကားစတိယာရင်နောက်တွင် တက်ထိုက်လိုက်ပြီး ကားစက်ကိုနှိုးကာ မောင်းထွက်ရတော့သည်။

သူသည် ပူအိုက်ပြီး မောဟိုက်နေသည်။ သူ့ခြေထောက်များက စိုစွတ်လျက်ရှိကြသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒေါသဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သူသည် ဒေါသစိတ်ကို ကြိုးစားကာ မောင်းဖယ်လျက်ရှိသည်။

“မိုင် တစ်ရာခုနစ်ဆယ်ခရီး၊ ကျွန်တော့် ခြေထောက်တွေ စိမ့်ပြီး ခြေမျက်စိတွေ နာနေပြီ။ အဲဒီအတွက် သူ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

ဗန်ဗရူးက ဆတ်ခနဲ လှည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးပြာပြာများ အေးစက်မာကြောနေသည်။

“ငါလဲ အဲဒီလိုပဲ ထင်တယ် စာသင်ကြီး”

ဒွိုင်းယား ပင့်သက်ချလိုက်သည်။ ဒစ်ဗန်ဗရူး၏ နာမည်ကြီးလှသော ဒေါသမုန်တိုင်းကြီးတစ်ခု သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် ပေါက်ကွဲတော့မည်ဟု ထင်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းမရှိပါ။ ဗန်ဗရူးသည် သူ၏ ဆေးတံကိုသာ မီးထပ်ညှိလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် ဒွိုင်းယားမှာလည်း ကားကိုဂရုစိုက်ပြီး မောင်းရတော့သည်။ သိုးအုပ်၊ မြင်းအုပ်များက လမ်းကို မဆင်မခြင် ဖြတ်ကူးတတ်ကြသည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ကုန်းမြင့်ကလေးတစ်ခုပေါ်သို့ သူတို့ရောက်ရှိသွားကြသည်။ အကျဉ်းထောင်ကြီးကို အောက်ဘက် ချိုင်ဝမ်းထဲတွင် တွေ့မြင်ရသည်။

x x x x

ဖုန်းဆိုးမြေသည် အဝေးဆီတွင် ပြာမှိုင်းကာ မြင့်တက်သွားပြီး မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းနှင့် ထိစပ်သွားတော့သည်။ ကျောက်မိုင်းထိပ်တွင် အလံနီကလေး တစ်ခုသည် လေပြည်တွင် တဖျတ်ဖျတ် လွင့်ခတ်လျက်ရှိသည်။

မိုင်းခွဲသံသည် တောင်ယံတကြောတွင် မိုးချွန်းလိုက်ဘိသည့်အလား အဝေးဆီသို့ ပဲ့တင် တုန်ဟည်းသွားသည်။ ကျောက်နံရံကြီး အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲထွက်သွားသောအခါ မီးခိုးဖြူဖြူများကလည်း ဖုန်းဆိုးမြေတစ်ခွင်ကို လွှမ်းခြုံသွားတော့သည်။

ခရာမှူတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အကျဉ်းသားများ အဆောက်အအုံ တစ်ခုအတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာကြစဉ်တွင် လင့်ရိုတကား တစ်စင်းသည် မြေလမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်လာပြီး မြေကတုတ် အနီးတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ကားမောင်းလာသူသည် ဆံပင်အရောင် ဖျော့တော့ပြီး မျက်လုံးများ ပြာလဲ့နေသည်။ သူ့ကို မြင်ရသည်မှာ သူ့အသက်ထက် ပိုပြီးငယ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူ၏ ဝတ်စုံကလည်း အသစ်ကျပ်ချွတ် ဖြစ်သည်။ ယင်းအဖြစ်ကို သူ့ကိုယ်သူလည်း အတော်ကြီး စိတ်မလုံဟန် ရှိသည်။ သူသည် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ကားတစ်စီး ပေါ်သို့ ကျောက်တုံးများ တင်နေသော ထောင်ကျများကို ဖြတ်ကျော်သွားသည်။

တာဝန်ကျ အရာရှိ မာဗင်နီသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူကို တွေ့ရန် လျှောက်သွားသည်။ သူ့နောက်မှ အယ်လ်ဇေးရှင်း ခွေးနက်ကြီး တစ်ကောင် လိုက်ပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဒရိုတ်၊ မောင်ရင့်ကို တာဝန်ပေးလိုက်ပြီလား”

“ရော်ဂင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ စာပါလာတယ်၊ ထောင်ပိုင်ကြီးက သူ့ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်”

ဒရိုတ်သည် အင်္ကျီရင်ဘတ်အိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ မာဗင်နီသည် စာရွက်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးနောက် အောက်ဘက်ရှိ ချိုင့်ဝှမ်းငယ် တစ်ခုဆီသို့ ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“အဲဒါ ရော်ဂင်ပဲ၊ မောင်ရင် သွားတွေ့ပေတော့”

ရော်ဂင် ဆိုသူသည် အင်္ကျီကျွတ်ကြီးဖြင့် အလုပ်လုပ်လျက်ရှိသည်။ သူ၏ အရပ်အမောင်းက အနည်းဆုံး ကြောက်ပေနှင့်သုံးလက်မလောက်ရှိသည်။ ကျောက်ခွဲတူကြီး လွှဲမြောက်ပြီး ရိုက်ချလိုက်တိုင်း သူ၏ ကျောက်ကုန်းမှ ကြွက်သား

ဆိုင်ကြီးများသည် လုံး၍ လုံး၍ တက်လာကြသည်။

“ဘုရားသခင်၊ ဧရာမ ဘီလူးကြီးပါလား”

ဒရိုတ် ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

မာဗင်နီ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဒီကို ရောက်လာတဲ့ လူတွေ ဘယ်သူမှ ဝလာတယ်လို့မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှောင်ရော်ဂင်ကတော့ ခန္ဓာကိုယ်ရော စိတ်ဓာတ်ရော မာတာထက်ပိုပြီး မာလာတယ် အလေးချိန်တွေ တိုးလာတယ်၊ ဒီမှာရှိတဲ့ လူတွေထဲမှာတော့ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးလူတစ်ယောက်ပဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့အတူ ဘယ်သူမှ ပါမလာဘူး”

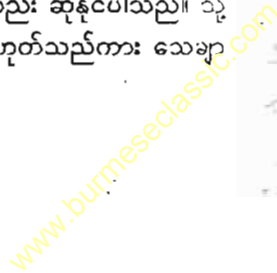
“မလိုပါဘူး၊ သူက ဘယ်နေ့ လွတ်မလဲဆိုပြီး လွတ်ရက်ကို စောင့်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ထောင်ပိုင်ကြီးက သူ့ကို တွေ့ချင်တာဖြစ်မယ်၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ သူ့ဘယ်လိုမှ ထွက်ပြေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဒရိုတ် အောက်ဘက်သို့ ဆင်းသွားသည်။ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ရသဖြင့် တုန်းမာသန်စွမ်းလျက်ရှိသော ရှောင်ရော်ဂင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် တကယ်ပင် ကြောက်စရာကောင်းပါသည်။ ဝဲဘက်ရင်ဘတ်ပေါ်မှ ကျည်ဆန်ထိမှန်ထားသော အမာရွတ်ကြီးမှာလည်း ချောက်ချားဖွယ်ရာ ဖြစ်တော့သည်။

ဒရိုတ်သည် ရော်ဂင်နှင့် တစ်ကိုက် နှစ်ကိုက်ခန့် အကွာတွင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ရော်ဂင် မော့ကြည့်သည်။ မေးချွန်ချွန်နှင့် ပါးပြင်နှစ်ဖက်တို့တွင် မုတ်ဆိတ်မွေးတိုတိုများ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။ သူ့မျက်လုံးများက ကျောက်တုံးပေါ်က ချောင်းရေလို ဖြူရော်နေသည်။ သို့မဟုတ် ဆောင်းဦးပေါက် နေ့တစ်နေ့၏ မြူမှုန်များလို ဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ အတွင်းသဘောကို ဖော်ပြခြင်း မရှိတဲ့ တည်ငြိမ်နေသည်။ လျှို့ဝှက်မှုများကို သိုဝှက် သိမ်းဆည်းထားသည့် အလား ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာက စစ်သားတစ်ယောက်၏ မျက်နှာဟုလည်း ခြောနိုင်သည်။ ပညာရှိတစ်ယောက်၏ မျက်နှာဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်၏ မျက်နှာမျိုး မဟုတ်သည်ကား သေချာသည်။

“ရှောင်ရော်ဂင်လား”

ဒရိုတ် မေးလိုက်သည်။

လူတီလူးကြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်ပဲ။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

သူ၏ လေသံတွင် ခယဝယ သဘော အရိပ်အမြွက်လောက်မျှ မပါ
ရှိသဖြင့် ဒရိတ်သည် တထက်အရာရှိတစ်ဦး၏ စစ်မေးခြင်းကို ခံနေရသော
လူသစ်ကလေး တစ်ဦးပမာ ရှိနေတော့သည်။

“ထောင်ပိုင်ကြီးက စကားပြောစရာ ရှိလို့ပါ”

ရော်ဂင်သည် သူ၏ ရှုပ်အင်္ကျီကို အနီးတွင်ရှိသော ကျောက်တုံးကြီး
မှ ဆွဲယူလိုက်ပြီး ခေါင်းမှ ဆွဲဝတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒရိတ်၏ နောက်သို့
လိုက်ပါသွားသည်။ ကျောက်ခွဲတူကြီးကို သူ့လက်တစ်ဖက်တွင် သက်သောင့်
သက်သာပင် ကိုင်ဆောင်သွားသည်။ ရော်ဂင်သည် တူကြီးကို တာဝန်ကျ အရာ
ရှိ အနီးတွင် ချထားလိုက်ပြီး

“ခင်ဗျားအတွက် လက်ဆောင်”

မာဗင်နီက သူ့ပဲခုံးကို အသာအယာ ပုတ်လိုက်ပြီး

“ဘုရားသခင်နှင့်အတူ သွားပေတော့ ရှောင်”

သူကအိုင်းရစ်လို ပြောလိုက်သည်။

ရော်ဂင်သည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး လင့်ရီဗာကားဆီသို့ ခပ်
သူတ်သူတ်ကလေး လျှောက်သွားသည်။ ဒရိတ်သည် သူ၏နောက် တစ်လှမ်း
နှစ်လှမ်းအကွာမှ လိုက်ပါသွားသည်။ ထရပ်ကားပေါ်သို့ ကျောက်တုံးများ တင်
နေသော ထောင်ကျတစ်စုကို သူတို့ဖြတ်သွားသောအခါ ထောင်ကျတစ်ယောက်
က ဟစ်အော်လိုက်သည်။

“အိုင်းရစ်ကြီး ကံကောင်းပါစေ”

ရော်ဂင်က လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြလိုက်ပြီး ကားပေါ်သို့ တက်
လိုက်သည်။

ဒရိတ်လည်း စတီယာရင်နောက်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး ကားကို လျှင်မြန်
စွာ မောင်းထွက်သွားသည်။

အိုင်းရစ်ကြီးသည် သူ၏ အကျင့်အတိုင်း စီးကရက်ကို ဖြည်းဆေးစွာ
နှိုက်ဖွာနေရင်း ဖုန်းဆိုးပြင်ကြီးကို ငေးမောလျက် ရှိသည်။

ဒရိတ်သည် သူ့ကို နှစ်ခါလောက် ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

“ကျွန်တော့်ကို သူတို့ ပြောကြတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ မကြာခင် လွတ်
တော့မယ်ဆိုပြီး မျှော်လင့်နေတယ်တဲ့”

“လူတစ်ယောက်ဟာ အမြဲတမ်း မျှော်လင့်နေနိုင်တာပဲ”

“ဒီကို ရောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ခုနစ်နှစ်”

ဒရိတ်သည် ခုနစ်နှစ်ဆိုသော နှစ်များကို စဉ်းစားမိသည်။ ဖုန်းဆိုး
မြေကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော မိုးသက်လေပြင်း၊ နှင်းမြူတွေ ပိတ်ဖုံးနေ
သော မနက်ခင်းများ၊ နှစ်ရက်နှင့် တစ်ပိုင်းလောက်သာ ရှည်ကြာသော နွေရက်
များ၊ အကြင်နာ ကင်းမဲ့သော ဆောင်းရက်များ။

ထို့နောက် သူသည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်ကာ
ဖုန်းဆိုးမြေ တစ်ခွင်ကိုသာ ငေးစိုက်ကာ ကြည့်နေသည်။ နောက်ထပ်စကား
မပြောလိုတော့သည့်သဘောပင်ဖြစ်သည်။

x x x x

“မကောင်းဆိုးမှတ်တမ်း တစ်ခုပဲ၊ ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ ရဲမှုကြီးကို ပြောစရာ အကြောင်း
တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့က ဒီတစ်ခါတော့ ထောင်က လွတ်သွားတဲ့ သူ
ကျောပြင်ကို မြင်ရပြီလို့ ထင်နေကြတာ”

ထောင်ပိုင်ကြီးက စားပွဲပေါ်မှ အမှုတွဲကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ ထင်ခဲ့တာပါပဲ ထောင်ပိုင်ကြီး”

ဗန်ဗရူးက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“နောက် ဆယ်လဆိုရင် ကျုပ် အငြိမ်းစား ယူပြီ” ထောင်ပိုင်ကြီး
ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ “နောက် ဆယ်ငါးမိနစ်လောက်ဆိုရင် သူ ရောက်လာ
လိမ့်မယ်။ ကျုပ်မှာ လုပ်စရာကလေး တစ်ခုနှစ်ခု ရှိနေလို့ ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာ
နေရစ်ခဲ့ကြဦး။ ခင်ဗျားတို့အတွက် လက်ဖက်ရည် အပို့ခိုင်းလိုက်မယ်”

ထောင်ပိုင်ကြီး အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသောအခါ ဖွိုင်းယားသည်
ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်နေရာမှ စားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“ရော်ဂင် အကြောင်း ကျွန်တော် ဘာမှသိပ်မသိဘူး၊ သူက ကျွန်တော်

တို့ အလုပ်မဝင်ခင်ကပဲအိုင်အာရ်အေမှာ အကောင်ကြီးကြီး တစ်ယောက်လား”

“အမှန်ပဲပေါ့၊ အင်္ဂလန်နဲ့ အိုင်ယာလန် မြောက်ပိုင်းထောင်တွေက အကျဉ်းသားတွေကို လွတ်အောင် ကြိုးပမ်းမှုနဲ့ ၅၆ ခုနှစ်က ထောင် ၁၀ နှစ် ကျခဲ့တယ်။ ၅၅ ခုနှစ်တုန်းက နာမည်ကျော် ပီတာဟတ် ထောင်ဖောက်မှုကြီး ကို မှတ်မိသေးလား၊ ကွန်မန်ဒို တပ်သားတွေ ပုံစံမျိုးနဲ့ ညဘက်မှာ ထောင်နံရံ ကို ကျော်ဝင်ပြီး အကျဉ်းသား သုံးယောက်ကို သယ်ထုတ်သွားတယ်။ အားလုံး လွတ်သွားကြတယ်”

“အဲဒီကိစ္စမှာ သူ ပါသလား”

သူ ခေါင်းဆောင်တာပဲ၊ ဝန်ပရူးက အမှုတွဲကို လှန်ရင်း

“အဲဒီ အကြောင်းတွေ ဒီထဲမှာ အားလုံးရှိတယ်။ သူဟာ စောစော ပိုင်းတုန်းက တစ်ယောက်ပဲ၊ ပြင်သစ်နဲ့ ဂျာမနီမှာ နေတာများတယ်။ သူ့အဖေ က အိုင်းရစ်ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်ပဲ၊ အိုင်ယာလန် မြောက်ပိုင်း နယ်စပ်မှာ သူ ဒဏ်ရာရပြီး အဖမ်းခံရတုန်းက သူဟာ ဒဗ္ဗလင် ထရီနီတီ ကောလိပ်က ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပဲ၊ အဲဒါ စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းကပေါ့”

“အဲဒီတုန်းက သူ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ထောင်ခွန်နှစ်ကျတယ်၊ ၁၉၄၁ ခုနှစ်မှာ အထူးစစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့ က မေတ္တာရပ်ခံလို့ သူ့ကို လွှတ်ပေးခဲ့တာပဲ၊ ပြင်သစ်စကားနဲ့ ဂျာမန်စကားကို သူ ကောင်းကောင်း တတ်တဲ့အတွက်ပဲ၊ အဲဒီတုန်းက အထူးစစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့ မှာ ကိုယ် တာဝန်ယူနေရတယ်။ သူ့ကို ထုံးစံအတိုင်း သင်တန်းတွေပေးပြီး ပြင်သစ်နိုင်ငံထဲကို လေထီးနဲ့ ဆင်းခိုင်းတယ်။ ဦးတောင်တန်းက ပြင်သစ် တော် လှန်ရေးသမားတွေကို စည်းရုံးဖို့ပဲ၊ အဲဒီမှာ သူ အများကြီးလုပ်ခဲ့တယ်။ စစ်ကြီး ပြီးတဲ့အထိပဲ၊ စစ်ကြီး ပြီးတော့မှ တပ်ထဲက သူ ထွက်သွားတယ်”

“အဲဒီနောက် သူ ဘာလုပ်သလဲ”

“သူ့အလုပ်ဟောင်းတွေ ပြန်လုပ်တာပေါ့၊ ၁၉၄၇ ခုမှာ အဲလဖတ်မှာ ထောင်ငါးနှစ်ကျတယ်။ စစ်အတွင်းက သူ့ရဲ့ဆောင်ရွက်ချက်တွေအရ သူ့ကို သက်သက်ညာညာ အပြစ်ပေးလိုက်ကြတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘက်ကတော့ ဘာ မှ မပြောင်းလဲဘူး။ တစ်နှစ်အတွင်းမှာပဲ သူ ထောင်ဖောက်ထွက်ပြေးသွားတယ်”

ဝန်ပရူး မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ထောင်ဖောက်ပြေးတဲ့ အလုပ်ကတော့ သူ့ရဲ့ခလေ့တစ်ခုပဲ၊ နှစ် ခုနှစ်မှာ ပတ်ကဟတ်ကနေ လွတ်ပြေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်းပေါ်ကနေ ထွက် မသွားနိုင်ခဲ့ဘူး။ နောက်နှစ်မှာ ပီတာဟတ်ကို ဖောက်ထွက်သွားတာပဲ၊ ဖုန်းဆိုး မြေထဲမှာ သုံးရက်လုံးလုံး ကုန်းကြောင်းလျှောက်နေတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ခွေး တွေက သူ့ကို တွေ့သွားတာပဲ”

“ဒါနဲ့ပဲ နောက်ဆုံးမှာ သူ့ကို ဒီကို ပို့လိုက်ကြတာပဲပေါ့

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာကတော့ လုံခြုံမှု အကောင်းဆုံးပဲ၊ ထွက်ပြေးနိုင် ဖို့ မလွယ်ဘူး” ဝန်ပရူး ဆေးတံကို ဆေးထည့်ပြန်သည်။ “ဒီအမှုတွဲကို မင်းဖတ် ကြည့်လို့ရှိရင် နောက်ဘက်မှာ အထူးလျှို့ဝှက်တဲ့ မှတ်ချက် တစ်ခုရှိတယ်။ မင်း ကြီးက ဒီကိစ္စကို အသာကလေး အုပ်ထားချင်တယ်။ အဲဒါကတော့ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် ဇူလိုင်လရဲ့ အရှုဖော်တင်တစ်ခုမှာ ထောင်အရာရှိတွေနေတဲ့ အိမ်တွေ ရဲ့နောက်ဘက်ကွက်လပ်ထဲမှာ ရှောင်ရောင်ကို ဖမ်းမိကြတယ်”

ဒိုင်းယား မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

‘အဲဒီနေရာက ထောင်တံတိုင်းရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ မဟုတ်လား’

ဝန်ပရူး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ထောင်မှူးကြီးဟာ အရာရှိတစ်ယောက်အိမ်မှာ သန်းခေါင်ကျော် မိုးလင်းပိုင်းအထိ ဖဲကစားနေခဲ့တယ်။ သူနဲ့ သူ့အယ်လ်ဇေးရှင်း ခွေးကြီး အိမ် အပြန်မှာ ခွေးကြီးက ရောင်ဂင်ရဲ့အနံ့ကို ရသွားတာပဲ”

“သူဘယ်လိုလုပ်ပြီး အပြင်ကိုရောက်သလဲ”

“အဲဒါကို သူ မပြောဘူး။ မင်းကြီးက ဒီကိစ္စကို သတင်းစာတွေထဲမှာ မပါစေချင်တော့ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးကို အထူးလျှို့ဝှက်ပြီး လုပ်တယ်။ ကားတစ် ဝဲးစီးပေါ်မှာ သူပုန်းပြီး ပဲသွားတာဖြစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်”

“အဲဒီအချိန် မနက်အစောကြီးမှာလား”

“အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်သူမှ လက်မခံပါဘူး။ အဲဒီနောက်မှာ တော့ သူ့ကို အထူးလုံခြုံရေး လုပ်ထားကြတယ်။ သူက မလိုတဲ့အကြောင်း ထောင်ပိုင်ကြီးကို ပြောတယ်။ သူ နောက်တစ်ကြိမ် ထွက်မပြေးတော့ဘူးလို့ ဆိုတယ်။ ထောင်ထဲက အပြင်ရောက်ဖို့လွယ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အထူး တစ်နေရာ ကို လွတ်မြောက်သွားဖို့က မလွယ်ဘူးလို့ သူက ပြောတယ်။ ပါထင်တာတော့

သူက အပြစ်ဒဏ်ကို ပြီးအောင်ခံသွားဖို့ ဆုံဖြတ်လိုက်တယ်နဲ့တူတယ်။
လွတ်ငြိမ်းခွင့်ကို မျှော်လင့်တယ်နဲ့တူတယ်”

“လွတ်ငြိမ်းခွင့်အတွက် သူ့ လျှောက်လွှာတင်တယ် မဟုတ်လား”
ဗန်ဗရူး ခေါင်းညိတ်သည်။

“အိုင်အာရ်အေတွေ နယ်စပ်လှုပ်ရှားမှုကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ
ရှင်းလင်းရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်တော့တာပဲ။ အင်္ဂလန်ထောင်တွေထဲမှာ အပြစ်
ဒဏ်ကျနေတဲ့ အိုင်အာရ်အေ အဖွဲ့ဝင် အများအပြားကို ပြန်လွှတ်ပစ်တယ်။
အိုင်အာရ်အေတွေ အားလုံးကို လွှတ်ပစ်ဖို့ ပြည်ထဲရေးဌာနကို ဝိုင်းပြီးပြောကြ
တယ်”

“ရော်ဂင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ကော အဖြေက ဘာတဲ့လဲ”

“သူ့ကိုတော့ အခုထက်ထိ ကြောက်နေတုန်းပဲ။ ကိုယ် အခု ဒီကိုလီ
တာ သူ ထောင်ထဲမှာ နောက်ထပ် ငါးနှစ်နေရဦးမယ်ဆိုတာကို ပြောဖို့ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ရဲမှူးကြီးကို အပြောခိုင်းတာလဲ”

ဗန်ဗရူး ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး

“စစ်ကြီး အတွင်းက ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အတူတူ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။
အဲဒီနောက်မှာ ကိုယ်ဟာ သူ့ကို သုံးခါတိတိ ဖမ်းခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်ကို ရော်ဂင်
အိတ်စပတ်လို့ ပြောနိုင်တယ်”

ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သူ လျှောက်သွားသည်။ အောက်ဘက် ကွက်
လပ်ဆီသို့ ကြည့်ရင်း

ငါတို့ကမ္ဘာကြီးမှာ အကြမ်းဖက် နိုင်ငံရေးသမားတွေ အတွက် အထူး
ပြဌာန်းချက် လုပ်မထားတဲ့ နိုင်ငံဆိုလို့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါ
စာသင်ကြီးသိသလား”

“အဲဒါကို ကျွန်တော် မစဉ်းစားမိဘူး ရဲမှူးကြီး”

“စဉ်းစားသင့်တယ် စာသင်ကြီး။ စဉ်းစားသင့်တယ်”

တံခါးပွင့်သွားပြီး ထောင်ပိုင်ကြီး လျင်မြန်စွာ ဝင်ရောက်လာသည်။

“သူ့ကို ခေါ်လာကြပြီ” သူ စားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

အဲဒီကိစ္စကို ကျုပ်အနေနဲ့ လုပ်ဖို့ မလွယ်တာ အမှန်ပဲ။ ရဲမှူးကြီးလာ

တာ အများကြီးကောင်းတယ်။

တံခါးပွင့်သွားပြန်ပြီး ထောင်မှူးကြီး ဝင်လာသည်။

“သူ ရောက်နေပါပြီ ရဲမှူးကြီး”

ထောင်ပိုင်ကြီးခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ကောင်းပြီ၊ ရှင်းလိုက်ကြတာပေါ့”

အပြင်ဘက်တွင် ဒရိုက်သည် တံခါးအနီးတွင် ရပ်ပြီး စောင့်နေသည်။
ရော်ဂင်က လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်ပြီး နံရံကို မှီထားသည်။ တစ်ဖက်ထိပ်ရှိ
ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ဝေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။

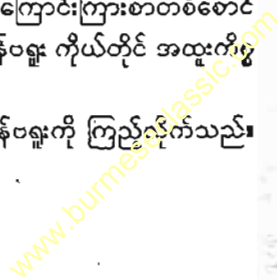
ဘဝဆိုသည်မှာ ယုံကြည်မှုပင်ဖြစ်သည်။ တစ်ကြိမ်တုန်းက သူ ဤသို့
ဖက်ခဲ့ရဖူးသည်။ သို့သော် ကြမ်းတမ်းသော ဘဝကို အနှစ်နှစ်ဆယ်မျှ ဖြတ်သန်း
ခဲ့ရပြီး အကြမ်းပတမ်းနှင့် အနိဋ္ဌာရုံလွှမ်းသော အရပ်ဒေသများတွင် နေခဲ့ရ
သောအခါတွင်ကား သူသည် မမျှော်လင့်သည်များကို ကြုံတွေ့ရန်သာ နား
လည်ရတော့သည်။

သည်မှာရှိသူအားလုံးပင် သူသည် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ရလိမ့်မည်ဟု
ထင်ထားကြသည်။ ရော်ဂင်ကမူ တစ်စုံတစ်ရာ အမှားအယွင်း ရှိနိုင်သည်ဟု
ယူဆသည်။ တံခါးပွင့်သွားပြီး ထောင်မှူးကြီးက အတွင်းသို့ ဝင်လာရန် ခေါ်
လိုက်သောအခါ သူသည် အဆိုးဆုံးကို မျှော်လင့်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ဗန်ဗရူး ရှိနေခြင်းသည် အခန်းတွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေ
ကို ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ ရော်ဂင်သည် စားပွဲရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ လက်နှစ်
ဖက်ကို နောက်ပစ်ပြီး ထောင်ပိုင်ကြီး ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်ကာ ပြတင်းပေါက်ကို
ကြည့်နေသည်။ ထောင်တံတိုင်းကြီး တစ်ဖက်တွင် ရှိသော တောင်ကုန်းပေါ်မှ
သစ်ပင်များအားလုံးသည် သစ်ရွက်များ ကြွနေပြီ ဖြစ်သည်။ မသပ်ရပ်သော
ကျီးသိုက်များကို မြင်တွေ့နေရသည်။ သူသည် သစ်ပင် တစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့
ကူးယုံလျက်ရှိသော ကျီးတစ်ကောင်ကို ကြည့်နေစဉ် သူ့ကို ထောင်ပိုင်ကြီးက
စကားပြောလျက်ရှိကြောင်း သတိပြုမိသည်။

“ကျုပ်တို့ဆီကို ပြည်ထဲရေးဌာနက အကြောင်းကြားစာတစ်စောင်
ရောက်လာတယ် ရော်ဂင်။ အဲဒီစာကို ရဲမှူးကြီးဗန်ဗရူး ကိုယ်တိုင် အထူးကိစ္စ
အဖြစ်နဲ့ ယူလာတယ်”

ရော်ဂင် မသိမသာ စောင်းလှည့်ပြီး ဗန်ဗရူးကို ကြည့်လိုက်သည်။

ရဲများကြီး မတ်တတ် ထရပ်လိုက်သည်။ သူသည် ရုတ်ချည်းဆိုသလို ကသိက အောက် ဖြစ်သွားဟန်ရှိသည်။

“ကျုပ် စိတ်မကောင်းပါဘူး ရှောင်။ တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ဒါဖြင့် စာထဲမှာ ဘာမှ အကြောင်းမထူးဘူးပေါ့”

သူ့ကိုယ်ကို ပိုင်းကာထားသော အကာအရံ တံတိုင်းကို သူတို့ မထွင်း ဖောက်နိုင်ဘဲရှိသည်။ တစ်ခန်းလုံး ပြကတေ့ တိတ်နေသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီး သည် ဝန်တရားကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက်

“ခင်ဗျား ကျောက်မိုင်းကနေပြီး ဒီမှာ ခဏလာနေရလိမ့်မယ်နဲ့ တူတယ် ရော်ဂင်”

“အမြဲတမ်း နေသွားရမှာ မဟုတ်လား”

ရော်ဂင်က တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

ထောင်ပိုင်ကြီး တံတွေးမျှချလိုက်ပြီး

“ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားကို စောင့်ကြည့်ရမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ထောင်ပိုင်ကြီး”

ရောင်ဂင် တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထွက်ပြီး ထောင်မှူးကြီး၏ အမိန့်ကိုပင် စောင့်မနေတော့ဘဲ တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ စင်္ကြံတွင် သူရပ်လိုက် သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် မည်သည့် အမှုအရာမျှ မရှိပါ။ တံခါး ပြန်ပိတ်သွားသော အခါ အတွင်းဘက်တွင် တီးတိုး စကားဆိုနေကြသည်ကို သတိပြုမိရသည်။

“မင်းသွားနိုင်ပြီ ဒရိတ်”

ထောင်မှူးကြီးက ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရော်ဂင်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး “ကဲ ရော်ဂင်”

သူတို့ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းကြသည်။ ကွက်လပ်ကို ဖြတ်ပြီး အဆောင်တစ်ခုသို့ သွားရောက်ကြသည်။ တံခါးပွဲသည်ကို ရော်ဂင် ရပ်ပြီး စောင့်နေရသည်။ သူ၏ သတင်းကို သိရှိကြောင်း ကာဝန်ကျအရာရှိ၏ မျက်နှာ ပေါ်တွင် ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ မဆန်းပါ။ နောက်နာရီဝက်ခန့်ကြာလျှင် တစ် ထောင်လုံးရှိသော အမှုထမ်းများရော ထောင်ကျများရော အားလုံးသိရှိကြ ပေမည်။

ထောင်ကြီးသည် ၁၉ ရာစု ပြုပြင်ရေးကာလက ဆောက်လုပ်ခဲ့ပြီး တစ်နိုင်ငံလုံးတွင်ရှိသော ထောင်များ၏ ပုံစံအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ အထပ် သုံးထပ်ပါရှိသော အဆောင်ကြီးခြောက်ခုသည် ဗဟိုခန်းမဆောင်ကြီးမှ မြှာထွက်လျက်ရှိသည်။ ဗဟိုဆောင်ကြီး၏ အထက်တွင် ပေတစ်ရာခန့်မြင့်သော အခုံးမိုးကြီးကို သံထည်ဖြင့် ဆောက်ထားသည်။

ထောင်ကြီး၏ လုံခြုံရေးစနစ်အရ အိပ်ဆောင်များအားလုံးနှင့် ဗဟို ခန်းမဆောင်ကြီးကို သံမဏိဆန်ခါများဖြင့် ကာရံ ပိုင်းခြားထားသည်။ ထောင် မှူးကြီးသည် ‘ဒီ’ ဆောင်တံခါးပေါက်ကို သော့ဖွင့်ပြီးနောက် ရော်ဂင်ကို ဝင်ရန် ညွှန်ပြသည်။

သူတို့သည် သံလှေကားမှနေ၍ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ဤမှာ စင်္ကြံလက်ရန်းမှနေ၍ အောက်သို့ ခုန်မချနိုင်စေရန် သံဆန်ခါများဖြင့် ကာထားသည်ကို တွေ့ကြရပြန်သည်။ ရော်ဂင်၏ အခန်းက တစ်ဖက်ထိပ် အစွန်တွင်ဖြစ်သည်။ ထောင်မှူးကြီးက အခန်းတံခါးကို ဖွင့်သည်။

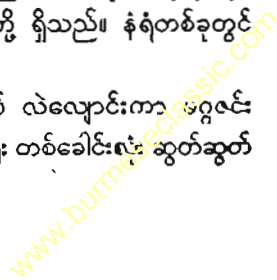
တံခါး ပွင့်သွားသောအခါ ရော်ဂင် အတွင်းဘက်သို့ လှမ်းဝင်လိုက် သည်။ ထောင်မှူးကြီးက

“မဟုတ်တာတော့ ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့။ အားလုံး အစွဲ ငြိမ်းပဲ ဖြစ်သွားမယ်”

ရော်ဂင် ချာခနဲ လှည့်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ တင်းကျပ်စွာ ထိန်းချုပ် ထားမှု ပြေလျော့သွားသဖြင့် သူ၏ မျက်လုံးဖြူဖြူများတွင် အမျက်ဒေါသများ လျှံငြီး တောက်လောင်လာတော့သည်။ ထောင်မှူးကြီးက တံခါးကို လျှင်မြန်စွာ ဆောင်ပိတ်လိုက်ပြီး သော့ခတ်လိုက်သည်။

ရော်ဂင် တစ်ဖက်သို့ ဖြည်းလေးစွာ လှည့်လိုက်သည်။ အကျဉ်း ဝေခန်းသည် ခြောက်ပေ ဆယ်ပေမျှသာ ကျယ်ဝန်းပြီး သံတိုင်များ စိုက်ထား သော ပြတင်းပေါက် သေးသေးကလေး တစ်ခုရှိသည်။ ခေတ်မီ ပုံစံအရ မျက်နှာ သစ်ကြွေအင်တုံတစ်ခုနှင့် နံရံကပ် အိမ်သာအိုးတို့ ရှိသည်။ နံရံတစ်ခုတွင် ခုတင်တစ်လုံးစီ ရှိသည်။

ခုတင် တစ်ခုပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် လဲလျောင်းကာ မဂ္ဂဇင်း ငာအုပ် ဖတ်နေသည်။ အသက် ၆၅ နှစ် အရွယ်ရှိပြီး တစ်ခေါင်းလုံး ဆွတ်ဆွတ်

ဖြူလျက်ရှိသည်။ ပါးရေများ တွန့်ပြီး မျက်လုံးများ ပြာနေသည်။
 “ဟဲလို ဂျစ်ဂါ”
 ရော်ဂင် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။
 ထိုအခါ ဂျစ်ဂါမာတင်၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးပျောက်ကွယ်သွားပြီး
 သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ခုတင်ပေါ်မှ အောက်သို့ လွဲချလိုက်သည်။
 ‘ခွေးကောင်တွေ၊ မအေးပေး၊ ခွေးကောင်တွေ’
 သူ ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။
 ရော်ဂင်သည် သံတိုင်များစိုက်ထားသော ပြတင်းပေါက်ကလေး၌
 ရပ်ပြီး အပြင်သို့ ကြည့်နေသည်။ ဂျစ်ဂါမာတင်သည် သူ၏ မွေ့ရာအောက်မှ
 စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူပြီး ရော်ဂင်ကို တစ်လိပ်ပေးလိုက်သည်။
 ‘အိုင်းရစ်ကြီး၊ အခု ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ’
 ‘ဘာလုပ်မယ်လို့ ထင်သလဲ၊ ဘာလုပ်မယ်လို့ အဘိုးကြီးထင်သလဲ’
 ရော်ဂင် ဆေးလိပ်မီးခိုးများကို ဖူတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ခြောက်သွေ့စွာ
 ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်သည်။

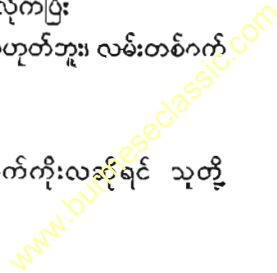
x x x x x

သူတို့၏ နောက်ဘက်တွင် ထောင်ဝင်းတံခါးကြီး ပိတ်သွားသော
 အခါတွင်မှ ချိုင်းယားသည် အများကြီး စိတ်ပေါ့သွားရတော့သည်။ သူ့ပခုံး
 ပေါ်မှ ဝန်ထုပ်ကြီးတစ်ခု ကျသွားသည့်အလား ဖြစ်သည်။ စီးကရက်ဘူးကို
 သူ ထုတ်ယူလိုက်သည်။
 ကားမောင်းနေသော ဗန်ဗရူးကို တစ်လိပ်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော်
 ရဲမှူးကြီး ခေါင်းခါသည်။ တောင်ထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဗန်ဗရူးသည်
 ကားကို ရပ်လိုက်ပြီး အောက်ဘက်ရှိ အကျဉ်းထောင်ကြီးကို ပြန်ကြည့်သည်။
 ‘သူ ဘာလုပ်မယ်လို့ ဆရာထင်သလဲ’
 ချိုင်းယားက လေသံတိုးတိုးဖြင့် မေးလိုက်သည်။
 ဗန်ဗရူး ချာခနဲ လှည့်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တွင် ဒေါသများ တောက်
 လောင်နေသည်။

‘ဒီမယ် စာသင်ကြီး၊ မင်း ခေါင်းကို သုံးစမ်းပါ၊ မင်း သူ့ကို တွေ့ခဲ့တယ်
 မဟုတ်လား၊ ဒီလိုလူမျိုး လုပ်မှာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်’
 ထို့နောက် ဗန်ဗရူးသည် ကားကို ဂီယာ သွင်းလိုက်ပြီး ဖုန်တောထဲ
 တွင် တရကြမ်းမောင်းထွက်သွားလေတော့သည်။

(၂)

စက်တင်ဘာတစ်လလုံးလုံးလောက်ပင် ရာသီဥတုကောင်းမွန်ခဲ့သည်။
 နေရောင်ပွင့်ပြီး ကြည်လင်သည်။ သို့သော် လကုန်ရက်တွင်ရာသီဥတု ဖောက်
 ပြန်လာတော့သည်။ ဖုန်းဆိုးမြေတစ်ခွင်တွင် တိမ်တိုက်များ အုံ့ဆိုင်းလာသည်။
 မိုးပေါက်မိုးစက်များ သွန်ကျလာသည်။ ပြတင်းပေါက်တွင် ရော်ဂင် ရပ်ပြီး
 ဩဋ္ဌနေစဉ်တွင် ထောင်ပိုင်ကြီး၏ ဥယျာဉ်တွင်းမှ သစ်သီးများ လွင့်ကျလျက်
 နို့သည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။
 ‘အိုင်းရစ်ကြီး နောက်တစ်ပွဲကစားဦးမလား’
 ‘မရတော့ဘူး၊ ထမင်းစားရတော့မယ်’
 ရော်ဂင် ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်လျက် တစ်ဖက်အိပ်ဆောင် အမိုးတစ်
 လျှောက်မှနေ၍ ဆေးရုံ၏ တစ်ဖက်သို့ ရောက်သည်အထိ မျက်မှောင် မသိ
 သောကုတ်ကာ ကြည့်ရှုလျက် ရှိသည်။
 သူ့အနီးသို့ မာတင် ရောက်လာပြီး
 ‘ထွက်လို့ ရနိုင်မလား အိုင်းရစ်ကြီး’
 ရော်ဂင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး
 ‘ကောင်းကောင်းကြီး ရနိုင်တယ်၊ အလျင်တစ်ခါတုန်းက ကျုပ်ထွက်
 ဘာ နှစ်နာရီပဲ ကြာတယ်’
 ထို့နောက်သူသည် ဂျာဂင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး
 ‘အဘိုးကြီးတော့ ဘယ်လိုမှ ထွက်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ လမ်းတစ်ဝက်
 မှာတင် ဇက်ကျိုးမှာပဲ’
 မာတင်ပြုံးလိုက်ပြီး
 ‘ကျုပ်က ဘာကိစ္စ ထွက်ရမှာလဲ၊ နောက်ကိုးလခန့်ရင် သူတို့

မျက်နှာတွေကို ကျုပ် တံတွေးနဲ့ထွေးပြီး တစ်ခါတည်း ထွက်သွားနိုင်ပြီ၊ ကျုပ် အဘွားကြီးက အိမ်ဘုန်းမှာ ဘော်ဝါဆောင်ဖွင့်ထားတာ အများကြီး ဟန်ကျ နေတယ်၊ ကျုပ်ဒီကို ပြန်ရောက်လာစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိတော့ဘူး၊

'အလျင်ကလည်း ဒီစကားမျိုး ကျုပ်ကြားဖူးပါပြီ၊ တံခါးတွေဖွင့်တဲ့ အလုပ်ကို အဘ အလျင်ကလို့ လုပ်နိုင်တုန်းပဲလား၊'

'အချိန်မရွေးပဲ'

မာတင်သည် သူ၏ခုံတင်ဘေး ဝိရိကလေးအတွင်းမှ ရိုးရိုးခွန်းတစ် ချောင်းကိုယူပြီး တံခါးဆီသို့သွားသည်။ သူ ခေတ္တမျှ နားစွင့်နေပြီးနောက် ခူး ထောက်ပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။

သော့အိမ်ကို ခြောက်လက်မပတ်လည်ခန့်ရှိသော သံမဏိပြားဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည်။ မာတင်သည် တံခါးတိုင်နှင့်သံမဏိပြား အကြားသို့ ခွန်း အမြီးကို ထိုးသွင်းလျက်ရှိသည်။ လေးငါးမိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ ချောက်ခနဲ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ သူက တံခါးကို အနည်းငယ် ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

'ကျုပ် သဘောကျတဲ့ အထဲမှာ ဒီတစ်ခုပါတယ်'

ရော်ဂင်က ပြောလိုက်သည်။

'အနှစ် သုံးဆယ်လုံးလုံး အသုံးချလာတဲ့ ပညာပဲ၊ သော့ဖွင့်တဲ့ နေရာ မှာတော့ အတော်ဆုံးတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာက ကျုပ်လုပ်ပုံက တော် လွန်းတော့ ကျုပ်လုပ်လိုက်တိုင်း ကျုပ်ပဲဆိုတာ သူတို့ အတတ်သိနေကြတယ်' မာတင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူက တံခါးကို အသာအယာ ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ခွန်းမြီးဖြင့် သော့ ပြန် ခတ်နေသည်။ ချောက်ခနဲ အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသောအခါ သူ မတ်တတ် ထလိုက်သည်။

"ကျုပ်ဘဝမှာ အဘကို အသုံးချနိုင်မယ့် အချိန်တွေ ရှိလိမ့်မယ်"

"တိုင်းရစ်ကြီး၊ ဒီနည်းတွေက နည်းဟောင်းတွေ ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီမှာရှိတဲ့ လူအတော်အများဟာ ဒီနည်းကို တတ်နေကြပြီ၊ ဒီသော့စနစ်တွေက သိပ် လွယ်တယ်၊ ဒီခေတ်ကြီးမှာ သူတို့ဟာ ဒီစနစ်ကို ပြင်ကြတော့မှာ အမှန်ပဲ"

ခုံတင်ဆီသို့ သူ ပြန်လျှောက်သွားသည်။ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူပြီး ရော်ဂင်ထံသို့ တစ်လိပ် ပစ်ပေးလိုက်သည်။

"ဒီနေရာကနေပြီး ထောင်ဘူးဝကို ရောက်အောင် နောက်ထပ် ထံခါး ခြောက်ပေါက်လောက်ကို ဖြတ်ရဦးမယ်၊ နောက်ပြီးတော့ တံခါး တော်တော် ဘူးများမှာ အစောင့်တွေရှိနေတယ်၊ မောင်ရင့်ကို ဒီကနေ အပြင်ရောက် အောင် ဝိုင်းဝိုင်းဆိုင်ရင် ကျုပ်ဟာ ခွန်းတစ်ချောင်းထက်ပိုပြီး ဆောင်ရလိမ့်မယ်"

"လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် ဘာမဆို လုပ်လို့ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒီကဲ့လာ၊ အဘကို ကျွန်တော်ပြမယ်"

မာတင် လက်တစ်ဖက် မြှောက်ကာ ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ပြီး

"ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး"

ရော်ဂင် မျက်မှောင် ကြုတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် တံခါးဆီမှ အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရော်ဂင် ကမန်း ကတန်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ချောင်းကြည့်ပေါက်တွင် မျက်လုံးတစ်လုံး တွေ့မြင်ရသည်။ တံခါးကို သော့ဖွင့်ပြီးနောက် ထောင်ဖျားကြီး ဝင်လာသည်။

"အပြင်ထွက်ခဲ့ပါ ရော်ဂင်၊ ခင်ဗျားကို လူတစ်ယောက်က တွေ့ချင်လို့ ငဲ့"

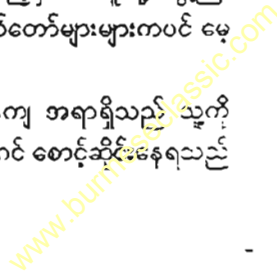
ရော်ဂင် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

"ဘယ်သူလဲ"

"ဆိုမိ ဆိုတဲ့ ငနဲတစ်ယောက်ပဲ၊ လန်ဒန်က ရွေ့နေပဲ၊ အသနားခံစာ တိစွလို့ ပြောတယ်၊ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေတွေက ခင်ဗျားအတွက် လုပ်ပေးနေကြ တယ်နဲ့တူတယ်"

ရော်ဂင်သည် ဧည့်သည်များ တွေ့ဆုံခန်းတွင် တန်းစီနေရင်း ဆိုမိ အကြောင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ သည်လူ ရောက်ရှိလာခြင်း၏ နောက်ကွယ်တွင် ဘာပြဿနာ ရှိနိုင်သနည်း၊ သူ သိသရွေ့တော့ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး၏ ဆုံးဖြတ် ချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမျှ မလုပ်နိုင်ပါ။ ထို့အပြင် သူ့အတွက် အပြင်ဘက်မှ လုပ်ပေးနေသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။ ပြီးခဲ့သည့်နှစ်က သူတို့အဖွဲ့ကြီး ဖျက်သိမ်းလိုက်သည့် နောက်ပိုင်းတွင် သူ့ကို လူတော်တော်များများကပင် မေ့ လျော့နေကြပြီးဖြစ်သည်။

သူ့အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ တာဝန်ကျ အရာရှိသည် သူ့ကို အခန်းငယ်တစ်ခုထဲတွင် ထည့်ထားလိုက်သည်။ ရော်ဂင် စောင့်ဆိုင်းနေရသည်

ကို စိတ်မရှည်နိုင်ပါ။ အတန်ကြာသောအခါတွင်မှ တံခါးပွင့်လာပြီး ဆိုမိ ဝင် ရောင်လာသည်။

ဆိုမိ ဆိုသူသည် အသားညိုညို ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးသေး ငယ် ငယ်ဖြစ်သည်။ သူသည် မုတ်ဆိတ်မွေးကို သေသေသပ်သပ် ရိတ်ဖြတ်ထား သည်။ လက်ဖဝါးများ နုညက်ပြီး ပန်းနုရောင် အဆင်းရှိသည်။ သူသည် သတ္တလတ်ဦးထုပ်နှင့် လက်ဆွဲသေတ္တာတို့ကို ကိုင်ဆောင်လာသည်။ ထို့ပြင် သေသပ်ကျနသော ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူ ထိုင်လိုက်သည်။ သံဆန်ခါ၏ တစ်ဖက်မှနေ၍ ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး မစ္စတာ ရော်ဂင်။ ကျွန် တော့် နာမည် ဆိုမိပါ။ ဟင်နရီ ဆိုမိပါ”

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက လွှတ်လိုက်သလဲ”

ဆိုမိ တိုဘက်သည်ဘက် ကြည့်လိုက်သည်။ လူတွေ ဆူဆူညူညူ ပြော နေသည့် အထဲတွင် တစ်ဖွဲ့၏ စကားကို တစ်ဖွဲ့ကြားနိုင်မကြားနိုင် အကဲခတ် လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုလံအိုမိုး”

ရော်ဂင်၏ စိတ်အာရုံတွင် ရုပ်ပုံလွှာတစ်ခု ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်လာ သည်။ သူ ၁၇ နှစ်သားအရွယ် ကျောင်းသားဘဝက အဖွဲ့ကြီးကို ‘ကာယက မြောက်’ ဝင်ရောက်ခဲ့စဉ်က သူ့ကို ဒဗ္ဗလင်မြို့ အပြင်ဘက်ရှိ အိမ်ကလေး တစ်အိမ်သို့ အပြီးသတ် လူတွေ့ စစ်ဆေးခံရန် ခေါ်သွားကြသည်။ အခန်းကျဉ်း ကလေးတစ်ခုတွင် သူတစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ကြသည်။ အတန်ကြာမှ ဝံခါးပွင့်သွားပြီး ဧရာမလူကြီးတစ်ယောက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာ သည်။ သူသည် အခန်းအပြင်ဘက်ရှိ လူတစ်ယောက်ကို လှည့်ပြီး ရယ်မော လိုက်သောအခါ သူ့ပါးစပ် ပြုပြုကြီးဖြစ်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။ သူကား ကိုလံအိုမိုး ဟူသော ‘ဧရာမလူကြီး’ပင် ဖြစ်တော့သည်။

“သူငယ်ကလေး သေချာရဲ့လား။ ဘယ်ဘဝထဲကို မင်းဝင်လာတယ် ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား”

ထိုလူကြီးက ရော်ဂင်ကို မေးလိုက်သည်။

သည်လိုလူကြီး တစ်ယောက်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ရှိရသည်

နောက်တွင် အဘယ်မှာ မသေချာဘဲ ရှိရတော့မည်နည်း။

“ကိုလံက ခင်ဗျားကို လွှတ်လိုက်တာလား”

ရော်ဂင် မေးလိုက်သည်။

“သူ့ကိုယ်တိုင် လူချင်းတွေပြီး လွှတ်လိုက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ အပေါ်မှာရှိနေတဲ့ ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ်ဟာ အခုထက်ထိ ငါးနှစ်လောက် ကျန် နေသေးတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ လောလောဆယ် အချိန်မှာ သူဟာ အင်္ဂလန်မှာ ရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူချင်း တစ်ခါပဲ တွေ့ခဲ့ကြ တယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကို စာတိုက်လိပ်စာတစ်ခုကနေ တစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ရတယ်”

“ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်အမှုကို ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဆီ တင်ပြဖို့ စိတ် တူးရှိုတယ် ဆိုရင်တော့ အလကားအချိန်ဖြုန်းတာ ဖြစ်မှာပဲ”

“အဲဒါကို ကျွန်တော်လည်း သဘောတူပါတယ်” ဆိုမိ လဲ့လဲ့ကလေး ပြုံးလိုက်သည်။ “ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်တော့ ကိုလံအိုမိုးဟာ တရားမဝင် တဲ့ နည်းကိုသုံးဖို့ စဉ်းစားနေတယ်”

“ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ”

ရော်ဂင် တည်ငြိမ်စွာ မေးလိုက်သည်။

“ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးရဲ့ ခွင့်ပြုချက် မပါဘဲ ခင်ဗျားကို အပြင်ထွက် ဆာနိုင်အောင် ကူညီတဲ့နည်းပဲ”

“ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘယ်နည်းနဲ့ ထွက်နိုင်မှာလဲ”

“ပုပ် ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူဟာ ခင်ဗျားနဲ့ တစ်ခန်းတည်း တစ်နှစ်လောက် နေသွားဖူးတယ်လို့ ကျွန်တော်သိရတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လ လောက်ကပဲ သူလွတ်လာတယ်”

“သူ့အနံ့ဆိုးကြီး ကျုပ်နွာခေါင်းထဲမှာ အခုထက်ထိ နံနေတုန်းပဲ။ အပေါင်း သူ့ခိုးကြမ်းပိုးတစ်ယောက်ပဲ။ အညံ့ဆုံးထဲကပဲ။ ပုလိပ်တစ်ယောက်ပဲ။ လာဘ်စားမှုနဲ့ ထောင်ကျလာတာပဲ။ ခင်ဗျား သူ့ကို ကျေနပ်လောက်အောင် ပေးမယ်ဆိုရင် သူ့နမူကိုတောင် မကောင်းတဲ့နေရာမှာ ရောင်းစားမယ်လူမျိုးပဲ”

“ဒါပေမယ့် သူက အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ် ပြောပြခဲ့ပါတယ် မစ္စတာရော်ဂင်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တုန်းက ခင်ဗျားကို

အရုဏ်တက် တစ်မနက်မှာ ထောင်တံတိုင်းရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ဖမ်းမိခဲ့ကြတယ် တဲ့။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထောင်အပြင်ဘက် ရောက်သွားတယ်ဆိုတာ ကနေ့အထိ အာဏာပိုင်တွေက မသိကြသေးဘူးတဲ့”

“ဒီလူဟာ အင်မတန် အာချောင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ တစ်နေ့ကျရင် သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က ဇီဝိန် ဖြုတ်သွားမှာ သေချာတယ်”

“အဲဒီသတင်းဟာ အမှန်ပဲလား။ ခင်ဗျားမှာ အပြင်ဘက်ကို ထွက်နိုင် တဲ့လမ်းရှိသလား”

ဆိုမိက ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် အရေးကြီးသော လေသံဖြင့် မေး လိုက်သည်။

“တကယ်လို့ ရှိတယ်ဆိုရင်ကော”

“ကိုလံအိုမိုးက ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်တယ်”

“အဲဒါကို ဘယ်လို စီစဉ်မလဲ”

ဆိုမိ ရှေ့သို့ တိုးထိုးလိုက်ပြီး

“ကျောက်မိုင်းကို ခင်ဗျား သိတယ်မဟုတ်လား။ ကျောက်မိုင်းနဲ့ မြစ်ကြားမှာရှိတဲ့ ရွာကလေးကိုကော သိတယ်မဟုတ်လား။ ဟက်ဇတန်”

“မနှစ်က ကျုပ် အဲဒီမှာ အလုပ် လုပ်ခဲ့ရတယ်”

“ကျောက်မိုင်းရဲ့ အောက်ဘက်မှာ လူသွားလမ်း သံတံတားကလေး တစ်ခုရှိတယ်။ မြစ်ရဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းမှာ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ခင်ဗျား တွေ့ရလိမ့် မယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှ မလွဲနိုင်ဘူး။ အဲဒီ အိမ်ကလေးဟာ လုံးဝ ဆိတ်ကွယ် ရာပဲ”

“အဲဒီမှာ ကိုလံ ရှိသလား”

“ပုပ် ရှိတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ သူ ရှိနေတာလဲ”

“သူက အများကြီး အထောက်အကူ ပေးလိမ့်မယ်။ သူ့မှာ အဝတ် အစားတွေ ရှိမယ်။ ကားရှိမယ်။ ခင်ဗျားအတွက် မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားပါရှိနေ လိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားဟာ ဒီဖုန်းဆိုးနွယ်ကနေပြီး နာရီဝက် အတွင်းမှာ ထွက်သွား နိုင်လိမ့်မယ်”

“ကျုပ် ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ”

“ပုပ်က အသေးစိတ် ပြောလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားကို သူတို့က ကိုလံအိုမိုး ဆီ အရောက်ခေါ်သွားကြလိမ့်မယ်။ ကျုပ် ပြောနိုင်သမျှကတော့ ဒါလောက်ပဲ”

ရော်ဂင် ထိုနေရာမှထိုင်ပြီး မျက်မှောင် မသိမသာ ကြုတ်ကာ အခြေ အနေကို စဉ်းစားသုံးသပ်နေသည်။ ပုပ်ကို သူ သဘောမကျပါ။ ဆိုမိက ပရိ သာယ် မာယာများသည် လူစားမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အခြား တွေးစရာ ရှိသလော။ အကယ်၍ ကိုလံအိုမိုးသည် အဖွဲ့ကြီး၏ နောက်တွင် ငိုနေခဲ့လျှင်

“တယ်နယ်လဲ”

ဆိုမိက မေးသည်။

ရော်ဂင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ပုပ် ဘက်က ဘယ်လောက်စောစော အဆင်သင့် ဖြစ်နေသလဲ”

“သူက အခုကို အဆင်သင့် ရှိနေပါတယ်။ ခင်ဗျားဟာ အချိန်ဆွဲနေ တာကို ကြိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် ကြားဖူးပါတယ်”

“ကနေ့ ကြာသပတေးနေ့၊ တနင်္ဂနွေနေ့ကို ချိန်းမယ်”

ရော်ဂင်က ပြောလိုက်သည်။

“တနင်္ဂနွေနေ့ကို ရွေးတာ အကြောင်းရှိသလား”

“ည ၆ နာရီဆိုရင် မှောင်ပြီ။ ကျုပ်တို့ အဆောင်မှာ ၆ နာရီခွဲ ဆိုရင် တံခါးပိတ်တယ်။ အဲဒီ နောက်ပိုင်းမှာ ဗဟိုခန်းမဆောင်ကနေပြီး အိပ်ဆောင် တွေကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ တာဝန်ကျ ထောင်မှူးတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ကျုပ် ပျောက်နေတာကို တနင်္လာနေ့ မနက် ၇ နာရီမှာ အခန်းတွေကို သူတို့ လိုက် စစ်တဲ့ အခါကျမှသာ သိမယ်”

“ကောင်းကောင်းကြီး ဖြစ်နိုင်တယ်”

ထို့နောက် ဆိုမိ အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းနေပြီးနောက်

“ခင်ဗျား ထွက်နိုင်တာတော့ သေချာတယ်နော်”

“ဒီလောက်ကြီးမှာ ဘယ်ဟာမှ ဒါလောက် သေချာတာမရှိဘူး မစ္စတာ ဆိုမိ။ အခုအချိန်ဟာ ခင်ဗျား သွားသင့်ပြီလို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

“ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်ပါကယ် မစ္စတာ ရော်ဂင်”

ဆိုမိသည် ဦးထုပ်နှင့် လက်ဆွဲသေတ္တာတို့ကိုယူပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ နောက်ထပ် ဘာမှ ဆွေးနွေးစရာ မရှိတော့ပါဘူး။ တနင်္လာနေ့ သတင်းစာကို ကျွန်တော် စောင့်ဖတ်နေပါမယ်”

“ကျုပ်လဲ ခင်ဗျားလိုပဲပေါ့”

ရော်ဂင် ပြောလိုက်သည်။

ဆိုမိ တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်ကို သူရပ်ကြည့်နေသည်။ ခဏ အကြာတွင် ထောင်မှူးကြီး ရောက်ရှိလာသည်။ အပြင်ဘက် စင်္ကြံသို့ သူတို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ထောင်ကွက်လပ်ကို ဖြတ်လျှောက်ကြစဉ်တွင် ထောင်မှူးကြီးက

“သတင်းကောင်းလား”

ရော်ဂင် ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး

“ဒီရှေ့နေတွေအကြောင်း ခင်ဗျားလဲ သိသားပဲ။ ဘာလုပ်ပေးမယ် ညာလုပ် ပေးမယ်ပြောမယ်။ ရှေ့နေခ များများတောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မျှော်လင် ချက် ရေရေရာရာမရှိပါဘူး။ ဒီကိစ္စတွေ ကျုပ် မမျှော်လင့်တာ ကြာပါပြီ”

“အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့”

အပေါ်ထပ်သို့ သူတို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် နေ့လယ်စာအတွက် အချက် ပေး ခေါင်းလောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မာတင်သည် ပန်းကန်များကို စားပွဲငယ်ပေါ်တွင် အဆင်သင့်ချထားပြီးဖြစ်သည်။ တံခါး ပိတ်သွားသောအခါ သူက ခေတ္တမျှ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ ထို့နောက် ရော်ဂင်ကို စူးစမ်းသည့် အနေ ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

ရော်ဂင်သည် သူ့ကို အကြောင်းစုံ ပြောပြမည်ရှိပြီးမှ စောစောက သူ၏စကားကို အမှတ်ရလိုက်သည်။ ရှောင်ရော်ဂင်သည် နံရံလေးဖက်ကြား တွင် တစ်ဆယ့်သုံးနှစ်မျှ နေခဲ့ရသည့် ကာလအတွင်းတွင် လေ့လာမိသည့် အချက် တစ်ခုကတော့ မည်သူ့ကိုမျှ မယုံကြည်ရဟု သာ အချက်ပင်ဖြစ်သည်။

ယင်းကြောင့် ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး

“အပြင်ဘက်မှာရှိတဲ့ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေတွေစုပြီး ရှေ့နေ တစ် ယောက် ငှားတယ်။ အဲဒီ ရှေ့နေက ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဆီ စာထပ်မတင်ခင် ကျွန်တော့်ကို လာတွေ့တာပဲ”

မာတင်၏ မျက်နှာတွင် နှစ်ကြီးသမားတို့၏ မျှော်လင့်ပြုပေါ်လာ သည်။

“အခြေအနေ ကောင်းလာတဲ့သဘောပေါ့”

“မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ကုန်တယ်မရှိပါဘူး။”

ရှောင်ရော်ဂင် ပြောလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ မိုးရွာသွန်းနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ကျောက်မိုင်းရှိရာဘက်တွင် နန်းမြို့ မှားဆိုင်းနေသည်။ အားစိုက်ပြီး နားထောင်မည်ဆိုလျှင် မြစ်ရေစီးသံကို ကြား နေရသည်။ ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်တုံးများကို တိုက်ဖြတ်ပြီး ပင်လယ်သို့ ငါးဆင်းသွားသည့် အသံဖြစ်သည်။

(၃)

အမှောင်ထုကို ရော်ဂင် ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။ မိုးစက်များက ပြတင်း ပေါက်ကို ရိုက်ပက်လျက်ရှိသည်။ အတန်ကြာသောအခါ တံခါးပေါက်ဆီသို့ သူလျှောက်သွားပြီး နားစွင့်သည်။ အောက်ဘက်ရှိ သံမဏိ တံခါးကြီးကို တာဝန် တူ အရာရှိက ပိတ်လိုက်သံ ကြားရသည်။

သူ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ ပြုံးလိုက်ပြီး

“ညကတော့ တကယ်ကောင်းတဲ့ ညပဲ”

မာတင်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေရာမှ တံတောင်ထောက်လိုက်ပြီး

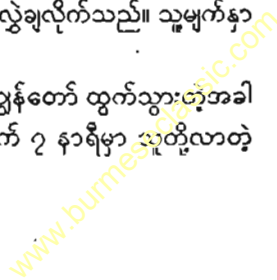
“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ရော်ဂင် အဘိုးကြီး အနီးတွင် ကုန်းငုံလိုက်ပြီး

“ကျွန်တော် ထွက်တော့မယ်။ အဘ ဘယ်သူ့ဘက်က နေမလဲ”

“ဒါများ မေးနေစရာလား အိုင်းရစ်ကြီး၊ ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ” သူ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ခုတင်ပေါ်မှ လွဲချလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ လှုပ်ရှားနေသည်။

“တံခါးဖွင့်ပေးပါ။ တံခါးဖွင့်ပေးရုံပါပဲ။ ကျွန်တော် ထွက်သွားတဲ့အခါ တံခါးကို သော့မခတ်ဘဲ ဒီအတိုင်းပဲထားပါ။ မနက် ၇ နာရီမှာ သူတို့လာတဲ့

အထိ အဘ ခုတင်ပေါ်မှာ အဘ အိပ်နေပါ”

“ကျုပ်ကို ထောင်ပိုင်ကြီးရှေ့မှာ ခေါ်ပြီးစစ်ရင် ဘာပြောရမလဲ”

“ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်နေတာကို အဘ မြင်တယ်လို့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကိုယ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုပြီး နေလိုက်တယ်လို့ပြောပါ။ သူတို့ကလဲ ဒီအတိုင်းပဲ မျှော်လင့်ထားမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကြုံရတဲ့ ထောင်ကျတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာကို ဝင်လုပ်မိရင် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ မခံဘူးဆိုတာ အဘသိသလို သူတို့လည်း သိပါတယ်”

ရော်ဂင်က မြိမ်းခြောက်စကားကို ဆိုလိုက်သည်။ အဘိုးကြီး ကမန်းကတန်း ထရပ်သည်။

“မဟုတ်တာဘဲ အိုင်းရစ်ကြီး၊ ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မဟုတ်တာတွေကို မလုပ်တတ်ပါဘူး”

ရော်ဂင်သည် သူ၏ မွေ့ရာကို လှန်လိုက်ပြီး သူ၏ လက်ကို ချုပ်ရိုးတစ်ခုအတွင်းသို့ နှိုက်ကာ သံချိတ်ပါသော နိုင်လွန်ကြိုးခွေတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ တောင်တက်သမားများ အသုံးပြုသော ကြိုးခွေမျိုးပင်ဖြစ်သည်။

“မောင်ရင် ဒါကို ဘယ်ကရသလဲ”

“ကျောက်မိုင်းမှာ သူတို့သုံးတဲ့ ပစ္စည်းပဲ။ တောင်စောင့်တွေမှာ ဒိုင်းနမိုက်တက်ဖြူပဲတဲ့အခါ သုံးတာပဲ”

ထို့နောက် ရော်ဂင်သည် ဝက်အူလှည့်တစ်ချောင်းနှင့် ကိုးလက်မ သံနန်းဖြတ် ကတ်ကြေးတစ်ခုတို့ကို ထုတ်ယူကာ ခါးတွင်ထိုးလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ စက်ပြင်အလုပ်ရုံက ရတာပဲ။ ကဲ အဘ ဖွင့်ပေတော့၊ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်တွေအားလုံး ယေးကိုက်ဖြစ်နေရမယ်”

မာတင်သည် ဇွန်းကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး တံခါးအနီးတွင် ခူးထောက်ကာ ထိုင်လိုက်သည်။ ပထမတွင်မူ သူသည် အနည်းငယ်အခတ်အခဲ ဖြစ်နေဟန်ရှိသည်။ သို့သော် ခဏအကြာတွင် ချောက်ခဲ မြည်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရော်ဂင်ကို သူ လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည်။

ရော်ဂင်သည် သူ၏ ခေါင်းအုံးနှင့် အဝတ်အစားများကို လူတစ်ယောက်အိပ်နေဟန် ချထားလိုက်ပြီး အပေါ်မှ စောင်လွှမ်းခြုံထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ညဘက်မှာ ခြေသံမကြားအောင် လှည့်တတ်တဲ့ ထောင်မှူးတွေရှိတယ်”

“သူတို့က ဘာလုပ်မလဲ။ အပေါက်ကပဲ ချောင်းကြည့်မှာပေါ့။ ဒီအလင်းရောင်မှာ ကျုပ် အိပ်နေတာမဟုတ်ဘူးလို့ သူတို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပြောနိုင်ပါဘူး။ သူတို့ မျက်စိ ဒါလောက်မကောင်းပါဘူး”

ရုတ်ခြည်းဆိုသလို မာတင် ရယ်မောလိုက်ပြီး

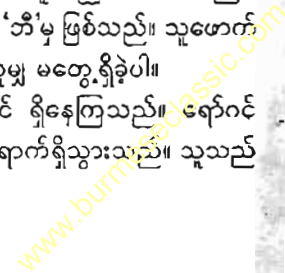
“မနက်ကျရင် အဲဒီ ထောင်မှူးရဲ့မျက်နှာ ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာ တျပ် မြင်ချင်စမ်းလှတယ်။ ကဲ သွားပေတော့ သား။ ဒီက မြန်မြန်ထွက်ပြီး မြန်မြန်ပြေးပေတော့”

စကြိုတစ်လျှောက်သည် မီးရောင် ဖျော့ဖျော့သာရှိပြီး အိပ်ဆောင်တစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ရော်ဂင်သည် အမှောင်ရိပ်တွင် ခေတ္တမျှရပ်နေပြီးနောက် တစ်ဖက်ထိပ်ရှိ လှေကားဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားသည်။

ဗဟို ခန်းမဆောင်ကြီးတွင်လည်း မီးတစ်ပွင့်တည်းသာ ထွန်းထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ခေါင်မိုးနှင့်အခုံးမီးကြီးတို့သည် မှောင်မည်းလျက်ရှိတော့သည်။ သူသည် စကြိုလက်ရန်းပေါ်သို့ တက်ပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် သံဆန်ခါနဲရံကို တွယ်ပြီး ခေါင်မိုးဆီသို့ တက်သွားသည်။ အပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ သူသည် သံချိတ်ကို သံဆန်ခါတွင် ချိတ်လိုက်ပြီးနောက် သူ့ကိုယ်ကို အောက်မကျအောင် ကြိုးဖြင့် ဆိုင်းထားကာ သံနန်းဖြင့် ကတ်ကြေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

အချိန် သိပ်မကြာပါ။ နံရံအနီးတွင် ကပ်ပြီး သုံးပေခန့်ကျယ်သော အပေါက်တစ်ပေါက်ကို ဖြတ်တောက်လိုက်သည်။ သံဆန်ခါ၏ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ ရော်ဂင်သည် သံချိတ်ကို ချိတ်ပြီး သူ့ကိုယ်ကို မကျအောင် ဆိုင်းကာ သံဆန်ခါကို ပြန်ပြီး ဆက်ထားလိုက်သည်။ အနီးမှကပ်ပြီး မကြည့်လျှင် သူထွက်သည်လမ်းကို သူတို့ မတွေ့ရှိနိုင်ပါ။ သူသည် ယခင်တစ်ကြိမ် ဖောက်ထွက်စဉ်က မျက်နှာချင်းဆိုင် အိပ်ဆောင် ‘ဘီ’မှ ဖြစ်သည်။ သူဖောက်ထွက်သည့်လမ်းကို သုံးနှစ်ကာလအတွင်း မည်သူမျှ မတွေ့ရှိခဲ့ပါ။

သံရက်မကြီးများသည် အမှောင်ထဲတွင် ရှိနေကြသည်။ ရော်ဂင်သည် ပထမ သံရက်မကြီးသို့ အလွယ်တကူပင် ရောက်ရှိသွားသည်။ သူသည်

နံရံကိုမိုကာ ခေတ္တမျှ နားနေပြီးနောက် ဒုတိယ သံရက်မနှင့် ငါးပေခန့် အကွာ အဝေးရှိသည်ကို အသေအချာ တွက်ဆလျက်ရှိသည်။ သူသည် အသက် တစ် ချက်မြန်မြန်ရှုလိုက်ပြီးနောက် အမှောင်ထဲသို့ လှမ်းခုန်လိုက်သည်။ ဒုတိယ သံရက်မသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ယင်းကဲ့သို့ သုံးကြိမ်ခန့် ကူးမိသောအခါ စက်ဝိုင်းတစ်ဝက်ခန့် ခရီးပေါက်သွားပြီး အိပ်ဆောင် 'ဘီ'နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော သံရက်မကြီးသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

အောက်ဘက်တွင် တံခါးဖွင့်သံ ကြားရသည်။ သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်သော အခါ တာဝန်ကျအရာရှိနှင့် ထောင်မှူးတို့သည် စားပွဲခုံရှိရာသို့ မီးရောင်တွင် လျှောက်သွားနေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အသံတိုးတိုးဖြင့် စကားပြောသွား နေကြသည်။ တာဝန်ကျအရာရှိက ညမှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် လက်မှတ် ရေးထိုး သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ထံမှ ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် ခန်းမဆောင်ကြီးကို ဖြတ်လျှောက်သွားကြသည်။ ထို့နောက် ကင်းစောင့်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

ရော်ဂင်သည် သံရက်မကြီးကို ကြီးကွင်းချိတ်ကာ နံရံအတိုင်း တွယ် တက်သွားသည်။ သံရက်မကြီးသည် နံရံအတိုင်း တွယ်တက်သွားသည်။ သံ ရက်မကြီးသည် နံရံအတိုင်း အောက်ကွေ့သွားသဖြင့် ကြီးသိုင်းချိတ်စရာ နေရာ တစ်လက်မ နှစ်လက်မမျှသာ ရှိပါသည်။ သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြံ့ခိုင်မှုနှင့် ခွန်အားရှိမှုတို့ကြောင့်သာ သူသည် ဆက်ပြီးတက်သွားနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ သည် အံသွားကို ကြိတ်ကာ အမှောင်တွင်းသို့ တစ်လက်မချင်း တိုးသွားလျက် ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသွားလိုသည့် နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ နှစ်ပေ ခွဲ ပတ်လည်ရှိသော သံမဏိလေဝင်ပေါက် သံဆန်ခါဖြစ်သည်။

လေဝင်ပေါက် သံဆန်ခါကို နှစ်ဖက်ထိပ်တို့တွင် ဝက်အူများဖြင့် စုပ် ထားသည်။ ရော်ဂင်သည် နံရံကို အားပြုပြီးနောက် ဝက်အူလှည့်ကို ထုတ်ယူကာ ဝက်အူများကို လှည့်ဖြုတ်နေသည်။

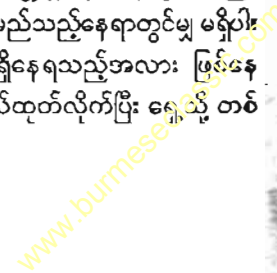
ကြေးဝက်အူလှည့် ဖြစ်သဖြင့် အလွယ်ပင် လှည့်ဖြုတ်၍ရသည်။ ရော်ဂင် သည် ဝက်အူတစ်ချောင်းကို တစ်ဝက်လောက်သာ လှည့်ပြီး ချွန်ထားလိုက် သည်။ ယင်းသို့ဖြင့် သံဆန်ခါသည် အောက်ဘက်သို့ တွဲလောင်းကျသွားသည်။ သို့သော် ဝက်အူထိန်းထားသဖြင့် လုံးဝလည်း အောက်သို့ ပြုတ်ကျမသွားပေ။

ထို့နောက် သူသည် အခက်ခဲဆုံးအပိုင်းကို လုပ်ဆောင်ရတော့သည်။ သူ့ကိုယ်တွင် သိုင်းထားသော ကြိုးကို ဖြုတ်ပြီး လေဝင်ပေါက်ထဲသို့ ထည့်လိုက် သည်။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သံရက်မကို လက်ချောင်းဖျားဖြင့် ဆုပ် တိုင်ကာ နံရံအတိုင်း လျှောက်သွားပြီး လေဝင်ပေါက်အတွင်းသို့ ခြေထောက် နှစ်ချောင်းကို အလျင်ထိုးသွင်းပြီး ဝင်ရောက်ရတော့သည်။ ဖုန်တွေ ထလာပြီး သူ့နှာခေါင်းထဲသို့ မွန်ဝင်သွားသည်။ သူသည် ချောင်းတစ်ချက်ဆိုးလိုက်ပြီး နောက် လေဝင်ပေါက် သံဆန်ခါကို နေသားကျအောင် ပြန်ပိတ်ရသည်။ သူ ဖြုတ်ထားသော ဝက်အူကို သတိကြီးစွာဖြင့် ပြန်တပ်ကာ သူ၏ခြေရာကိုဖျောက် ရတော့သည်။ ယခင်တစ်ကြိမ် ဖောက်ထွက်စဉ်က သူ့မှာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ပါရှိ သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူ အကြိအဖန် လုပ်၍မရပါ။ သို့ဖြင့် သူသည် ယခုအချိန်မှစ၍ ရှေ့ခရီးကို အမှောင်ထဲတွင်သာ သွားလာရပေတော့မည်။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် မှတ်မိသမျှကိုသာ အားကိုးအားထား ပြုရပေတော့မည်။

စက်ပြင်အလုပ်ရုံတွင် အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦး အမှတ်တံဆိပ် ထားခဲ့သော ငြိမ်အရ သူ၏ ခရီးလမ်းကို ရွေးချယ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ယခုအခါ သုံးနှစ်ကြီး မှား ကြာမြင့်သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် အပြောင်းအလဲတွေ အများကြီး ရှိနိုင်ပေသည်။ သူ အသုံးပြုမည့် အပိုင်းတွင်သာ အပြောင်းအလဲ မရှိပါစေနှင့် ဟု ဆုတောင်း ရပေတော့မည်။

သူသည် အမှောင်တွင်းသို့ နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး ဝင်သွားသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများနှင့် လည်ပင်းပေါ်သို့ ဖုန်မှုန့်များ တဖွဲဖွဲကျနေသည်။ သူ့မျက်နှာ တွင် ချွေးများ ရွဲနေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ အပေါက်တစ်ခုကို တွေ့ရှိရ ပြန်သည်။ ထိုအပေါက်ထဲသို့ သူသည် ခေါင်းဖြင့် ဝင်ရောက်ရသည်။ အောက် ဘက်သို့ နိမ့်လျှော့ပြီး ဆင်းသွားရသည်။ သူသည် အရှိန်နှင့်ကျမသွားစေရန် ဘေးနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်ကန်ထားရသည်။

အောက်ခြေသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ခေတ္တမျှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ပိန်းပိန်းပိတ် မှောင်နေသည်။ အလင်းရောင်ဟူ၍ မည်သည့်နေရာတွင်မျှ မရှိပါ။ သူသည် အသုဘခေါင်းတစ်လုံးထဲတွင် ရောက်ရှိနေရသည့်အလား ဖြစ်နေ တော့သည်။ သူသည် ထိုအသိကို ခေါင်းထဲမှ ဖယ်ထုတ်လိုက်ပြီး ရှေ့သို့ တစ် လက်မ ချင်းတိုးသွားသည်။

ကြားဖြတ် လေသွယ်ပြန်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ပြီးလျှင် နောက်ထပ် တစ်ခု။ သူ ခဏရပ်လိုက်သည်။ ခြောက်ခုလား၊ ခုနစ်ခုလား။ ဟုတ်ပြီ ခြောက် ခုရှိသည်။ အောက်ဘက်သို့ ကြိုးနှင့်ဆင်းရမည်။ သူ ဆက်ပြီး သွားပြန်သည်။ ကြားဖြတ် လေသွယ်ပြန်များကို ရေတွက်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လက်ဝဲ ဘက်၌တွေ့ရသော လေသွယ်ပြန်တွင် ခြောက်ခုမြောက်သွားသည်။ လက်ယာ ဘက်နံရံတွင် ချိတ်ကွင်းတစ်ခုတွေ့ရသည်။ ယခင်တစ်ကြိမ်တုန်းက သူ့အသုံးပြု ခဲ့သည့် ချိတ်ကွင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ ရှေ့သို့ တိုးသွားသည်။ ထို့နောက် ကွင်း ပေါက်ထဲသို့ နောက်ပြန်ဆင်းလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်ကို လက်မောင်းနှစ်ဖက်ဖြင့် ကန်ကာ ထိန်းထားပြီးနောက် နိုင်လွန်ကြိုးခွေကို ဖြေချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကြိုးကွင်းကို လေပြွန်နံရံရှိ သံချိတ်တွင် ချိတ်လိုက်သည်။ သည့်နောက်တွင်ကား သူသည် လေသွယ်ပြန်အတိုင်း အောက်ဘက်သို့ လျှောဆင်းတော့သည်။ ပေ ၃၀ ခန့် ဆင်းမိသောအခါ ပြန်ခေါင်းသည် ကွေ့ကောက်ကာ မြေပြင်နှင့် မျဉ်း ပြိုင် ဖြစ်သွားသည်။ ရော်ဂင်သည် ထိုအခါ ဝမ်းလျားမောက်ပြီး နောက်ပြန်သွား ရပြန်သည်။ သိုင်းကြိုးကို ဖြုတ်ချကာ ခွေယူသွားသည်။

နေရာ တော်တော်များများမှ အလင်းရောင်တွေ ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သံဆန်ခါပိတ် တစ်ခုကို တွေ့ရပြီး ထိုမှ ငုံ့ကြည့် လိုက်သောအခါ အောက်ဘက်တွင် ပင်မ ဓားဖိုးဆောင်ကို တွေ့ရှိရသည်။ မီး တစ်ပွင့် ထွန်းထားသည်။ သို့သော် လူသူလေးပါး လုံးဝမမြင်တွေ့ရပါ။ သူ ဆက်ပြီး သွားသည်။ အနည်းငယ် ပို၍ ကြီးသော လေသွယ်ပြန်တစ်ခုကို တွေ့ရ ပြန်သည်။ သူ လေးဖက်ထောက်ပြီး ရှေ့ကို တက်သွားသည်။

သူသည် ယခုအခါတွင် ဗဟို ခန်းမဆောင်ကြီး၏ တစ်ဖက်ထိပ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။ သူ့အခန်းထဲမှ သူထွက်လာသည်မှာလည်း မိနစ်လေး ဆယ်လောက် ရှိသွားပြီ။ သူ ခပ်မြန်မြန်ဆက်ပြီး လျှောက်သွားသည်။ ပြွန်ကျယ် ကြီး၏ အောက်ခြေသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ နေရာ အတော်များများတွင် အလင်းရောင်များ တွေ့ရသည်။

ပြွန်ခေါင်းကြီးတွင် သံမဏိအရစ်များ ရှိသည်။ ခြေကုပ် ကောင်း ကောင်းရရှိသည်။ ရော်ဂင် လျင်မြန်စွာ တက်သွားသည်။ သူ၏ ရည်မှန်းချက်မှာ ထိပ်ဆုံးရှိ ကြားဖြတ် လေသွယ်ပြန်ဖြစ်သည်။ ယင်းပြွန်သည် ခေါင်းမိုးကို ဖြတ်

ကြားဖြတ် လေသွယ်ပြန်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ပြီးလျှင် နောက်ထပ် တစ်ခု။ သူ ခဏရပ်လိုက်သည်။ ခြောက်ခုလား၊ ခုနစ်ခုလား။ ဟုတ်ပြီ ခြောက် ခုရှိသည်။ အောက်ဘက်သို့ ကြိုးနှင့်ဆင်းရမည်။ သူ ဆက်ပြီး သွားပြန်သည်။ ကြားဖြတ် လေသွယ်ပြန်များကို ရေတွက်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လက်ဝဲ ဘက်၌တွေ့ရသော လေသွယ်ပြန်တွင် ခြောက်ခုမြောက်သွားသည်။ လက်ယာ ဘက်နံရံတွင် ချိတ်ကွင်းတစ်ခုတွေ့ရသည်။ ယခင်တစ်ကြိမ်တုန်းက သူ့အသုံးပြု ခဲ့သည့် ချိတ်ကွင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ ရှေ့သို့ တိုးသွားသည်။ ထို့နောက် ကွင်း ပေါက်ထဲသို့ နောက်ပြန်ဆင်းလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်ကို လက်မောင်းနှစ်ဖက်ဖြင့် ကန်ကာ ထိန်းထားပြီးနောက် နိုင်လွန်ကြိုးခွေကို ဖြေချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကြိုးကွင်းကို လေပြွန်နံရံရှိ သံချိတ်တွင် ချိတ်လိုက်သည်။ သည့်နောက်တွင်ကား သူသည် လေသွယ်ပြန်အတိုင်း အောက်ဘက်သို့ လျှောဆင်းတော့သည်။ ပေ ၃၀ ခန့် ဆင်းမိသောအခါ ပြန်ခေါင်းသည် ကွေ့ကောက်ကာ မြေပြင်နှင့် မျဉ်း ပြိုင် ဖြစ်သွားသည်။ ရော်ဂင်သည် ထိုအခါ ဝမ်းလျားမောက်ပြီး နောက်ပြန်သွား ရပြန်သည်။ သိုင်းကြိုးကို ဖြုတ်ချကာ ခွေယူသွားသည်။

ပထမဆုံး တွေ့ရှိရသော သံဆန်ခါပေါက်သည် တစ်ပေပတ်လည် သာ ရှိသဖြင့် နောက်တစ်ပေါက်သို့ သူ ဆင်းရပြန်သည်။ ဒုတိယပေါက်သည် နှစ်ပေပတ်လည်လောက် ရှိသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကျပ်တော့ ကျပ်သည်။ သို့သော် ဖြစ်နိုင်သည်။ သံဆန်ခါပေါက်၏ တစ်ဖက်တွင် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ် နေသော စကြိုတစ်ခုကို တွေ့ရှိရသည်။ အိမ်ထောင်မရှိသော အရာရှိများကို ထားသည့် လူပျိုဆောင်ပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် ခေတ္တမျှ တံ့ဆိုင်းနေပြီးနောက် ပြွန်မကြီးတွင် နေရာယူလိုက် ထာ သူလက်တစ်ဖက်ကို သံဆန်ခါကွက်ကြားမှ ထိုးထုတ်ပြီး နံရံနှင့် သံဆန်ခါ ၏ ဝတ်ထားသော ဝက်အူကိုရှာသည်။ ဘယ်ဘက်မှ ဝက်အူခေါင်းကို စမ်းမိ သည်။ ဝက်အူလှည့်ဖြင့် လှည့်ကြည့်ရာ အလွယ်တကူပင် လည်ပြီးလိုက်လာ သည်။ ခဏအကြာတွင် ဝက်အူသည် စကြိုသမံတလင်းပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ ထိုအခါ သူသည် သံဆန်ခါကို အောက်ဘက်သို့ လည်ပြီးကျသွားအောင် အားနှင့် တအားဖိချသည်။

ထို့နောက် သူသည် ပြွန်မကြီး အပေါ်ဘက်သို့ အနည်းငယ် ပြန်တက် သွားသည်။ ဘေးပြွန်အတွင်းသို့ ခြေထောက်ဖြင့် အလျင်ဝင်နိုင်ရန်ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်ကို ပြွန်ပေါက်ထဲသို့ သွင်းလိုက်သောအခါ ကျပ်ပြီး တစ်နေ့ နည်း တအားဖိပြီး ထွက်လိုက်သောအခါ ရှုပ်အကျီ စုတ်ပြုပြီး အရှိန်နှင့် ထွက် သွား

သည်။ အောက်ဘက် ခြောက်ပေခန့်ရှိ စကြိုပေါ်သို့ ကျသွားသည်။

သူ ကမန်းကတန်း ထလိုက်သည်။ သံဆန်ခါကို နေသားကျအောင် ပြန်ပြီး တွန်းတင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စကြိုအတိုင်း လျှောက်သွားသည်။ အခန်းတစ်ခုမှ ရေဒီယိုဖွင့်နေသံ ကြားရသည်။ ရယ်သံများ ဝေါခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ထူးဆန်းစွာပင် တိတ်သွားသည်။ နောက်ဘက်တွင် ဝေးကျန်ရစ်သည်။ စကြိုထိပ်သို့ရောက်သော လှေကားကြီးတစ်ခု တွေ့ရသည်။ သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ အောက်ဘက်တွင် သုံးထပ်ရှိနေသည်။ အောက်ဆုံးထပ်ရှိ ဝင်ပေါက်ခန်းမကြီးကို တွေ့မြင်ရသည်။ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည်။ နံကျင်ကျင် မီးလုံးကလေးတစ်လုံးရှိသည်။ နံရံဘက်ကို ကပ်ပြီး လှေကားမှ လျင်မြန်စွာ သူ ဆင်းသွားသည်။

အောက်ဆုံးထပ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ အမှောင်ရိပ်တွင် သူ ခေတ္တမျှရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးမကြီးဆီသို့ လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွားသည်။ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပြီး ဆင်ဝင်အောက်တွင် တုံ့ဆိုင်းနေမိပြန်သည်။ အုတ်နံရံမှ မီးတစ်ပွင့်သည် အောက်ဘက်ရှိ လူသွားလမ်းကလေးကို အလင်းရောင် ဖြန့်ကြက်ပေးနေသည်။ လှေကားထစ်များအတိုင်း သူ လျင်မြန်စွာ ဆင်းသွားပြီး အမှောင်ရိပ်သို့ ခိုဝင်လိုက်သည်။

ယခုအချိန်တွင် မိုးသည် သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလျက်ရှိသည်။ ကျောက်ခဲများ ခင်းထားသော ကွက်လပ်အတွင်းသို့ သံမဏိမြားတံများပမာ အရှိန်ပြင်းစွာ ကျဆင်းနေသည်။ အပေါ်ဘက်တွင် သွယ်တန်းလျက်ရှိသော ပိုက်ပြွန်ကြီးကို ရော်ဂင် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် ဤလေသယ်ပြွန်သည် သူ့ကို ဆေးရုံခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်စေမည့်လမ်း ဖြစ်သည်။ ယခုမူ သူသည် အခြားလမ်းတစ်ခုကို ရှာဖွေရပေတော့မည်။

သူသည် အုတ်နံရံ အမှောင်ရိပ်ကိုခိုလျက် ကွက်လပ်ကို ကွေ့ပတ်ကာ သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ဆေးရုံအဆောက်အအုံသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ဤတွင် သူသည် မီးသတ်လှေကားကို သတိရမိသည်။ ခဏအကြာတွင် မီးသတ်လှေကားကို သူ တွေ့ရှိသည်။ လျင်မြန်စွာ တက်သွားရသည်။ မိုးပေါက်ကြီးများ အရှိန်ပြင်းစွာ ကျဆင်းနေသဖြင့် ဦးခေါင်းကိုငုံ့ပြီး တက်သွားနေရသည်။

အပေါ်ဆုံး လှေကားခုံသည် အမိုးတံစက်မြိတ်အောက်ဘက်ရှိ တံခါး

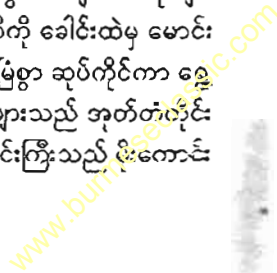
အောက်တစ်ခု၏ ရှေ့တည်တည့်တွင် ဖြစ်သည်။ စကြိုလက်ရန်းပေါ်သို့ သူ တတ်တတ်ပြေး ရေတံလျှောက်ကို ခိုင်မခိုင် စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လူတစ်ကိုယ် အလေးချိန် ကောင်းကောင်းခံကြောင်းတွေ့ရှိရသဖြင့် သူသည် အသက်ပြင်းပြင်း အုတ်နံရံရှေ့သို့ နောက် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို အပေါ်ဘက်သို့ လွှဲတင်လိုက်သည်။

ခေါင်အုပ်ပေါ်သို့ သူ ရောက်ရှိသွားသည်။ ခေါင်အုပ်အတိုင်း သူ ခုတ်သွားသည်။ ခေါင်အုပ်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်ကို ခွန်းသွားသည်။ လက်ထောက်ပြင် အမိုးအုတ်ကြွပ်များကို ထောက်ကိုင်သွားရသည်။ အဆောက်အအုံကြီး တစ်ဖက်ထိပ်ရှိ ခေါင်းတိုင်သို့ရောက်အောင် ငါးမိနစ်မျှ သတိကြီးစွာဖြင့် သွားရောက်ရသည်။

သူနှင့် ပေငါးဆယ်ခန့်အကွာ အမှောင်ထုထဲတွင် ထောင်နံရံအပြင် အုတ်တံတိုင်းကို ခပ်ရေးရေး တွေ့မြင်ရသည်။ သူ၏ အောက်ဘက်တွင် ကားဆိုင်တံတိုင်းဆီသို့ သွယ်ဆင်းသွားသော ရေသွယ်ပိုက် ရှိသည်။ ရော်ဂင်သည် မီးလှေကြီးခွေကို ဖြေပြီး နှစ်ခေါက် ခေါက်လိုက်သည်။ ခေါက်ထားသည့် ကွင်းကြီး ခေါင်းတိုင်တွင် စွပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိပ်စန္ဒစ်စကိုကိုင်ကာ အမိုးစွန်းစီသို့ ဆင်းသွားသည်။

မိုးစိုထားသော ခေါင်မိုးပေါ်တွင် သူ့ခြေထောက်များ ချော်နေသည်။ ကြောခဏဆိုသလို တစ်ပတ်လည်ပြီး ကျသွားသည်။ သူ၏ လက်ခေါက်များ၊ ခြေများ ပွန်းပဲ့ကုန်သည်။ ယင်းသို့ဖြင့် သူ၏ ခြေထောက်များသည် ရေထုတ်ပြွန်ကို တိုက်မိတော့သည်။

ရော်ဂင်သည် ရေထုတ်ပြွန်ပေါ်တွင် ကားရားခွထိုင်ပြီး ခေါင်းတိုင်တွင် ပတ်နေသောကြိုးကို ဆွဲသိမ်းကာ ခွေလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ခေါက်အတိုင်း ဆင်းတော့သည်။ ရေပိုက်မောင်းများနှင့် ပွတ်တိုက်မိသဖြင့် သူ၏ ပေါင်ခြံမှာ ပွန်းပဲ့ရတော့သည်။ သူသည် နာကျင်စွာဖြင့်ပင် ပိုက်ကို သွားဆင်းရသည်။ အောက်ဘက် ပေ ၄၀ လောက်တွင် ကျောက်ခဲလုံးများ ခင်းထားသော သမံတလင်းပြင် ရှိသည်ဟူသော အသိကို ခေါင်းထဲမှ မောင်းထုတ်ပစ်နေရသည်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်က ရေပိုက်ကို မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ကာ ရွေ့လျားနေရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏ လက်ချောင်းများသည် အုတ်တံတိုင်းသို့ ထိကိုင်မိတော့သည်။ အပေါ်ဘက်တွင် အုတ်တံတိုင်းကြီးသည် မိုးကောင်း

ကင်နှံ့ ထိစပ်လျက်ရှိတော့သည်။

ရော်ဂင်သည် ရေပိုက်ပေါ်တွင် သတိကြီးစွာဖြင့် ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အုတ်တံတိုင်းထိပ်ရှိ သံချွန်များကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အုတ်တံတိုင်းပေါ်သို့ရောက်အောင် တက်လိုက်သည်။ သူသည် နားသည်ဆီရုံမျှသာ နားပြီး ကြိုးခွေးကို ဖြေရပြန်သည်။ ကြိုးခေါက်ကို သံတိုင်နှစ်ခုတွင် စွပ်လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ကြိုးနှစ်စကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး စောစောက အတိုင်း အောက်ဘက်သို့ ဆင်းရပြန်သည်။ ခဏမျှကြာသောအခါ အောက်ဘက် ၁၀ ပေခန့်ရှိ မြက်စိုစိုများကို သူ့ခြေထောက်ဖြင့် ထိမိတော့သည်။ ကြိုးစကို ဆွဲချလိုက်သည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရွှဲရွဲလျက်ရှိသည်။ သူသည် ထိုနေရာတွင် ခေတ္တမျှ လဲလျောင်းနေမိသည်။ လူ့မျက်နှာကို မြက်စိုစိုများပေါ်တွင် အပ်ထားလိုက်သည်။ ခဏကြာမှ သူ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။ နိုင်လွန်ကြိုးကို လျင်မြန်စွာ ခွေလိုက်ပြီးနောက် သူ့ခေါင်းမှ စွပ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် အမှောင်ထဲသို့ လျင်မြန်စွာ တိုးဝင်သွားတော့သည်။

ရော်ဂင်သည် ယခင်တစ်ကြိမ် အတွေ့အကြုံအရ အိမ်ထောင်သည် ရပ်ကွက်ကို ဝေးဝေးက ရှောင်သည်။ တောင်ခြေကို ကပ်ပြီး ဖုန်းဆိုးမြေနှင့် ကျောက်မိုင်းဆီသို့ သွားသည်။

အမှောင်သည် သူ၏ မိတ်ဆွေပင် ဖြစ်တော့သည်။ ငါးမိနစ်ခန့် အကြာတွင် တောင်ကြားထိပ်သို့ သူရောက်သွားသည်။ ထိုတွင် ခေတ္တရပ်ပြီး နောက်ဘက်သို့ ပြန်ကြည့်သည်။ အောက်ဘက် ချိုင့်ဝှမ်းတွင် အကျဉ်းထောင်ကြီးသည် ကမ္ဘာဦးခေတ် တောရိုင်းကောင်ကြီးတစ်ကောင် အမှောင်ထဲတွင် ဝပ်တွားနေသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

ရော်ဂင်သည် ရုတ်ခြည်းပျော်ရွှင်သွားဟန်ရှိသည်။ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ဖုန်းဆိုးမြေပြင်ကို ဖြတ်သန်းပြီးလွှားလေတော့သည်။ ၁၅ မိနစ်ခန့် အကြာတွင် ကျောက်မိုင်းသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ကျောက်မိုင်း၏ တစ်ဖက်တွင်ကား မြစ်သည် မိုးအရှိန်ဖြင့် ကျောက်တုံးကြီးများကို တိုက်ဖြတ်ကာ အမှောင်ထဲတွင် စီးဆင်းလျက်ရှိသည်။

သံတံတား တစ်ဝက်လောက်တွင် သူ ရပ်လိုက်ပြီး နိုင်လွန်ကြိုးခွေဝက်အုလှည့်နှင့် သံဖြတ်ကတ်ကြေးတို့ကို မြစ်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်တော့သည်။

ယခုအကြိမ်သည် နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်ဟူသော သဘောပင်ဖြစ်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် အကျဉ်းထောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ရန် အကြောင်းမရှိတော့။ ငံတားပေါ်တွင် သူ ပြေးသွားသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ခဏအကြာတွင် သစ်ပင်များအကြား၌ မီးလင်းနေသော အိမ်ကလေးကို တွေ့မြင်ရတော့သည်။

(၄)

ဘောက်တုံးများခင်းထားသော မီးဖိုခန်းသည် အေးမြလှသည်။ လက်တစ်ဖက်ပေါ်သို့ ထင်းတုံးများတင်နေသော ဂျက်ပုပ်သည် တခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။ သူသည် စကြိုလမ်းကလေးအတိုင်း ပြန်လာပြီး အိမ်ငယ်ကလေး၏ ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

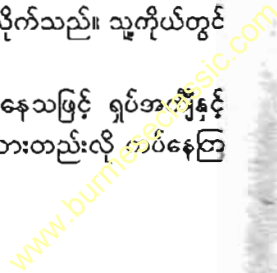
မီးဖိုမှ မီးတောက်အရောင်သည် မျက်နှာကြက်ကိုဟပ်လျက် ထူးဆန်းသောအရိပ်များကို ထင်စေသည်။ ဂျက်ပုပ်သည် မီးဖိုထဲသို့ ထင်းတုံးများ ထပ်ပြည့်လိုက်သည်။

သူသည် နံရံကပ် စင်ကလေးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ဝိစကီပုလင်းကို ဆုတ်ယူကာ ဖန်ခွက်တစ်ဝက်လောက် ငှဲထည့်လိုက်သည်။

အပြင်ဘက်တွင် လေတအုံးအုံး တိုက်နေသည်။ မိုးပေါက်များ ဆူနတ်ပစ်သလို ပြတင်းပေါက်ကို ရိုက်မှန်လျက်ရှိသည်။ မြစ်၏ တစ်ဖက်တွင် ငါးနှစ်မျှ နေခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို သူ စဉ်းစားမိသောအခါ သိမ့်ခနဲ တုန်သွားမိသည်။ ဝိစကီဖန်ခွက်ကို သူ အမြန်ဆုံး ရှင်းပစ်လိုက်သည်။ ရေမရောသော အရက်များ လည်ချောင်းအတွင်းသို့ ပူလောင်ကာ ဆင်းသွားသောအခါ သူ ဘောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဖြစ်ရသည်။ ပုလင်းကို သူ လှမ်းယူလိုက်ပြန်သည်။

ဘာသံမျှ မကြားရပါ။ သို့သော် သူ၏ ညာဘက်ပါးကို လေစိမ်းတစ်ခုတိုက်တိုးဝေနေသည်။ သူ ဖြေးလေးစွာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တွင် ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထသွားသည်။

တံခါးဝတွင် ရော်ဂင် ရပ်နေသည်။ မိုးစိုနေသဖြင့် ရှုပ်အော်နေနှင့် ဆောင်းဘိတ်တို့သည် သူ့ကိုယ်တွင် အသားနှင့် တစ်သားတည်းလို ကပ်နေကြ

သည်။ သို့ဖြင့် သူ၏ တောင့်တင်းသော ကြွက်သားစိုင်များသည် ပေါ်လွင်လျက် ရှိတော့သည်။

ဂျက်ပုပ်သည် ဤလို လူသားတစ်ယောက်ရှေ့တွင် ရောက်ရှိနေရ သည့်အတွက် ကလေးတစ်ယောက်လို ကြောက်လန့်နေမိတော့သည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းများကို လျှာနှင့်တို့လိုက်ပြီးနောက် ကြိုးပမ်းကာ ပြုံးလိုက်ရင်း

“ခင်ဗျား တကယ်ထွက်လာနိုင်တာပဲ၊ တော်ပါပေတယ် အိုင်းရစ်ကြီး”

ရော်ဂင် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ခြေသံမထွက်ပါ။ ပုပ်လက်ထဲ မှ ဝိစကီဖန်ခွက်ကိုယူပြီး တစ်ကျွက်တည်း မော့ချလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ ကို မှိတ်လိုက်သည်။ အားရပါးရ အသက်ရှူလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ မျက်လုံး များကို ပြန်ဖွင့်သည်။

“ဘယ်နှနာရီ ထိုးပြီလဲ”

ပုပ်သည် လက်မှ နာရီကိုကြည့်လျက်

“ရှစ်နာရီ ခွဲပြီးပြီ”

“ကောင်းတယ်၊ ကျုပ် ဒီကနေ ကိုးနာရီမှာ ထွက်ချင်တယ်၊ ရေခဲခန်း ရှိသလား”

ပုပ် - ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ကျွန်တော် ညနေကတည်းက ရေတွေနွေးထားတယ်”

“အဝတ်တွေကော”

“အိပ်ခန်းထဲမှာရှိတယ်၊ တစ်ခုခု ဘာစားမလဲ”

ရော်ဂင် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“အချိန်မရှိဘူး၊ ဓာတ်ဘူးရှိလို့ရှိရင် ကော်ဖီထည့်ထားပါ၊ ဆင်းဒဝစ် နည်းနည်း လုပ်ပေးလိုက်ပါ၊ လမ်းမှာ ကျွပ်စားသွားမယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ အိုင်းရစ်ကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးလိုက်မယ်၊ ရေခဲခန်း က စကြိုလမ်းတစ်ဖက်ထိပ်မှာရှိတယ်”

ရော်ဂင် ချာခနဲလှည့်ပြီး ထွက်သွားသည်။ အားယူပြီး ပြုံးထားရသော အပြုံး ဂျက်ပုပ်၏ မျက်နှာမှ ဖျောက်ကွယ်သွားသည်။

“သူ့ကိုယ်သူ ဘာကောင်ကြီးများ အောက်မေ့နေသလဲမသိဘူး”

သူ မီးဖိုထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ မီးဖိုပေါ်တွင် ရေနွေးအိုးတင်လိုက်

သည်။ ထို့နောက် အံ့ဆွဲတစ်ခုကို ထုတ်ပြီး ပေါင်မုန့်လှီးသည့်ဓားကို နှိတ်ရာ

သည်။ ပေါင်မုန့်တစ်လုံး ထုတ်ယူပြီး တစ်လွှာပြီး တစ်လွှာ လှီးနေတော့သည်။

ရေခဲခန်းသည် နောက်မှ ဆောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ရေခဲခန်းကန် သေး

သေးကလေးပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အရေးမကြီးပါ။ ရေခဲခန်းကန်တွင် ရေနွေး

ပြည့်လိုက်သည်။ မိုးစိုနေသော အဝတ်များကို ချွတ်ပြီး ကန်ထဲသို့ ရော်ဂင်

ဝင်လိုက်သည်။ သူသည် အနွေးဓာတ်ကို ခေတ္တမျှ ခံစားနေပြီးနောက် သူ့ကိုယ်မှ

အညစ်အကြေးများကို တိုက်ချွတ်ပစ်သည်။ ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ ကန်

ထဲမှ ထွက်ပြီး ရေခြောက်အောင် သုတ်သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို

ခါးတွင် ပတ်ပြီး အိပ်ခန်းသို့ သွားသည်။

သူ့အတွက် လိုအပ်သမျှ ပစ္စည်းအားလုံး ခုတင်ပေါ်တွင် သေသေ

ဆပ်ဆပ် ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အဝတ်အစားများ အပြင် ဖိနပ်မှာလည်း

သူနှင့် အတော်ပင်ဖြစ်သည်။ မိုးကာအကျိတ်တစ်ထည်နှင့် မိုးကာဦးထုပ်တစ်လုံး

ထည့်တွေ့ရသည်။ ယင်းပစ္စည်းများကို ယူပြီး ဧည့်ခန်းသို့ ရော်ဂင် သွားသည်။

ပုပ်က ဧရာမ ဓာတ်ဘူးကြီးတစ်လုံးနှင့် မုန့်သေတ္တာပုံးတစ်လုံးတို့ကို

အိမ်ထဲမှ သယ်ယူလာသည်။

“အထဲမှာ ဆင်းဒဝစ်တွေပါတယ်၊ လမ်းမှာ ရပ်စရာ မလိုတော့ဘူး”

“ကျုပ် ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ”

“အိုမိုးက ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်နေတယ်”

“သူ့ကို ဘယ်မှာ တွေ့ရမှာလဲ”

ပုပ် ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး

“အဲဒါတော့ ဘယ်သူမှ မသိဘူး၊ ကင်ဒယ်မြို့က လိပ်စာတစ်ခုနဲ့ ကျွပ်

ဆက်သွယ်နေရတာပဲ၊ ကင်ဒယ် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိသလား”

“လိတ်ဒီစကြိုတ်မှာ မဟုတ်လား၊ ဝက်စမိုးလင်းကောင်တီ”

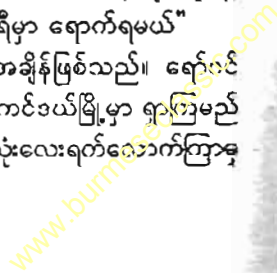
“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား အဝေးကြီးသွားရမယ်၊ ဒီကနေ မိုင်သုံးရာ

ခန့်ဆယ်ရှိတယ်။ အဲဒါကို ခင်ဗျား မနက် ခုနစ်နာရီမှာ ရောက်ရမယ်”

နံနက် ၇ နာရီသည် ထောင်စစ်မည့် အချိန်ဖြစ်သည်။ ရော်ဂင်

ပြန်လိုက်သည်။ သူတို့သည် သူ့ကို ဘယ်နည်းနှင့်မှ ကင်ဒယ်မြို့မှာ ရှာကြံမည်

မဟုတ်။ ဖုန်းဆိုးမြေမှ သူ ထွက်သွားပြီ ဆိုသည်ကို သုံးလေးရက်ကောက်ကြာမှ

သူတို့ သိကြပေမည်။ ထိုအချိန်အထိလည်း သူ ဘယ်မှာ ရောက်နေသည်ကို သူတို့ မသိနိုင်ပါ။

“ဘာဖြစ်လို့ ၇ နာရီလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားကို အဲဒီအချိန်မှာ လာခေါ် သွားမှာမို့ပဲ။ ခင်ဗျားက ဝူးလပ်ကံ ဟိုတယ်ရှေ့မှာ ကားကို ရပ်ထားရမယ်။ အဲဒီမှာ စောင့်နေရမယ်။ ဝူးလပ်ကံ ဟိုတယ်က စထရစ်လန် ဂိတ်မှာရှိတယ်”

“ဘယ်သူကို စောင့်ရမှာလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မသိနိုးအမှန်ပဲ။ ကျွန်တော် ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော်က ကင်ဒယ်မြို့ စာတိုက်လိပ်စာနဲ့ ဆက်သွယ်နေရတာပဲ”

“မဟုတ်သေးဘူး ပုပ်။ ခင်ဗျားဟာ ဘယ်တော့မှ မျက်စိကို ပိတ်ပြီး လုပ်တတ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်ပြောတာ အမှန်ပဲ အင်းရစ်ကြီး၊ ဘုရားသခင် သိပါတယ်။ ကျွန်တော် အပြင်ရောက်တော့ ခင်ဗျား ဖောက်ထွက်တဲ့အကြောင်း ပြောမိတာတော့ ဝန်ခံပါတယ်။ ဒီသတင်းဟာ သူတို့နားကို ရောက်သွားတာပဲ။ ဒီအကြောင်းတွေကို ခင်ဗျား သိပါတယ်”

“ရှေ့နေ ဆိုမိ အကြောင်းပြောစမ်းပါ”

“ရှေ့နေလိုက်ခွင့် ပိတ်ထားတာ ငါးနှစ်ရှိပြီ။ လူလိမ်၊ လူကောက် တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့ကျွန်တော့်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်က လာတွေ့တယ်။ ခင်ဗျား ထောင်က ဖောက်ထွက်တဲ့သတင်းကို သူ့အမှုသည်တစ်ယောက်က ကြားတယ်တဲ့။ သူတို့ ကျွန်တော့်ဆီကို ခြေရာခံပြီး ရောက်လာကြတာပဲ”

“ခင်ဗျား အခန်းက ဘာလဲ”

“ဒီလုပ်ငန်းကလေး စီစဉ်ပေးတဲ့အတွက် တစ်ရာနှစ်ရာနဲ့ အသုံးစရိတ်ကလေးတွေရမယ်”

ရော်ဂင်သည် စားပွဲပေါ်ရှိ စီးကရက်ဘူး ဆဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ယူပြီး စီးညှိလိုက်သည်။ သူ မျက်မှောင်ကုတ်ငေးသည်။ ယခုအထိတော့ ဘဝင်ကျစရာ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိပါ။ ကိုလံက အင်မတန် ပါးနပ်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ခြေရာဖျောက်ထားခြင်းပဲ ဖြစ်မည်။ သူနှင့် တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်နိုင်ဖို့ မလွယ်ပါ။

“ကောင်းပြီလေ၊ လောလောဆယ်တော့ လုပ်ကြည့်သေးတာပေါ့။ ထင်ဒယ်ကို ကျုပ် ဘယ်လိုသွားရမှာလဲ”

ပုပ်က စာရွက်ဖြူလိပ်ကလေး တစ်လိပ်ကို ထုတ်ပေးရင်း

“ခရီးသွားမြေပုံပဲ။ အိတ်ဒီတာကနေ ခရီးစရမယ်။ အဲဒီကနေ သွားရင် ထင်ဒယ်ကို ရောက်သွားမယ်”

သူ မြေပုံပေါ်မှ လမ်းညွှန်ကိုပြသည်။ အိတ်ဒီတာမြို့သို့ရောက်လျှင် နော်ဂင်သည် အေ ၃၈ လမ်းမကြီးအတိုင်း လိုက်ရမည်။ ဗရစ်စတိုနှင့် လောကီစတာတို့ကို ဖြတ်သွားရမည်။ ဂလောက်စတာသို့ ရောက်သောအခါ အမ် ၅ လမ်းမကြီးကို ဆက်ပြီး လိုက်ရမည်။ ဝါစက်စတာနှင့် ဘာမင်ဂမ်မြို့တို့ ထိ ဖြတ်သွားရမည်။ ထို့နောက် အမ် ၆ လမ်းမကြီးအတိုင်း လင်ကာရှိုင်းယားကို ဖြတ်ပြီး လိတ်ဒီစကြိတ်သို့ ရောက်သွားမည်။

“တချို့လမ်းတွေက အခုမှ ဖောက်နေတုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခြုံပြီး ပြောရရင်တော့ လမ်းကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်”

“ကျုပ်အတွက် ဘာကား စီစဉ်ထားသလဲ”

“ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်ဘူး။ ဖွဲ့ခင်ပဲ။ နှစ်နှစ်သားရှိပြီ။ ဒါပေမဲ့ စက်ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော် သေသေချာချာ စမ်းထားတယ်။ ကားနောက် မြို့မှာ နမူနာ ဖွေးဖြူရေးအစားအစာတွေ ပါတယ်။ ခင်ဗျားဟာ စိုက်ပျိုးရေးနဲ့ ငွေဖြူရေး ကုမ္ပဏီတစ်ခုက အရောင်းကိုယ်စားလှယ် တစ်ယောက်ပဲ”

ထို့နောက် ပုပ်သည် လက်ဆွဲအိတ်နှင့် သက်သေခံအထောက်ထား စာရွက်များကို ထုတ်ပေးသည်။

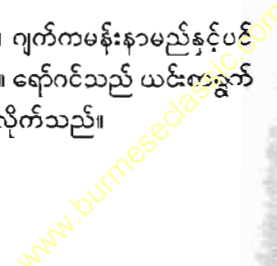
“ဒါက ခင်ဗျားရဲ့ အလုပ်ကတ်ပြားပဲ။ ခင်ဗျားနာမည်က ဂျက်ကမန်း။ ဒါက ဆားမောင်းလိုင်စင်၊ ကားမောင်းတာတော့ ခင်ဗျားမမှေကောင်းသေးပါဘူး”

ရော်ဂင် ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး

“မောင်းနိုင်ကောင်းပါသေးတယ်”

ထို့နောက် အာမခံ စာချုပ်စာတမ်းများ၊ ဂျက်ကမန်းနာမည်နှင့်ပင် ဆက်တော်ယာဉ် အသင်းဝင်ကတ်ပြားပင် ပါရှိသည်။ ရော်ဂင်သည် ယင်းစာရွက် စာတမ်းများအားလုံး အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက အကုန် စီစဉ်ထားတာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ရည်ရွယ်ချက်က အားလုံး ကျေနပ်စေချင်တယ်”
ထို့နောက် ပုပ်သည် မိုက်ဆံအိတ် အဟောင်းတစ်လုံးကို ထုတ်ပေးသည်။

“အထဲမှာ ပေါင်လေးဆယ် ပါတယ်၊ ဒါထက် ပိုယူဖို့တော့မကောင်းဘူး၊ ခင်ဗျားကို တားပြီးရှာတဲ့အခါမှာ ငွေတွေအများကြီးတွေ့လို့ရှိရင် မသင်္ကာစရာ ဖြစ်နေမယ်”

“ခင်ဗျားခေါင်းထဲမှာ ရဲအတွေးက ဘယ်တော့မှပျောက်မှာ မဟုတ်ဘူး”
ပုပ် မျက်နှာရဲသွားသည်။ သို့သော် ကြိုးစားပြီး ပြုံးလိုက်နိုင်သည်။
“အမှန်ပဲပေါ့”

ထို့နောက် သူ့လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး
“၉ နာရီ ထိုးတော့မယ်၊ ခင်ဗျားသွားဖို့ အချိန်တော်နေပြီ”

ရော်ဂင်သည် မိုးကာ အင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်လိုက်သည်။ ခါးစည်းကြိုးတို့ ချည်ပြီး ဦးထုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့ နှစ်ယောက် မီးဖိုခန်းကို ဖြတ်ပြီး အပြင်ထွက်သွားကြသည်။ ပုပ်က အပြင်ဘက်မီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျီဟောင်းတစ်ခုရှိရာသို့ ရော်ဂင်ကို ခေါ်သည်။ ကျီတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ အထဲတွင် ကားနှစ်စီးရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

တစ်စီးက ရောမ ဗင်ကားအနက်ကြီး ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်စီးက တော့ ဆလွန်းကား အစိမ်းကသေးဖြစ်သည်။ ရော်ဂင် တံခါးဝတွင်ရပ်ပြီး ကားနှစ်စီးကို ကြည့်ရင်း

“နှစ်စီးတောင်ပါလား”

“ဒီလိုညမျိုးမှာ ကားမရှိပဲ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီက ပြန်ရမလဲ မနေ့က မှိုဒီကားကို ဒီမှာထားပြီး ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ကို ရောက်အောင် ငါးမိုင်လုံးလုံး လမ်းလျှောက်ခဲ့ရတယ်၊ ဆလွန်းကားကို ကနေ့မနက်ပဲ ပလိုင်းမောက်က ကျွန်တော် ယူခဲ့တယ်”

မမှန်တာကလွဲရင် ဤလူပြောသည့် ဇာတ်လမ်းကလေးက ကောင်းသည်။ အကြောင်းမှာ ကားနှစ်စီးစလုံး၏ တာယာများသည် နေ့ခင်းက ရွာထားသော မိုးကြောင့် ရွှံ့များ ပေကျံလျက်ရှိသည်။

သို့သော် ဒီအကြောင်းကို ရော်ဂင် မပြောပါ။

“ကျုပ် သွားမယ်”

ပုပ် ခေါင်းညိတ်သည်။

“သွားတဲ့လမ်းလဲ မှန်ပါစေ၊ အိုင်ယာလန် သင်္ဘောစီးဖို့ ဟိုးလီးတစ်တို ချော်တောငေါ့ မသွားလိုက်နဲ့ဦး”

ရော်ဂင်က ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် အမူအရာ မရှိပါ။

“ခင်ဗျား ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဒီစကားပြောတာလဲ”

ပုပ် ပြုံးလိုက်ပြီး

ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ပါဘူး အိုင်းရစ်ကြီး၊ ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ပါဘူး၊

ဧရာမလူကြီးက ခင်ဗျားအတွက် ငွေရင်းငွေနှီး အတော်စိုက်ထားရတယ်၊ အဲဒါအတွက် အတုံ့အပြန်ကလေး သူ လိုချင်လိမ့်မယ်”

နောက်တစ်ခဏတွင် ပုပ်၏ လည်ပင်းကို ရော်ဂင်၏ လက်တစ်ဖက်က ဆုတ်ကိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့အနီးသို့ ဆွဲယူလိုက်သည်။ ပုပ်၏ ခုတ်လုံးကြီးများ ပြူးထွက်ပြီး နီရဲလာသည်။

“အလုပ်တစ်ခုကို ကျုပ်လုပ်ရင် ကျုပ်လုပ်ချင်လို့ပဲ၊ အဲဒါကို အမြဲမှတ်ထားစမ်းပါ ပုပ်၊ ရှောင်ရော်ဂင်ကို ဘယ်သူမှ ခိုင်းလို့မရဘူး”

ရော်ဂင်က တွန်းပစ်လိုက်ရာ ပုပ်သည် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ဆေးဖြူသူတ်ထားသော နံရံကို ကျောနှင့် ဆောင့်ကပ်မိသည်။ ထိုနေရာမှ သူ ထိုင်ကျသွားသည်။ တော်တော်နှင့် အသက်ရှု၍မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဗင်ကား မောင်းထွက်သွားသံကို သူ ကြားရသည်။ ကားသံ ဝေးပြီး ပျောက်သွားသည်။

ကျောက်တုံးပေါ်တွင် နင်းလာသော ခြေသံတစ်ခု ကြားရသည်။ ထို့နောက် အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

မိတ်ဆွေကြီး ရော်ဂင် ကစားတာကြမ်းတယ်၊ ပေါင်းရသင်းရမှာ ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

ပုပ် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဟင်နရီ ဆိုမီကို တွေ့ရသည်။ ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိရဲ့လား၊ ကျုပ်သာဆိုရင်တော့ ဒီအထဲက ထွက်သွားပြီ”

“ဒီပိုက်ဆံတွေ အကုန်လုံးကို အနှုံးခံလိုက်ရမလား” ဆိုမီက သူ့ခံကို

ပုတ်လိုက်ပြီး “အထဲကို သွားရအောင်၊ ကျုပ် ပြောပြမယ်၊ ကျုပ်လုပ်နေတာတွေကို ခင်ဗျား သိရမယ်”

လမ်းကွေ့သို့ရောက်သောအခါ ရော်ဂင်သည် ကားကို ရပ်ထားခဲ့ပြီး ကားလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်လာသည်။ သည်လို ပြန်လာစရာ သူ့မှာ အကြောင်းတွေ အများကြီးရှိသည်။ ပထမအချက်ကတော့ ပုပ်ကို သူမကြိုက်ပါ။ ဒုတိယအချက်ကတော့ ပုပ်ကို သူ မယုံပါ။ ဗင်ကားကို မနေ့ကတည်းက သည်မှာ ဝှက်ထားသည် ဆိုသော်လည်း တကယ့်အဖြစ်တွင် ကားနှစ်စီးစလုံး၏ တာယာများ စွတ်စိုနေသည်။

အိမ်ကလေးအနီးသို့ရောက်သောအခါ သူသည် လမ်းအတိုင်း မသွားဘဲ ထင်းရှူးပင်များ အကြားမှ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခြံဝင်းကို နောက်ဘက်မှ ဖြတ်ဝင်ခဲ့သည်။ ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီး ချထားသည်။ သို့သော် သူကုန်းငုံပြီး ကြည့်သောအခါ ခန်းဆီးဟနေသော နေရာမှနေ၍ ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးကို မြင်တွေ့နေရသည်။

ဟင်နရီ၊ ဆိုမီနှင့် ပုပ်တို့သည် စားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက် ပြောဆိုနေကြသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ဝီစကီပုလင်း ရှိသည်။ ရော်ဂင် ထိုနေရာမှာ ခေတ္တမျှသာနေသည်။ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ခဲ့သည်။

ဇာတ်က ရှုပ်သည်။ အရှုပ်ဆုံးကတော့ ကိုလံအိုမိုး သည်လိုလူမျိုးတွေနှင့် ဘာကြောင့်ပတ်သက်နေရသနည်း။ စဉ်းစား၍ မရပါ။ ကင်ဒယ်သို့ ရောက်မှသာလျှင် အဖြေကို သိရှိရပေလိမ့်မည်။

ရော်ဂင် ကားထိုင်ခုံကို ကျောမှိုလိုက်ပြီး ကားကို ဂရုစိုက်ကာ မောင်းနှင်လျက်ရှိတော့သည်။

(၅)

ညသန်းခေါင် ကျော်လာသောအခါ လမ်းပေါ်တွင် ရော်ဂင်၏ ကားတစ်စီးတည်းလောက်သာ ရှိတော့သည်။ ဗရစ်စတိုနှင့် ဘာမင်ဂမ် ကြားတုန်းက ခု ညလုံးပေါက် မောင်းနှင်သော ကုန်ကားကြီးများကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည်။

ည ၂ နာရီ ကျော်သောအခါ စတုတ်မြို့ အနီးရှိ ဓာတ်ဆီဆိုင်ကလေး

မင်းတိုင် ခေတ္တမျှ ရပ်နားပြီး ဓာတ်ဆီ ဖြည့်ရသည်။ သူ့မျက်နှာကို ဓာတ်ဆီဖြင့်သည့်သူ မတွေ့မမြင်စေရန် သူသည် ကားအမှောင်ရိပ်တွင် ရပ်နေရသည်။

ယခုအထိတော့ အချိန်ကိုက်ပင်ဖြစ်သည်။ သတ်မှတ်သည့် မိုင်နှုန်းနှုန်းမှာပင် မောင်းနှင်ခဲ့သည်။ နံနက်အရက်ကျင်းသောအခါ သူသည် လန်ဒန်တစ်ဝတာမြို့၏အရှေ့ဘက်အမ်း-ဖလမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းနှင်လျက်ရှိသည်။

နံနက်ခင်းသည် မိုးတိမ်များ အုံ့ဆိုင်းနေသဖြင့် မှိုင်းယူနေသည်။ နောက်ဘက်တွင်ရှိသော မိုက်ဘ်ဘီ ပင်လယ်အော်ကြီးသည် လှိုင်းခေါင်းဖြူဖြူဖြင့် ဖွေးနေသည်။ ဘေးမှန်ကို သူ ဖွင့်လိုက်သောအခါ ဆားဓာတ်ပါသော

ပင်လယ်လေကို သူ ရှူရှိုက်ရသည်။ သူ့ကိုယ်တွင်းမှာ လန်းဆန်းသွားရသည်။

ရော်ဂင် ကားကို ရပ်လိုက်ပြီး ဓာတ်ဘူးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ လမ်းအတွင် မတ်တပ်ရပ်ကာ ပင်လယ်ကြီးကို ငေးမျှော်ရင်း ကော်ဖီကို သူ့သောက်

သည်။ မယုံကြည်နိုင်စရာပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီမှာ အမှန်ထင်ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အိပ်မက်များလားဟုပင် ထင်မှတ်နေမိသည်။

အသက်တံခါးဖွင့်သံကြောင့် သူအိပ်ရာမှ လန်နီးလာမည်လားဟု စိုးရိမ်မိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် စင်ရော်တစ်ကောင်၏ ဟစ်အော်သံကို ကြားရသည်။

ဇာတ်ခြည်းဆိုသလို မိုးသည်းထန်စွာ ရွာချသည်။ မိုးရေထဲမှာ အတန်ကြာအောင် သူ ရပ်နေသည်။ ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်နေသည်။ ဇနားကမှ ကားထဲသို့ ပြန်ဝင်ပြီး ကားကို ဆက်မောင်းခဲ့သည်။

၇ နာရီ ကျော်ကျော်ကလေးတွင် ကင်ဒယ်သို့ သူရောက်သွားသည်။ သူ ပြောလိုက်သည့်နေရာကို တွေ့သည်။ ဈေးမြို့ကလေးတို့၏ ထုံးစံ အတိုင်း နံနက်စောစောပိုင်းမှာပင် လူတွေသွားလာလှုပ်ရှားနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ကားပေါ်သည်နေရာတွင် ကားကို ဆိုက်ရပ်ထားလိုက်သည်။

ကားထဲမှာ ထိုင်ပြီး စောင့်ဆိုင်းနေရသည်မှာ တစ်မျိုးကြီးပင် ဖြစ်သည်။ စစ်ကြီး အတွင်းက ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ တော်လှန်ရေးသမားတွေနှင့် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ မနက်ပိုင်းတစ်ခုမှာ ယခုလိုပင် မိုးတွေရွာနေသည်။ မိမိတို့၏ အဆက်အသွယ်သည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် ရန်သူ

သူလျှို့ဖြစ်သွားသည်။ သည်လောကကြီးမှာ ဘာတစ်ခုမျှ သေချာသည်ဟု မြင်ရခြင်းမရှိပါ။ အမိဝမ်းတွင်းမှ သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ ရောက်သည်အထိပင် ဖြစ်သည်။

ပုပ် ပေးလိုက်သော စီးကရက်ဘူးကို သူ ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ကုန်နေပြီဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဘူးခွဲကို သူ့လက်ထဲတွင် ဆုပ်ချော့လိုက်သည်။

သည်အချိန်မှာပင် တည်ငြိမ်သော အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါ မစ္စတာ ရော်ဂင်”

မိန်းကလေးက အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိဦးမည်။ သည်ထက် မကြီးနိုင်ပါ။ သူမက မိုးကာအင်္ကျီ အဟောင်းတစ်ထည်ကို ဝတ်ထားသည်။ ခါးစည်းကြီးကို ချည်ထားသည်။ သူမ၏ ခေါင်းတွင် ပဝါစည်းထားသော်လည်း လွင့်ထွက်နေသော ဆံနွယ်ကလေးများတွင် မိုးစက်ကလေးတွေ ဟီးလေးခိုနေကြသည်။

မိန်းကလေးသည် ကား၏ တစ်ဖက်သို့ ကွေ့ပတ်ကာ လျှောက်သွားပြီး တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ရော်ဂင်၏ နံဘေးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းကလေးက ချောမွတ်လျက်ရှိသည်။ မျက်ခုံးမွှေးနှင့် ဆံပင်များက နက်မှောင်သည်။ သူမ၏ နီရဲသော နှုတ်ခမ်းစုံက နှုတ်ခမ်းစုံလျက်ရှိသည်။ အိုင်ယာလန် အနောက်ဘက်ကမ်းခြေတွင် တွေ့ရတတ်သော မျက်နှာပေါက်မျိုးဖြစ်သည်။

“ကိုယ်မှန်း မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ”

ရော်ဂင် မေးလိုက်သည်။

မိန်းကလေး ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး

“ကျွန်မမှာ ကားနံပါတ်ရှိတယ်၊ ကိုလံက ဓာတ်ပုံပြထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးရဲရုပ်က အတော်ကြီးကို ပြောင်းသွားပြီ”

“ကိုယ်တို့အားလုံး ဒီလိုပဲ ပြောင်းလဲကြရတာပဲ မဟုတ်လား၊ မင်းက ဘယ်အခန်းကနေ ပါလာတာလဲ”

“ဦး မကြာခင် သိရမှာပေါ့၊ ကျွန်မကို ကားမောင်းဖို့ နေရာပေးရင် ကျွန်မတို့ အခုပဲ သွားကြမယ်”

ရော်ဂင်က တစ်ဖက်သို့ ရွှေ့ပေးသည်။ သူ၏ အသိစိတ်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဟူသော အချက်ကို ခံစားလိုက်မိသည်။ သင်းယုံသောရန်ကို ရှုခိုက်ရသည်။ မိုးကာအင်္ကျီကို ဆွဲချပြီး ကားစက်ကို နှိုးလိုက်သည်။

“စီးကရက်ဝယ်ဖို့ တစ်နေရာမှာ ရပ်ကြရအောင်”

ရော်ဂင် ပြောလိုက်သည်။ မိန်းကလေးက သူမ၏အင်္ကျီ ဘယ်ဘက် အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူပြီး သူ့ထံသို့ ပစ်မြှောက်ပြီး ပေးလိုက်သည်။

“ဝယ်စရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်မမှာ အများကြီး ရှိပါတယ်”

“ကိုယ်တို့သွားရမှာ ဝေးသလား”

“မိုင်လေးဆယ်လောက် ရှိမယ်”

သူမက တကယ်ပင် တည်ငြိမ်သည်။ သူမ၏ ကားမောင်းသည့် လက်တွေကလည်း တုန်ယင်ခြင်း မရှိ။ လမ်းကျဉ်းကလေးများတွင် ကားကို ကျွမ်းကျင်စွာမောင်းနှင်လျက် ရှိသည်။ ရော်ဂင်က ကားရှေ့ခန်းတစ်ဖက်ထောင့်ကို မှီကာ သူမကို အတန်ကြာ / ဝေးကြည့်နေသည်။

မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘဝ၏ဒဏ်ရာ အင်ချက်များကို ခံထားရဟန်ရှိ၏။ သူမ၏ မျက်လုံးစိမ်းကလေးများတွင် နာကျင်မှုတစ်ခုကို ဖော်ပြနေသည်။ သို့သော် ကြွေကွဲဝမ်းနည်းနေပုံကား မရှိ။ သူမ၏ ကြံ့ခိုင်သော မေးကလေးက သူမ၏ သတ္တိကို ဖော်ပြနေသည်။ သူမ၏ တည်ငြိမ်သော လက်တွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချမှုကို ညွှန်းဆိုနေသည်။

သူ၏ အတွေးများကို သူမ၏အသံက ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို အကဲခတ်မိရောပေါ့”

“လီဇာပူ အိုင်းရစ် မဟုတ်လား”

“သိသာလို့လား”

“ဒီလို အသံပဲပုံမျိုး ဒီကမ္ဘာမှာလည်း မရှိဘူး။ ဒီကမ္ဘာရဲ့ အပြင်မှာလည်း မရှိဘူး”

မိန်းကလေး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဦးကတော့ အင်္ဂလိပ်ကြီးတဲ့လား”

“ကိုယ်က ဘာလို့ အင်္ဂလိပ် ဖြစ်ရမှာလဲ”

“ဦးက သူတို့စစ်တပ်မှာ ဝိုင်းမှူးတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား”

“မင်းက သိနေပုံပဲ”

“ သိတာပေါ့၊ တစ်ချိန်တုန်းကဆိုရင် ရှောင်ရော်ဂင်ဆိုတာ ကျွန်မရဲ့ သူရဲကောင်းကြီးပဲ”

သူတို့သည် ယခုအခါတွင် မြို့အစွန်သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ သူမက ကားကို အုတ်တံတိုင်း တစ်ခုအနီးတွင် ရပ်လိုက်သည်။ သူတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သံတံခါးပေါက်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တစ်ခု ဖြစ်သည်။

“ဦး ခဏနော်၊ ကျွန်မ မရောက်တာကြာလို့”
“လုပ်ပါ”

ဝင်းတံခါးပေါက်မှ ဝင်ရောက်သွားသော မိန်းကလေးကို သူ ကြည့်နေသည်။ တောသူတစ်ယောက်လို ကိုယ်ခန္ဓာ ပြည့်ဖြိုးလှသည်။ အင်္ဂလိပ် ဝံချိန်နှင့် ဆိုလျှင် အတော်ပင် ကြီးလွန်းနေသည်ဟု ဆိုရမည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုက စေ့ဆော်လာသဖြင့် ရော်ဂင်သည် သူမ၏ နောက်သို့ လိုက်သွားမိသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အတွင်းမှာ နွေးနေသည်။ ငြိမ်သက်နေသည်။ နောက်ဆုံးခုံတန်း တစ်ခုတွင် သူဝင်ထိုင်သည်။

သူမက ဝတ်ပြုစင်ရှေ့တွင် ဒူးထောက်လျက်ရှိသည်။

မိန်းကလေး ဝတ်ပြုပြီးသောအခါ မတ်တပ်ထပြီး နောက်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။ အနီးသို့ရောက်သောအခါ မိန်းကလေးက သူ့ကို မြင်တွေ့သွားပြီး

“ဦးက မဟုတ်တာဘဲ၊ ဦးကို လူတွေ တွေ့ကုန်မှာပေါ့”
သူ ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး မတ်တပ်ထလိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်ဟာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်နေရင် အဖမ်းခံရတာပဲ၊ ကျုပ်က ထွက်ပြေးတဲ့အလုပ်မှာ လက်ဟောင်းကြီးတစ်ယောက်ပါ”

လှေကားထစ်ပေါ်တွင် သူတို့ ရပ်နေကြသည်။ လေတိုက်ခတ်ရာတွင် မိုးမှုန်များ ပါလာသည်။ သူမက သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် မိန်းကလေး ပြုံးလိုက်ပြီး

“ကျွန်မနာမည် ဟန်နာ ကော့စတယ်လိုပါ မစ္စတာ ရော်ဂင်”
သူမ၏ လက်ကို ကမ်းပေးသည်။

သူက ဆွဲယူနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး

“ကိုယ့်ကို ဘယ်အထိ ခေါ်သွားမှာလဲ”

“ကန်ကြီးရဲ့ တစ်ဖက်ကိုပေါ့၊ ဝှစ်ဘက်ဆိုတဲ့ နေရာနားမှာ”

“အဲဒီမှာ ကိုလံအိုမိုး ရှိပါသလား”

“ဦးကို သူ စောင့်နေပါတယ်”

“ကဲ ဒါဖြင့် သွားကြစို့၊ ကယ်ရီမှာ ကိုယ့်အဖေရဲ့ ခြံတစ်ခြံရှိတယ်။

သူ အသက်ကြီးနေပြီ၊ အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ့်အနေနဲ့ အိမ်ပြန်သင့်ပြီ”

သူမ၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူမက သူ့ကို အတဲခတ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သူမက တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမည်လုပ်ပြီးမှ ပြောတော့ဘဲ ကားဆီသို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။

x x x x

အိမ်ပန်းခန်းသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိသည်။ အတော်ကြီးကို နွမ်းနယ်နေသည်။ မိုးစက်များက ရေချိုးခန်း ပြတင်းပေါက်ကို ရိုက်ပက်လျက် ရှိသည်။ သူသည် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ပြီးသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် သူ့မျက်နှာကို မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် သုတ်လျက်ရှိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ရေချိုးခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး သူ့ဇနီး ခေါင်းပြုလာသည်။

“ဖုန်း ဒါလင်၊ လက်ထောက်မင်းကြီးဆီကပဲ”

ဇနီးသည်ကို ဗန်ဗရူး ဝေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။ သူ၏ နဖူးကြောများ ရှုံ့သွားသည်။

“နောက်နေတာလား”

“ကျွန်မ မနော့ဒ်ပါဘူး၊ အကိုအတွက် မနက်စာ ကျွန်မ မီးဖိုပေါ်မှာ နွေးထားတယ်၊ သူပြောတဲ့အသံကို နားထောင်ရတာ အစ်ကို အခုချက်ချင်း အပြင်ကို သွားရမယ့်သဘောပဲ”

ဗန်ဗရူး ရှုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်လိုက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားသည်။ သူ၏ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုများ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဖုန်းဆက်မည် အကြောင်းသည် ဘာအကြောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးကြီးသည့်အကြောင်း တစ်ခုခု တော့ဖြစ်ရမည်။ အမှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်ရမည်။ အိမ်တစ်အိမ်ဖောက်ထွင်းခံရသည့် ဝိစုလောက်နှင့်တော့ အခုလို မနက်အစောကြီး ၇ နာရီခွဲလောက် လတ်

ထောက် ပုလိပ်မင်းကြီးက ဒုက္ခခံပြီး ဖုန်းဆက်လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

ဗန်ဗရူး တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး

“ဗန်ဗရူးပါ မင်းကြီး”

“မောနင်း ဒစ်၊ ဒီမနက်တော့ ခင်ဗျား မနက်စာ စားရတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ပထမဆုံးအကြိမ် မဟုတ်ပါဘူး”

“ရော်ဂင် ထွက်သွားပြီ”

ဗန်ဗရူး ရုတ်ခြည်းပင် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားမိသည်။ သူ့ မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်ပြီး အသက်ကို မှန်အောင်ရှူလိုက်ရသည်။ ပြီးမှ မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ညပိုင်း တစ်ချိန်ချိန်ကပဲ၊ ကနေ့မနက် ၇ နာရီ လူစစ်တော့မှ သူပျောက်နေမှန်း သူတို့ သိရတယ်၊ ထောင်ပိုင်ကြီး အခုပဲ အဘိုးကြီးဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီးပြောတယ်”

“သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထွက်သွားတာလဲ”

“ဘယ်သူမှ မသိဘူး၊ နောက်ပိုင်းကျရင်တော့ တစ်ခုခုတွေ့ရမှာပဲ၊ လောလောဆယ်တော့ ဘာမှ မတွေ့ရဘူး”

ဗန်ဗရူး ခပ်ဖွဖွကလေး ရယ်လိုက်ပြီး

“ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးသမားတွေကတော့ သူ့ကို ကိုယ်ပျောက် တစ္ဆေလို့ခေါ်ကြတယ်”

လက်ထောက် ပုလိပ်မင်းကြီးက သူ့စကားကို မသိကျိုးကျွန်ပြုလျက်

“သူ့ကို ပြန်မိဖို့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဦးစီးကြီးကြပ်ရမယ်”

“ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

“ရော်ဂင်အကြောင်း ခင်ဗျားအသိဆုံးပဲ”

“အဲဒါ ပြဿနာပေါ့”

“၉ နာရီမှာ ပက်ဒင်တန်ကထွက်တဲ့ အခြွန်ရထားရှိတယ်၊ ဒွိုင်းယား ကို ခေါ်သွားပါ၊ ဟိုမှာရှိတဲ့ ပုလိပ်တွေအားလုံးက ခင်ဗျားကို ကူညီကြလိမ့်မယ်၊ သူလွတ်နေတာ ကြာလေလေ အခြေအနေဆိုးလေလေပဲ၊ သတင်းစာတွေထဲမှာ သူ့အကြောင်းတွေ ပါလာလိမ့်မယ်၊ စစ်ကြီးအတွင်းက သူလုပ်ခဲ့တာတွေကို

“ကြေလိမ့်မယ်”

“ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးက သူ့ကိုစွဲတွေကို ပြန်စဉ်းစားလိမ့်မယ်လေ”

“ခင်ဗျား ရူးနေသလား၊ ဒီလိုမျိုး အကျပ်ကိုင်လာတာကို အနူးအေး ချာလား၊ ခင်ဗျားဟာ ရဲတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့၊ ကဲ လုပ်ငန်းစ သတော့”

ဗန်ဗရူးသည် စကားပြောခွက်ကို ပြန်ထားလိုက်ပြီးနောက် ထိုနေရာ ညွှင် ခဏမျှရပ်ကာ စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် ရဲကြပ်ကြီး ဒွိုင်းယားအိမ်သို့ ထိုးတိုက်တိုက် ဖုန်းဆက်သည်။ ပြီးသောအခါ မီးဖိုထဲသို့ သွားရောက်သည်။ သူ့လန်းသည် မီးဖိုအနီးတွင် ရပ်နေရာမှ သူ့ကိုလှည့်ကြည့်သည်။ သူမ၏လက်ထဲ ညွှင် ဒယ်အိုးကို ကိုင်ထားသည်။

ဗန်ဗရူး ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ပြီး

“ကော်ဖီပဲ ပေးတော့ အချစ်၊ ကိုယ်သွားရတော့မယ်”

• x x x x

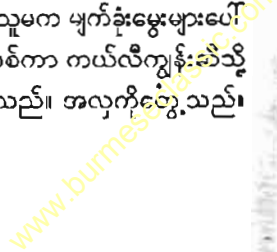
နောက်နှင့်မိန်းကလေးတို့ ဘိုးနက်သို့ရောက်ရှိပြီ။ ဝင်ဒါယာ ကန်ကြီး၏ တစ် ဇက်ကမ်းဆီသို့ ကူးတို့သင်္ဘောဖြင့် ကူးသည့်အချိန်တွင် မိုးသည် ရွာသွန်းဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ကူးတို့သင်္ဘောမှာ လူရှင်းသည်။ သူတို့သည် သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းတွင် ခုတ်လျက် သဘာဝအလှကို ခံစားနေကြသည်။

“ဦး ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

“တကယ်လှဝေပဲ”

“အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာတော့ အလှဆုံးနေရာပဲ၊ နွေဆိုရင် ဒီလမ်းတစ် လျှောက်မှာ အပျော်ခရီးထွက်တဲ့လူတွေနဲ့ ပြည့်နေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုရာသီမျိုး မှာတော့ လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရဘူး၊ အဲဒါကို ကျွန်မ အကြိုက်ဆုံးပဲ”

သူမ၏ ပါးပြင်ကလေးများ နီရဲနေသည်။ သူမက မျက်ခုံးမွေးများပေါ် မှ ရေမှန်ကလေးများကို ကပေါ့ကလျော့ပင် သုတ်ပစ်ကာ ကယ်လီကျွန်းဆီသို့ ဆေးမောနေတော့သည်။ ရော်ဂင်က သူမကိုကြည့်သည်။ အလှကိုတွေ့သည်။ ကြည့်နူးရသည်။

တစ်ဖက်ကမ်းသို့ရောက်နေသော သူတို့သည် ဟောက်ရှိတ်သို့ သွား
သောလမ်းကို လိုက်ကြသည်။ ကိုနီတန်ဝါတာ၏ တစ်ဖက်သို့ရောက်သောအခါ
ပိုချစ်ဘက်သို့ ချိုးကျွေးကြရသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သူတို့သည် ကမ်းရိုးတန်းလမ်းမ
ကြီးအတိုင်း မြောက်စူးစူးသို့သွားကြသည်။ ဝှစ်ဘက်ဘူတာရုံမှ တစ်မိုင်ကျော်
ကျော်လောက် ရောက်သောအခါ မတ်ရှ်အင်း ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို တွေ့
ကြရသည်။ သူမက လမ်းမကြီးမှ ချိုးကျွေးပြီး မညီမညာသောမြေလမ်းအတိုင်း
ပင်လယ်ဘက်သို့ မောင်းနှင်သည်။

သူတို့သည် မြွေတစ်ကောင်လို တွန့်လိမ်နေသော ချောင်းရိုးအတိုင်း
မောင်းသွားကြသည်။ ယခုအခါ သူတို့ ဖြတ်သန်းနေရသော အရပ်ဒေသသည်
တကယ့်တောရိုင်းမြေပင် ဖြစ်တော့သည်။ နွံတောကြီးများ ရှိသည်။ ကျူတော
ကြီးများ ရှိသည်။ ကျူပင်တွေကြားထဲတွင် တောဘဲသိုက်များ တွေ့ရသည်။
ပင်လယ်ဘက်ဆီမှ နှင်းမြူများ လွင့်မျောလာသည်။ ဘာတစ်ခုမျှ အဆုံးအစ
အတိအကျ မရှိသလို ထင်ရသည်။

ပင်ကားသည် ထင်းရှူးတောတစ်ခုအတွင်းသို့ ချိုးဝင်သွားပြန်သည်။
ထင်းရှူးတော၏ တစ်ဖက်သို့ရောက်သောအခါ ချောက်ကမ်းပါးထိပ်တွင်
အထီးတည်းရှိနေသော လယ်တောအိမ်တစ်လုံးကို တွေ့ရှိရသည်။

ရှေးအခါက ဆောက်လုပ်ခဲ့သော ကျောက်တုံးအိမ်တစ်လုံးဖြစ်သည်။
ကြီးမားကောင်းမွန်သော ကျီးကြီးတစ်လုံးရှိသည်။ ခြံစည်းရိုးကာထားသော ဝင်း
ရှိသည်။ သို့သော် အနီးသို့ရောက်ရှိသွားသောအခါ အရာရာသည် ပျက်ယွင်းနေ
ပြီဖြစ်ကြောင်း ရော်ဂင် တွေ့ရှိရသည်။ ခြံစည်းရိုးများ ကျိုးပေါက်နေသည်။
ဆေးရောင်များ ပျက်ပြယ်နေပြီဖြစ်သည်။

လမ်းခင်းထားသော ကျောက်တုံးများအကြားတွင် မြက်ရိုင်းများ
ပေါက်နေသည်။ ဟန်နာသည် ကားကို ရပ်လိုက်ပြီးနောက်

“နေရာကတော့ သိပ်မကောင်းဘူး၊ ဒီရေက ဘွ တိုက်စားတာ နှစ်ပေါင်း
များစွာကြာလာတော့ စားကျက်မြေတွေ မရှိတော့ဘူး၊ ဘာမှ စိုက်လို့ပျိုးလို့
မရတော့ဘူး၊ တောဘဲပစ်ဖို့နဲ့ ငါးများဖို့ပဲ အလုပ်ရှိတော့တယ်”

သူ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး
“ကြာပြီပေါ့”

သူမ ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေပြီးနောက်
“ကိုလံအိုမိုးနဲ့ ဦး မတွေ့တာဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”
“ဆယ်နှစ်”

“သူ အများကြီးကျသွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မပြောပါနဲ့၊ သူ့မှာရှိနေတဲ့ မာန်
လေးက သူ့အတွက် သေရေးရှင်ရေးပဲ”

ရော်ဂင် စကားမပြန်ရမီတွင် သူ့နောက်ဘက်မှ တံခါးဖွင့်သံကြားရ
သည်။ သူ လျင်မြန်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တံခါးပေါက်တွင် ရပ်နေသူသည်
ဇတ်ကိုင်တုတ်ကို မနည်းကြီးပင် အားပြုထားရသည်။ ခါးကုန်းနေသဖြင့်
ဦးခေါင်းသည် ရှေ့သို့ အနည်းငယ် စိုက်ကျနေသည်။

“ရှောင်... ရှောင်ရော်ဂင်”
သူ တိုးညင်းစွာ ရွတ်ဆိုသည်။

ရော်ဂင်သည် တင်းပုတ်ကြီးနှင့် အထုခံလိုက်ရသလို ထိခိုက် ချောက်
အသွားသည်။ သူ့ကိုယ်သူ မနည်းကြီးထိန်းချုပ်ကာ ထိုလူကြီးကိုတွေ့ရန်
လျှောက်သွားရသည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်ပြီး

“ကိုလံ အဘိုးကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ မတွေ့တာကြာလှပြီ”
ကိုလံအိုမိုး ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး

“အချိန်က အရာရာကို ပြောင်းလဲတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ကျုပ်က
တော့ အရှိုက်အထိုးခံရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မောင့်ရင့်ကိုတော့ သူက အများကြီး
ညာတာထားတာပဲ”

ထို့နောက် သူသည် တစ်ဖက်သို့လှည့်ပြီး ဆေးဖြူသုတ်ထားသော
ကြော်လမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားသည်။ ရော်ဂင် သူ့နောက်မှ လိုက်ပါသွားသည်။
ဆစ်ချိန်က သူသိကျွမ်းခဲ့ရသော ဧရာမလူကြီးသည် ယခုအခါ ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်
ကြီးပေါ်တွင် အဝတ်များ ချိတ်ထားသကဲ့သို့သာ ရှိတော့သည်။

ဧည့်ခန်းမှာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းသာ ဖြစ်သည်။ စားပွဲတစ်လုံး ရှိသည်။
ခဲလင်းဖိုအနီးတွင် ပက်လက်ကုလားထိုင် နှစ်လုံးချထားသည်။ ကိုလံအိုမိုးသည်
ထုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဟန်နာကို ကြည့်သည်။

“ဗီရိထဲမှာ ပုလင်းတစ်လုံး ရှိတယ် မိန်းကလေး၊ ဖန်ခွက်တွေလဲ ရှိ
တယ်၊ ငါ့ကို မသောက်ပါနဲ့လို့ ပြောပါနဲ့၊ ငါ့အနေနဲ့ ဘာမှ ဆင်ခြင်စရာ

မလိုတော့ပါဘူး”

ရော်ဂင်သည် မိုးကာအင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်ပြီးနောက် ကျန်ရှိသော ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုလဲ”

“ဟိုတုန်းက ပေခဲတေခဲတဲ့ဒဏ်တွေ အခုစပြီး ခံနေရတာပေါ့။ ဒါဆန်းသလား” သူ ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်သည်။ “အင်္ဂလန်က ထောင်တစ်ခုထဲမှာ ဂူနှစ် နေခဲတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဒါထက်အခြေအနေ ကောင်းတာမျိုး ငါ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

“တွမ်ကလပ် ရေးတာမှတ်မိတယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်တော့မှ အလျှော့မပေးပါနဲ့တဲ့။ အမြဲတမ်း တိုက်ပွဲဝင်နေပါတဲ့၊ ကိုယ့်သိက္ခာကို ထိန်းထားပါတဲ့” ရော်ဂင် ပြောလိုက်သည်။

ကိုလဲအိုမိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“သူလည်း ၁၅ နှစ်လုံးလုံး အဲဒီအတိုင်း လုပ်သွားတာပဲ မဟုတ်လား” ဟန်နာသည် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးထဲသို့ ဝီစကီထည့်ပြီး သူတို့ထံသို့ ယူလာသည်။

သူမက ရော်ဂင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများက စကားပြောနေသည်။ ထို့နောက် သူမ ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ အိုမိုးသည် ဝီစကီ အနည်းငယ် သောက်လိုက်ပြီးနောက် ကျေနပ်အားရဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ဆေးတံကိုယူပြီး ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော ဆေးအိတ်ထဲမှ ဆေးများကိုယူကာ ဖြည့်နေသည်။

“အခုလောက်ဆိုရင် မောင်ရင်သတင်းတွေ ပြန်နေပြီ။ မောင်ရင်ကို ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး ရှာနေကြပြီ။ ဖုန်းဆိုးမြေကထွက်တဲ့ လမ်းတွေအားလုံးကို ပိတ်ထားကြပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ မောင်ရင်က ဒီကိုရောက်နေတယ်။ မိုင်ပေါင်း ၃၅၀ ဝေးတဲ့နေရာမှာ ရောက်နေတယ်။ သူတို့ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်နိုင်တဲ့ နေရာတစ်ခုပဲ။ ရယ်စရာကလေး တစ်ခုပဲ”

အဘိုးကြီးကို ကျေးဇူးတင်သောအားဖြင့် ရော်ဂင်က သူ့ကို ဂုဏ်ပြုပြီး သောက်လိုက်သည်။

“ငါတို့ ထောင်ထဲရောက်နေတဲ့အခိုက် အဖွဲ့ကြီးဟာ သူ့ဟာသူ ဇာတ်

အိမ်သွားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ငါ့အပြစ်တော့ မဟုတ်ဘူး”

ကိုလဲအိုမိုးက ပြောလိုက်သည်။

ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ ရော်ဂင်က

“ဒီကနေပြီး ကယ်ရီကိုရောက်အောင် အမြန်ဆုံး ဘယ်လမ်းဖြစ်မလဲ”

“ဒီမယ် ရှောင်၊ မင်းနဲ့ငါ ဆွေးနွေးချင်တာ ဒီအကြောင်းမဟုတ်ဘူး”

သူ့စကားက လေးနက်လှသည်။ ရော်ဂင်နားမလည်သည့် အကြောင်းတစ်ခုရှိသည်။ သူ့ထံသို့ ဆိုမီ လာသွားသည့်နောက်တွင် အဓိပ္ပာယ် ငုပ်နေသော အချက်တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ ရော်ဂင် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူကာ ဆင်းစတစ်စဖြင့် မီးညှိလိုက်ပြီး

“ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း အဆက်အသွယ် ပြတ်နေကြတာ သိပ်ကြာနေပြီ ကိုလဲ၊ အဲဒီတော့ ဆရာကြီး ပြောစရာရှိတာကို ပြောပါ”

အဘိုးကြီး ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး

“ပြောရမှာကတော့ ရှင်းရှင်းကလေးပဲ၊ တို့မှာ မင်းအတွက် အလုပ်တစ်ခုရှိတယ်”

“တို့ ဟုတ်လား”

“အဖွဲ့ကြီး”

“အဖွဲ့ကြီးကို ဖျက်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား”

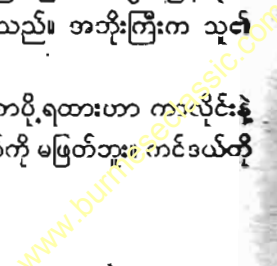
ကိုလဲအိုမိုး ရယ်မောလိုက်ပြီး

“အလူးတွေနဲ့ မိန်းမတွေအတွက် ယုံတမ်းစကားပါ ရှောင်၊ ငါတို့ အခုအဖွဲ့ကြီးကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ပြန်ပြီးတည်ဆောက်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်။ အဲဒီအတွက် ငါတို့မှာ ရန်ပုံငွေလိုနေတယ်”

“အဲဒီ ရန်ပုံငွေကို ဘယ်ကရမလဲ”

အဘိုးကြီးသည် စားပွဲဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး အံဆွဲတစ်ခုကို ဆွဲဖွင့်ထုတ်သည်။ အထဲမှ မြေပုံတစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဖြန့်လိုက်သည်။ လိတ်ဒီစကြိုတ်၏ အသေးစိတ် မြေပုံဖြစ်သည်။ အဘိုးကြီးက သူ၏ အုတ်ကိုင်တုတ်ကို ညွှန်တံအဖြစ် အသုံးပြုလျက်

“ဂလပ်စကိုကနေ လန်ဒန်ကိုသွားတဲ့ စာပို့ရထားဟာ ကားလိုင်းနဲ့ နေရပ်မြို့တွေကို ဖြတ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကင်ဒယ်ကို မဖြတ်ဘူး။ ကင်ဒယ်တို့

လော်ကယ်ရှုထားလမ်းပဲ ဝင်တယ်။ စာပို့လမ်းမကြီးနဲ့ လော်ကယ်ရှုထားလမ်းဟာ ကင်ဒယ်မြို့တောင်ဘက် ရှစ်မိုင်လောက်မှာရှိတဲ့ ရစ်ဂ်ဘူတာရုံမှာ သွားဆုံတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သောကြာနေ့တိုင်း ပန်ရစ်မြို့ကနေပြီး ဗဟိုဘဏ်အဖွဲ့ရဲ့ ဘဏ်ကားတစ်စင်း ထွက်တယ်။ လိတ် ဒေသတစ်ဝိုက်ကို လှည့်တဲ့ ကျွန်းပတ်ကားပဲ။ ကီးဝစ်၊ ဝိုက်ဟဲဗင်၊ ဆီးစကေးတို့ကို သွားတယ်။ ဘာရောက်ကန်ကနေပြီး အိမ်ဘယ်ဆိုက်ကို တက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ဝင်ဒါမီယာကနေပြီး ကင်ဒယ်တို့ ပြန်ဆင်းလာတယ်။ ရစ်ဂ်ဘူတာရုံကို ညနေ သုံးနာရီမှ ရောက်ပြီး လန်ဒန် အမြန်နဲ့ ဆုံတယ်”

“ဘဏ်ကားမှာ ဘာတွေ့ပါသလဲ”

“ထုံစံအတိုင်း အပတ်စဉ်သိမ်းတဲ့ ငွေသားနဲ့ ပျော့ဖတ်ပြန်လုပ်မယ့် ငွေစက္ကူ အဟောင်းတွေပေါ့။ ဘဏ်တွေရဲ့သဘောကို မောင်ရင်လဲ သိသားပဲ။ သူတို့က ဒီနယ်က ငွေတိုက်ခွဲကလေးတွေမှာ ငွေပုံမထားချင်ဘူး။ တစ်ပတ်ကို နှစ်သိန်းခွဲလောက်ရှိတယ်”

“သုံးလောက် စွဲလောက်တဲ့ ငွေပဲ”

“အဖွဲ့ကြီး အတွက်ပဲ”

“ရော်ဂင် ရယ်လိုက်သည်။”

“ဘုရားသခင် ကယ်မပါ။ ဆရာကြီး စိတ်ကူးယဉ်တာပဲ” ပြတင်းပေါက်ဆီ သို့ သူ လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ဒေါသဖြစ်ဟန်ဖြင့် ချာခနဲ လှည့်လိုက်ပြီး “ဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်တော့်ကို ထောင်ထဲက ထုတ်တာလား ကိုလံအိုမိုး”

“ငါတို့အထဲမှာ မင်း ခေါင်းအကောင်းဆုံးပဲ၊ အကောင်းဆုံး စည်းရုံးရေးသမားပဲ။ မင်းကို ငါတို့ လိုအပ်တာ အမှန်ပဲ”

“ဆရာကြီး မလိုဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် အခု ဘယ်ရောက်နေမလဲ”

“မင်းကို အပြင်ထုတ်ဖို့ ငါတို့ အများကြီး ကြိုးစားရတယ်။ ငွေတွေလဲ အများကြီး ကုန်ရတယ်။ မင်းကို ငါ အများကြီး အားကိုးတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဆရာကြီး စိတ်ပျက်ရမှာပဲ”

“ရော်ဂင် ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ပြီး”

“ကျွန်တော် အသက်လေးဆယ် ရှိနေပြီ၊ ထောင်ထဲမှာ ၁၂ နှစ် နေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့အခန်း ပြီးသွားပြီ၊ အဖွဲ့ကြီးက သူ ကြိုက်တာတို့ ခြင်းပေတော့၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော် ထမင်းစားဖို့ လုပ်ရဦးမယ်”

အဘိုးကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“မောင်ရင်က ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ကယ်ရီမှာ ခြံမြေတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒါကို ဆရာကြီးလည်း သိပါသေးသလား။ အဲဒီခြံကို ကျွန်တော့်အဖေ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်က နိုင်ငံရေးက အနားယူပြီးကတည်းက လုပ်ခဲ့တယ်။ သူ အခု အသက်ကြီးလာပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း အတူတူပဲ”

“ငါတို့အားလုံး အတူတူပဲ မဟုတ်လား”

အဘိုးကြီး သက်ပြင်း တစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပဲ၊ ဒီက မြောက်ဘက်မှာ ရေခင်ကလပ်ဆိုတဲ့ နေရာတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီမှာရှိတဲ့ ငါ့အသိတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကို ပြောလိုက်မယ်။ ခေါင်တစ်ရာပေးရင် မင်းကို သူ လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်”

အဘိုးကြီးသည် အံ့ဆွဲကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အထဲမှ ငွေစက္ကူတစ်ထပ်တို့ ယူလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။

“ကဲ ဘေးဘယာ ကင်းဝေးပါစေ ရှောင်ရော်ဂင်”

ရော်ဂင် ငွေစက္ကူများကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး လက်ထဲတွင် ဆဲကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာ မှန်ကုပ်နေပြီးနောက်

“ဆရာကြီးကကော”

“ဘုရားသခင် ကယ်မပါစေ လူကလေး၊ ကျုပ်မှာ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်ဖို့ ကျုပ်လူတွေ တောင်ပေါ်မှာ စောင့်နေကြတယ်။ ဒီအလုပ်တွေကို ကျုပ်နည်းနဲ့ကျုပ် ဆက်လုပ်သွားရမယ်”

ရော်ဂင်သည် အဘိုးကြီးကို ခေတ္တမျှ ငေးစိုက်ကာ ကြည့်နေပြီးနောက် ဘာစကားမျှ မပြောဘဲ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ ထွက်သွားတော့သည်။

(၆)

ဒီရေတွက်နေသည်။ လတာပြင်ပေါ်သို့ လှိုင်းခေါင်းဖြူများ ဖြန့်ကြက်လာသည်။ တစ်နေရာဆီမှ ခရုစုပ်ငှက်တစ်ကောင်၏ အော်မြည်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရော်ဂင်သည် ကျောက်တုံးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော တာရိုးကို ဖြတ်ကျော်ပြီး လူတစ်ရပ်ခန့်မြင့်သော မြက်ပင် ကျွဲပင်များကို တွန်းဖယ်ပြီး ညာဘက်ရှိ လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်သွားသောအခါ ချောင်းပေါက်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ မော်တော်တစ်စင်း ဆိုက်ကပ်ထားသည်။

လူတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရပါ။ ရော်ဂင်သည် မော်တော်ပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး စက်ခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ မော်တော်ကလေးသည် တောင်းမြင်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း အခြေအနေကောင်းမွန်နေဆဲပင်ရှိသည်။ အတွင်းပိုင်းကို မကြာမီကမှ ဆေးသုတ်ထားဟန်ရှိသည်။ ကြေးဝါအိမ်မြှောင်နှင့် စက်ခလုတ်ခုံတို့သည် ပြောင်လက်နေ၏။ သူ့နောက်ဘက်ဆီမှ လှုပ်ရှားသံကြားရသဖြင့် ရော်ဂင်လှည့်လိုက်သည်။ သူ့ကိုရပ်ပြီးကြည့်နေသော ဟန်နာကော်စတယ်လိုကို တွေ့ရှိရသည်။

သူ့စက်ခန်းထဲမှ ထွက်ပြီး သူ့မထံသို့ လျှောက်သွားသည်။ မိန်းကလေးက သူမ၏ လက်ထဲမှ မိုးကာအင်္ကျီကို ပစ်ပေးလိုက်သည်။

'ဦး မိုးကာလိုလိမ့်မယ်'

မိုးကာကို သူ ဝတ်လိုက်သည်။ ကော်လံကို ထောင်လိုက်သည်။ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိလိုက်ပြီးနောက်

'ကိုလံရဲ့ မော်တော်လား'

မိန်းကလေး ခေါင်းညိတ်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ရေဝင်ဂလပ်ကနေပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် မောင်းလာတာပဲ'

'အလုပ်ပြီးသွားရင် သူ ဒီလမ်းကနေ လစ်မှာပေါ့'

မိန်းကလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူ ခေါင်းယမ်းခါသည်။

'ကိုယ့်အဖို့တော့ မလိုဘူး၊ ကိုယ် အခုပဲ သွားတော့မယ်'

'ဦးကို ဘယ်သူမှ မတားပါဘူး' ရုတ်တရက် ဆိုသလို မိုးသည်းထန်လာသည်။ သူသည် နွဲ့တော့ကြီးတို့ လှမ်းမျှော်ပြီး ကြည့်လိုက်ရင်း

"ဒီနေရာဟာ ထူးဆန်းတဲ့ နေရာတစ်ခုပဲ၊ ဒီနေရာမျိုးကို တခြားမှာ တွေ့ဖူးဘူး။ ကျွဲတောထဲကနေပြီး မျက်လုံးတွေ ချောင်းကြည့်နေတဲ့အတိုင်းပဲ "သေမင်းတမန်တွေပဲ" မိန်းကလေးက ဖြေသည်။ "ဒီနေရာဟာ ရှေးဟောင်းဒေသတစ်ခုပဲ။ ရေဝင်ဂလပ်ဟာ ရောမခေတ်တုန်းက ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့တစ်မြို့ပဲ၊ ကိုလံအိုမိုး နေတဲ့အိမ်ဟာ ဟိုတုန်းက မှောင်ခိုတွေရဲ့ဌာနချုပ်ပေါ့"

"အခုလဲ ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူးပေါ့"

သူ ပြောလိုက်သည်။ မိန်းကလေး ခေါင်းညိတ်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ အခက်ခဲဆုံး အလုပ်တစ်ခုပဲ၊ ကျွန်မဟာ လောကကြီးတို့ ပြောင်းလဲအောင်လုပ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုံရင်းကိုပဲ ပြန်ရောက်လာတယ်"

"အဲဒီအထဲမှာ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးပါလာရတာလဲ"

"ဒါကတော့ ရှင်းပါတယ်၊ ကျွန်မ အင်ဘယ်ဆိုက်မြို့ရဲ့မြောက်ဘက်

စကားဒေဆီတဲ့ အရပ်မှာ ကျွန်မဦးလေး ပက်ဒီကော့စတယ်လိုနဲ့ အတူနေတယ်၊ အဲဒီမှာ သူ သို့တွေ့ဖွေတယ်၊ သူနဲ့ ကျွန်မရဲ့အဖေဟာ အဘိုးကြီးရဲ့အဖွဲ့မှာပါခဲ့ကြတယ်၊ ဘက်ကားအကြောင်းကို လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်လလောက်က သူသိခဲ့ပြီး ကိုလံအိုမိုးနဲ့ ဆက်သွယ်ခဲ့တာပဲ"

"သူ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုလုပ်တာလဲ"

"သူဟာ အရက်မူးတဲ့ အခါဖြစ်စေ၊ မမူးတဲ့ အခါပဲဖြစ်စေ အိုင်ယာဇန်နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးအတွက်ပဲ အာရုံစိုက်စားနေတယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ အခုထက်ပဲ လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေတယ်လို့ပဲ မြင်နေတယ်"

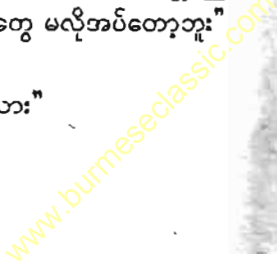
"အဲဒါ မကောင်းဘူးလား"

"မိုက်တာပဲ၊ အဲဒီ မိုက်မမှုက အမြဲတမ်း ပဲ့တင်နေတယ်၊ ကမ္ဘာကြီးဟာ အများကြီးပြောင်းလဲသွားပြီ၊ ဦးလေးလိုလူမျိုးတွေ မလိုအပ်တော့ဘူး"

"ကိုယ်လည်း အတူတူပဲပေါ့"

"ဦး မော်တော်နဲ့ သွားတော့မယ်မဟုတ်လား"

"မသွားလို့ရှိရင် ကိုယ်မိုက်တာပဲပေါ့"

မိန်းကလေး ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး
“ဒီလို လုပ်ငန်းမျိုးတွေမှာ လုပ်တတ်တဲ့လူမျိုးတွေ လိုတယ်၊ မော်ဂင်နဲ့
ဖလက်ချာဟာ အံဝင်ခွင်ကျတွေပဲ”

“ဒီလူတွေနဲ့ သူ ဘယ်လိုဆက်သွယ်မိသလဲ”
“ကျွန်မအထင်တော့ ဆိုမိ ရှာပေးတာပဲ ဖြစ်မယ်”
“ဆိုမိကို မင်းတွေ့ဖူးသလား”
မိန်းကလေး ခေါင်းခါသည်။

“ကိုလံနဲ့ပဲ တွေ့တယ်၊ တစ်ခါပဲတွေ့တယ်၊ လီတပူမှာ တွေ့ခဲ့ကြတာ
ပဲ၊ အဲဒီနောက်မှာတော့ ကျွန်မတို့ စာနဲ့ပဲ အဆက်အသွယ် လုပ်ကြတယ်၊ ကင်
ဒယ်မြို့မှာရှိတဲ့ သတင်းစာ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်ကနေ တစ်ဆင့် ဆက်
သွယ်တယ်၊ သူ့ဆီကလာတဲ့စာတွေကို ကျွန်မပဲ သွားယူရတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် ဒီနေရာကို ဆိုမိ မသိဘူးပေါ့”
“မတ်ရှ်အင်ကိုလား” မိန်းကလေး ခေါင်းခါသည်။ “ဒီနေရာကို ကျွန်မ
ဦးလေးတောင် မရောက်ဖူးဘူး၊ မော်ဂင်က နှစ်ခါ သုံးခါ ကျွန်မနောက်ကို
နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်ဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မသူ့ကို အမြဲတမ်း မျက်ခြည်
ဖြတ်ထားနိုင်ခဲ့တယ်”

“ပုပ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်၊ ဂျက်ပုပ်၊ ကိုယ်အပြင်ကို ထွက်
လာတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်ကို စောင့်နေတဲ့လူပဲ၊ သူကရော ဘယ်အခန်းကပါ သလဲ”

“ကျွန်မ သိသမျှတော့ သူ့ကို အဲဒီလုပ်ငန်းအတွက် ငှားထားတာပဲ၊
အဲဒီလုပ်ငန်းပြီးရင် သူ့လုပ်ငန်းပြီးတာပဲ၊ အဲဒီအပိုင်းနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ အား
လုံးကို ဆိုမိက တာဝန်ခံပြီးလုပ်တာပဲ”

“ဆိုမိကို ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ”
“ငါးရာနဲ့ ကုန်ကျစရိတ်ပေါ့”
ရော်ဂင် ခေါင်းခါလိုက်သည်။
“မလုံလောက်ဘူး၊ သူ ဒါထက်ပိုပြီးလိုချင် လိမ့်မယ်”
“သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရနိုင်မလဲ”

“ဒါတော့ ကိုယ်မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ပုပ် တစ်ခုခုကြုံစည်နေတာ
တော့ အမှန်ပဲ၊ အဲဒီအကြံအစည်ဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုလံအတွက် မကောင်း

“ဘာတော့အမှန်ပဲ”
ထို့နောက် သူသည် စီးကရက်ကို ရေထဲသို့ တောက်ပစ်လိုက်ပြီး
“လာ ပြန်ကြစို့”

မိန်းကလေးက သူ၏အင်္ကျီလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး
“ဦး ဘာလုပ်မလို့လဲ”
“မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အသက်ကြီးနေပြီ၊ ကိုယ်သူ့ကို ဒီအထဲ
မှာ ဒီအတိုင်းထားပစ်ခဲ့လို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

သူ တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး မော်တော်လက်ရန်းကို ကျော်လွှား
နိုင်သည်။ ထို့နောက် ကျူတောလမ်းအတိုင်း အိမ်ကလေးဆီသို့ ပြန်လျှောက်
သွားသည်။

x x x x

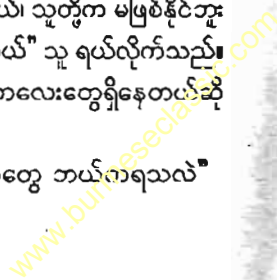
ဆိုလဲအိုမိုး စားပွဲတွင်ထိုင်ပြီး လိတ်ဒီစကြိတ် မြေပုံကြီးကို ကြည့်နေသည်။ သူ
နောက်ဘက်မှ တံခါးပွင့်သွားသည်ကို သူ လှည့်မကြည့်ပဲ။ ရော်ဂင် စားပွဲစွန်း
တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ မြေပုံကို ငုံ့ကြည့်ပြီး မသိမသာ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ

“ကျွန်တော် နားမလည်တာ တစ်ခုရှိတယ် ကိုလံ၊ ဒီကိစ္စကို ဘာ
ကြောင့် ဆရာကြီးလုပ်နေတာလဲ၊ တခြား သူငယ်တွေ မရှိတော့ဘူးလား၊ သူတို့
သယ်မှာ သွားအိပ်နေကြသလဲ”

အဘိုးကြီး ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး
“ဒီဘဏ်ကားအကြောင်းကို ရဲဘော်ဟောင်းကြီးတစ်ယောက်ဆီက
ငါ့ကြားရတယ်၊ ဟန်နာရဲ့ဦးလေး ပက်ဒီကော်စတယ်လိုပဲ”

“ဟန်နာ ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်”
“ငါ့အကြံကို ဝါတာဖို့ ဌာနချုပ်မှာ တင်ပြတယ်၊ သူတို့က မဖြစ်နိုင်ဘူး
ဆို ပြောကြတယ်၊ အရဲစွန့်လွန်းရာကျတယ်လို့ ဆိုကြတယ်” သူ ရယ်လိုက်သည်။

“အဘိုးကြီးတစ်ယောက်မှာ အခုထက်ထိ အစွမ်းအစကလေးတွေရှိနေတယ်ဆို
တာ သူတို့ကို ပြဖို့ ငါဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”
“ကျွန်တော့်ကို ထောင်ထဲကထုတ်ဖို့ ကုန်တဲ့ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်ကရသလဲ”

ရော်ဂင် မေးလိုက်သည်။

“အကြောင်းထူးလို့လား”

“ထူးတယ်”

အဘိုးကြီး ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး

“ငါ့မှာ စုထားတဲ့ပိုက်ဆံရှိတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ လစွမ်းက ငါ့အိမ်ကို ပေါင်တယ်”

“လူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒါလောက် မမိုက်သင့်ဘူး”

“ငါ့အတွက် မပူပါနဲ့၊ ဒီကိစ္စပြီးသွားရင် ငါစိုက်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ပြန်ရမှာပေါ့”

ရော်ဂင် ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ပြီး

“ဒီအလုပ် မအောင်မြင်နိုင်ဘူး၊ ဆရာကြီး အသက်ကြီးလှပြီ”

အဘိုးကြီး၏မျက်လုံးများ ရဲရဲတောက်သွားသည်။ သူ့လက်ထဲမှ တုတ်ကို မြောက်လိုက်သည်။ ရော်ဂင်၏ မျက်နှာကို ရိုက်ချတော့မည့်အလား ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူ့မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ သူ၏ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပါးစပ်အောက်တွင် ခံလိုက်သည်။ သို့သော် အချိန်နောက်ကျသွားသည်။ ပါးစပ်ထဲမှ အခွေအကျိများ ထွက်လာသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ကျသည်။

တံခါးဝဆီမှ အလန့်တကြား ဟစ်အော်သံထွက်ပေါ်လာသည်။ ရော်ဂင် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဟန်နာကိုတွေ့ရသည်။

“အဝတ်တစ်ခုနဲ့ ရေယူခဲ့၊ မြန်မြန်”

ရော်ဂင် ဟစ်အော်လိုက်ပြီး အဘိုးကြီး၏ ခေါင်းကို ဖေးမထားလိုက်သည်။ ဟန်နာ ရောက်လာသည်။ အန်ထားသည်များကို သူမက အဝတ်စိုတစ်ခုဖြင့် သုတ်ပစ်သည်။ ရော်ဂင်က အဘိုးကြီး၏ကို ခွဲထူလိုက်သည်။

“သူ့ကို ခဏ သိပ်ထားလိုက်ရင်ကောင်း၊ ယ”

အဘိုးကြီး၏အိပ်ခန်းက အောက်ထပ်မှာပင် ဖြစ်သည်။ ရော်ဂင်သည် အဘိုးကြီးကို ခုတင်စွန်းတွင်ထိုင်စေပြီး ဂျက်ကက်အင်္ကျီကို ချွတ်ပေးလိုက်သည်။ ကော်လံကြယ်သီးကိုလည်း ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။ အဘိုးကြီးကို ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲချလိုက်သည်။ ရော်ဂင်က သူ့ခြေထောက်များကို မ၊ တင်ပြီး စောင်တစ်ထည် ခြွဲပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ရော်ဂင်သည် မိန်းကလေးနှင့်အတူ တံခါးဝေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“အရင်က သူ ဒါမျိုးဖြစ်ဖူးသလား”

မိန်းကလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“တစ်ခါဖြစ်ဖူးတယ်၊ အခုဖြစ်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ နာရီဝက်လောက်နေမှ သူ ပြန်ကောင်းသွားတယ်”

ခုတင်ဆီမှ ချောက်ချားဖွယ်ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ရော်ဂင် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုလံအိုမိုးက မျက်လုံးမပွင့်တပွင့်ဖြင့် သူ့ကို ကြည့်နေသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်ကပဲ ဒဗ္ဗလင်မှာရှိတဲ့အကောင်းဆုံးဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို စီရင်ချက်ချပြီးပါပြီ၊ နောက်နှစ်နှစ်လောက်ပဲ ကိုယ် နေရတော့မယ်၊ အလွန်ဆုံး သုံးနှစ်ပေါ့”

ခုတင်ဘေးတွင် ရော်ဂင်ရပ်ကာ အဘိုးကြီးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး

“ဆရာကြီး သက်သာသွားပြီလား”

“ကောင်းသွားပါပြီ၊ နောက်နာရီဝက်လောက်ဆိုရင် လုံးလုံးကောင်းသွားမှာပဲ၊ အရင်ကလည်း ကိုယ်ဒါမျိုး တစ်ခါဖြစ်ဖူးတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ အဲသလိုဆိုရင် နေသာသလိုသာ နေပါ၊ ဘာတစ်ခုမှ ခေါင်းထဲမှာ မစိုးရိမ်ပါနဲ့တော့”

ရော်ဂင် ပြောလိုက်သည်။

သူ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သောအခါ မိန်းကလေးကို စကြိုလမ်းတွင် ဆွေ့ရသည်။ သူမ၏မျက်နှာတွင် ဇဝေဇဝါ အမူအရာရှိနေသည်။

“ကျွန်မတော့ နားမလည်ဘူး”

သူ ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိပါသည်။ ယုံကြည်ချက်၊ သစ္စာတရားနှင့်တာဝန်၊ လူတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေစဉ် သူ ဘယ်တော့မှစွန့်ပစ်ဖို့မရှိပါ။

သူ ထောင်နံရံကို ကျော်ပြီးထွက်ခဲ့ကတည်းက ရေစီးကြောင်းတစ်ခုတွင်မျောပါခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ အဆုံးထိအောင် လိုက်ပါရမည်ဖြစ်သည်။

“သူ့အတွက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ဖျော်ပေးလိုက်ပါ၊ ဝီစကီ နည်းနည်း ဧရာပေးလိုက်ပါ၊ ကိုယ် သူနဲ့ အတော်ကလေးကြာအောင် စကားပြောစရာရှိတယ်”

ထို့နောက် သူမကို သူ တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။ တံခါးကို ဖွင့်ပြီး အိမ်ခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ခုတင်စွန်းတွင်ထိုင်လိုက်ပြီး စီးကရက်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖြည်းဆေးစွာပင် မီးညှိနေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ အစီအစဉ်ကို ကျွန်တော်သိချင်ပါတယ်။ နေရာဌာနတွေလူတွေ၊ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်သူက ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာတွေ အကုန်လုံးပေါ့”

“ရှောင်၊ ဒီအလုပ်ကို မင်းလုပ်မယ်၊ ဟုတ်လား၊ ကိုယ့် ကိုယ်စားမင်း လုပ်ပေးမယ်၊ ဟုတ်လား”

အဘိုးကြီး စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် မေးသည်။

“ကျွန်တော် ကြည့်မယ်၊ ကော်စတယ်လိုရဲ့ နေရာကို ကျွန်တော်သွားမယ်၊ အဲဒီမှာရှိတဲ့ အခြေအနေကို ကျွန်တော်လေ့လာမယ်၊ အဲဒါထက်တော့ ပိုပြီး ကျွန်တော် ကတိမပေးနိုင်ဘူး”

ကိုလံအိုမိုး သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်ပြီးနောက် “ခါဆိုရင်ပဲ ကိုယ့်အတွက် ကောင်းလှပါပြီ”

(၇)

ဟယ်ရီ မော်ဂင် အိပ်ရာမှနိုးလာပြီး အင်တေဖတ်များကွာကျနေသော အစွန်းကွက်တွေနှင့်မျက်နှာကြက်ကို ဝေးကြည့်နေသည်။

သူ၏ အာခေါင် ခြောက်ကပ်လာသည်။ ပါးစပ်ထဲမှာ စေးထန်းလာသည်။ ထိုအခါ သူသည် တံတောင်တစ်ဖက်ထောက်ပြီး ခေါင်းထောင်လိုက်သည်။ ခုတင်အောက်ဘက်သို့ လက်တစ်ဖက်နှိုက်ပြီး စမ်းသည်။ ပုလင်းတစ်လုံးတွေ့ရှိသည်။ သို့သော် ပုလင်းထဲတွင် ဘာမျှမရှိပါ။ ပုလင်းကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ သူက အသားညိုညို၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သွယ်သွယ်၊ ဆံပင် နီနီ၊ မျက်လုံး နက်နက်၊ နှုတ်ခမ်းပြုပြန်နှင့် ဖြစ်သည်။

သူသည် ဆွယ်တာအင်္ကျီအဟောင်းတစ်ထည်ကို ခေါင်းပေါ်မှ စွပ်ချလိုက်ပြီးနောက် တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အပြင်မှာ မုန်တိုင်းတစ်ခုဖြစ်ပေါ်နေသည်။ တံခါးကို သူ ဖွင့်လိုက်သောအခါ ကော်စတယ်လို၏ ဦးနှောက်သိပ်မကောင်းသော သားသည် စကြိုလမ်းအတိုင်း ပြေးလာသည်။ သူ့ကို ဝင်

ထိုက်သည်။ နောက်မှ ဖလက်ချာ လိုက်ပါလာသည်။

နွားရိုင်းကြီးတစ်ကောင်နှင့်တူသော ဖလက်ချာက ကောင်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သို့သော် မော်ဂင်က လက်တစ်ဖက်ဆန့်တန်းပြီး တားလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မအေးပေး၊ ခွေးကောင်လေး၊ ငါ့ဆေးလိပ်ဘူးတွေ အကုန်လုံးခိုးသွားတယ်၊ ငါ့ခေါင်းအုံးအောက်မှာ သုံးဘူးထားတာ တစ်ဘူးမှ မရှိတော့ဘူး”

“မနေ့ညက ငါနဲ့ မဲရိုက်တုန်းက မင်းအကုန်လုံးရှုံးသွားတယ် မဟုတ်ဘူး၊ မင်း အရမ်းမူးနေတာ ဘာမှ မမှတ်မိတော့ဘူး”

“မင်းပြောတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

ဖလက်ချာသည် မော်ဂင်ကို ဘေးတစ်ဖက်သို့ ကြမ်းတမ်းစွာ တွန်းပစ်လိုက်ပြီးနောက် ကောင်ကလေးကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ကောင်လေး စကြိုအတိုင်း ပြေးသွားပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဖြစ်ပွားသော အဖြစ်အပျက်များသည် မြန်ဆန်ပြီး ရှုပ်ထွေးလွန်းလှသဖြင့် ဇလက်ချာသည် ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည်ကို ပြန်စဉ်းစား၍ မရနိုင်တော့သလောက်ပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် ကောင်ကလေး၏ လည်ကုပ်ကို ဆွဲလိုက်မည်အပြုမှာ အပြင်ဘက် ကျောက်ခင်းလမ်းမပေါ်သို့ ထိုးစိုက်ပြီး ကျသွားသည်။ သူ တစ်ဖက်သို့ လှည့်မည်ရှိစဉ် ခြေထောက်တစ်ဖက်က သူ့လည်ပင်းကို နင်းထားသည်။ ဇလက်ချာ အသက်ရှူ မှန်းကျပ်လာသည်။ သူ့လည်ပင်းပေါ်မှ ခြေထောက်ကြီး ဝယ်ရှားသွားပြီး သူ အသက်ရှူနိုင်သောအခါ သူ အနီးတွင် လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တင်မာသော မျက်နှာကြီးတစ်ခုကို သူ မော့ကြည့်နေရသည်။

ဂျက်ဆီ ဖလက်ချာသည် သူ၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင် ဘယ်တုန်းထမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်ခဲ့ဖူးသည်ဟု မရှိပါ။ ယခုလည်း သူ မကြောက်ပါ။ သို့သော် တစ်ဖက်လူတွင်လည်း မိမိလို အရည်အချင်းမျိုး ရှိနေကြောင်းကိုတားသတိပြုမိရသည်။

‘ထ’

ရှောင်ရော်ဂင်က အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဖလက်ချာ လူးလဲကာထစဉ်တွင် သူ ရှေ့ဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။

“ကျုပ်က ဟယ်ရီ မော်ဂင်ပါ မစ္စတာ ဖလက်ချာ၊ သူ့မှာ ယဉ်ကျေးမှု ခေါင်းပါးတဲ့ အတွက်တော့ ခွင့်လွှတ်ပါ။ သူ မွေးတဲ့နေ့တုန်းက ဦးနှောက်တွေ ထည့်ပေးတဲ့နေ့နဲ့ သူ မကြုံလိုက်ဘူး”

‘မင်း ပါးစပ်ပေါက်ကြီးကို တစ်နေ့နေ့ကျ ငါ ဖုန်နဲ့အပြည့် သိပ်ထားဦးမယ်’

ဖလက်ချာ ကြုံးဝါးလိုက်ပြီးနောက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

“ကျွန်မ ဦးလေးကော”

ဟန်နာက မေးလိုက်သည်။

“အစ်ဘယ်ဆိုက်ကို ထရပ်ကြီးနဲ့ ရိုက္တာ သွားဝယ်တယ်။ အရက်ဆိုင် တွေ မပိတ်မချင်းတော့ သူ ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် မထင်ဘူး”

မော်ဂင်လှောင်ပြီး ပြုံးလိုက်ပြီး ဘေးတစ်ဖက်သို့ အနည်းငယ်ဖယ်ဖေး လိုက်သည်။ ရော်ဂင်က သူ့ကိုကျော်ဖြတ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ ကျောက်တုံး များခင်းထားသော ဧရာမညွှန်ခန်းကြီးထဲသို့ သူရောက်သွားသောအခါ ဖလက် ချာသည် ပြတင်းပေါက်တစ်ခု အနီးရှိ တုလားထိုင်တွင် တစ်ဖက်က အရက် ပုလင်း ၊ တစ်ဖက်က ဖန်ခွက်နှင့် ရှိနေသည်။

ရော်ဂင်က သူ့ကိုဂရုမပြုဘဲ နောက်မှလိုက်ပါလာကြသော ဟန်နာ နှင့် မော်ဂင်တို့ဘက်လှည့်ကြည့်ပြီး

‘ကောင်ကလေးကော’

‘တောင်ပေါ်ကိုသွားပြီ ၊ မိုးမချုပ်မချင်း သူပြန်လာမှာမဟုတ်ဘူး ၊

ဒီလိုပဲ သူ့သွားနေကြပဲ’

‘ဘယ်လိုအိပ်ကြသလဲ’

‘အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းရှိတယ် ၊ ကျွန်မက တစ်ခန်းအိပ် တယ် ၊ ဦးလေးနဲ့ ဗရီဒန်က တစ်ခန်းအိပ်တယ်’

‘ဂျက်ဆီနဲ့ ကျုပ်နဲ့က အောက်ထပ်မှာ အိပ်တယ်’

မော်ဂင်က ပြောလိုက်သည်။

ဖလက်ချာက

‘သူက ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို မောင်းထုတ်ချင်တယ်နဲ့ တူတယ်’

‘ငါ မောင်းထုတ်ချင်တဲ့ အခါကျရင် မင်းကို ပြောမယ်’

ရော်ဂင်က သူ့ကို တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ သည် မော်ဂင်ကို ဖြတ်ပြီး ဟန်နာ၏နောက်မှနေ၍ မီးဖိုထဲသို့လိုက်ပါသွားသည်။

ဖလက်ချာက သူ့လက်ထဲမှ ဝိစကီကို မော့လိုက်ပြီး

‘ရောမ ရှောင်ရော်ဂင်တဲ့၊ ရယ်စရာကြီးပဲ၊ အကောင်ကြီးတာပဲရှိတယ်၊

မင်းချက်လောက် ချက်ကောင်းကို တွယ်လိုက်ရင် ထက်ခြမ်းကွဲထွက်သွားမယ်’

‘မင်း သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ စောစောက ဒီလို မပြောလိုက်သလဲ ဂျက်ဆီ’

‘တစ်ချိန်ကျရင် ငါပြောမှာပဲ’

မော်ဂင် ရယ်လိုက်ပြီး

‘အဲဒီအချိန်ကျရင် ငါ့ကို သတင်းပေးစမ်းပါ၊ သက်သေအဖြစ်နဲ့ ငါ

နှိုးချင်လို့ပါ’

မီးဖိုထဲတွင် ရော်ဂင်သည် စားပွဲစွန်းတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး စီးကရက် ထင်လိပ်ကို မီးညှိလိုက်သည်။ ဟန်နာက သူမ၏ မိုးကာအင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး ထိုင်ခင်း၏ နောက်ဘက်တွင် ချိတ်လိုက်ကာ

‘ဝက်ပေါင်ခြောက်နဲ့ ကြက်ဥ၊ ဘယ်နှယ်လဲ’

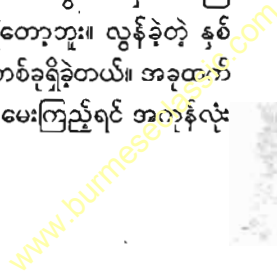
‘ကောင်းတာပေါ့’

ရော်ဂင် ယင်းသို့ ပြောလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

လေသည် အိမ်ပတ်ပတ်လည်ရှိ သစ်ပင်များကို တိုးဖြတ်လျက်ရှိ သည်။ ကျန်ရှိနေသေးသော အရွက်များကို အိမ်ခေါင်မိုးဆီသို့ သယ်ဆောင်သွား သည်။ ရော်ဂင်၏ မျက်လုံးများသည် သစ်ရွက်ကြွေများ နောက်သို့လိုက်ရင်း ခရမ်းနုရောင် ခေါင်းလောင်းပန်းများ လွှမ်းနေသော တောင်ကုန်းတောင်တန်း များ ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

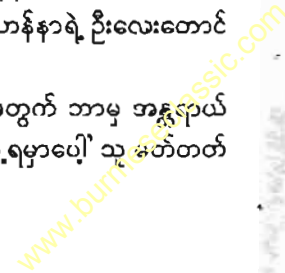
‘နေရာကောင်း တစ်ခုပဲ၊ ဒီဘက်ကို ဘယ်သူတွေ လာကြလဲ’

ခြေကျင်နဲ့ တောက်တက်သမားတွေလောက်ပဲ နွေဘက်မှာ လာကြ တယ်၊ ဒီကနေ နှစ်ဖာလဲလောက်သွားရင် လမ်းမရှိတော့ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ခေါင်း တစ်ရာငါးဆယ်လောက်ကတော့ သတ္တုတွင်း တစ်ခုရှိခဲ့တယ်။ အခုထက် ထိ တွင်းဟောင်းနေရာတွေ ရှိသေးတယ်။ ဗရီဒန်ကို မေးကြည့်ရင် အကုန်လုံး လောက် သူ သိတယ်’

'သူ့ကို ကြည့်ရတာ လူကောင်းကလေး တစ်ယောက်ပဲ'
 မိန်းကလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး
 'သူများတွေနဲ့စာရင် အသိဉာဏ် ဖွံ့ဖြိုးမှု နှေးကွေးနောက်ကျတာ
 တစ်ခုပဲ၊ အန်ကယ်ပက်ဒီ ကတော့ သူ့ကို ခွေးကလေး တစ်ကောင်လိုပဲ ဖွေးစား
 တယ်၊ အဲဒါ ပြဿနာပဲ'
 'ကိုလ်အိုမိုး ဝိုင်းရံနေတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကြီးပဲပေါ့'
 'ဟိုနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လို သဘောရသလဲ'
 'ဖလက်ချာကတော့ ဒုတိယတန်းစား လူမိုက် တစ်ယောက်ပဲ၊ မော်ဂင်
 က ခေါင်းရှိတယ်'
 'ဟုတ်တယ်၊ မော်ဂင်ကို သတိထားပါ၊ ဖလက်ချာက ခုန်းသက်သတ်
 ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မော်ဂင်ကတော့ ရည်မှန်းချက်ရှိတယ်၊ သူ့ပုံစံက ပြဿနာတွေ
 ပေါ်လာအောင် ဖော်ပေးမယ်၊ ပြီးရင် သူက ဘေးရှောင်ပြီး ကြည့်နေတယ်'
 ဟန်နာက ပြန်ပြောသည်။
 ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့် ကြက်ဥ၊ ပေါင်မုန့်နှင့် ထောပတ်တို့ကို သူ့ရှေ့
 တွင် ချပေးပြီးနောက် ဟန်နာသည် စားပွဲတစ်ဖက်ထိပ်တွင် ထိုင်ကာ သူ
 သည်ကို ကြည့်နေသည်။
 'ဦး စားလိုက်တာ ကောင်းတယ်'
 သူ စားပြီးသွားသောအခါ မိန်းကလေးက မှတ်ချက်ချသည်။
 သူ့ပြုံးလိုက်ပြီး
 'ကိုယ် ဆာလွန်းလို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ အထဲမှာ စားရတာ မကောင်း
 လို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အပြင်မှာ စားရတာ အရသာတစ်မျိုး ရှိလို့ပဲ'
 သူတို့နှစ်ယောက် စီးကရက် ကိုယ်စီနှင့် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြ
 သည်။ အပြင်ဘက်တွင် မိုးတဖျောက်ဖျောက် ကျနေသည်။ အတန်ကြာသော
 အခါ မီးဖိုထဲသို့ မော်ဂင် ဝင်လာသည်။ သူသည် ပန်ကန်လုံးတစ်လုံး ယူပြီး
 လက်ဖက်ရည်အိုးထဲမှ လက်ဖက်ရည် ငွဲ့ထည့်ကာ စားပွဲစွန်းတွင် ထိုင်လိုက်
 သည်။ ထို့နောက်
 'အိုမိုး ဘယ်နှယ် နေသလဲ'
 'နေကောင်းပါတယ်'

ရော်ဂင် ဖြေလိုက်သည်။
 ထိုအခါ မော်ဂင် ရယ်လိုက်ပြီး
 'ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ ဖုံးဖိထားစရာ မလိုပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ ရက်
 ကတည်းက သူ့ကို ဂျက်ဆီနဲ့ကျုပ် မန်ချက်စတာမှာ တွေ့ခဲ့ကြတုန်းက
 သူ့အခြေအနေဟာ ကြာကြာနေရတော့မယ့်ပုံ မရှိတော့ဘူး'
 'အဲဒီတော့'
 'အဲဒီတော့ သူ့အနေနဲ့က စည်းဝိုင်း အပြင်ကို ရောက်နေပြီ၊ ဒီလို
 ချစ်ခင်နားမိုးကို လုပ်ဖို့အတွက် သန်သန်မာမာ လူတစ်ယောက် လိုနေတယ်'
 'ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်ဒီကို ရောက်လာတာပဲ'
 ရော်ဂင်က ပြောလိုက်သည်။
 'ဘယ်သူပြောသလဲ'
 တံခါးပေါက်တွင် ဂျက်ဆီဖလက်ချာ၏ အကျဉ်းတန်သော မျက်နှာ
 ပေါ်လာသည်။
 'မင်းကို ဒီမှာ လိုတယ်လို့ ဘယ်သူက ပြောသလဲ၊ ငါတို့ အလုပ်ကို
 နှစ်ယောက်တည်း လုပ်နိုင်တယ်'
 'မင်းတို့ နှစ်ယောက်ဟာ ပုတ်ပြတ်နဲ့ လုပ်တာလို့ အိုမိုးက ငါ့ကို
 ပြောလိုက်တယ်၊ တစ်ယောက်ကို ငါ့ရာစီလို့ ပြောတယ်၊ ဟုတ်သလား'
 'စာချုပ်မှာ ဒီအတိုင်းပဲ'
 'ဒါဆိုရင် ငှားထားတဲ့ အကောင်ကို ပါးစပ်ပိတ်ထားဖို့ ပြောစမ်း'
 ရော်ဂင်ထံသို့ ဖလက်ချာ တစ်ဟုန်ထိုးသွားသည်။ သို့သော် မော်ဂင်က
 'မင်း ဒေါသကို ချုပ်ထားစမ်း ဂျက်ဆီ၊ တို့အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်နေလို့
 ဘာမှ အကျိုးထူးမှာ မဟုတ်ဘူး' ရော်ဂင်ဘက်သို့ လှည့်လျက် 'ဂျက်ဆီက
 ဘာဆိုပြန်တယ်၊ နားလည်လို့ ရပါတယ်၊ မန်ချက်စတာမှာ တွေ့ပြီးတဲ့နောက်
 အိုမိုးကို ကျုပ်တို့ လုံးဝ မတွေ့ကြရတော့ဘူး။ ဟန်နာက တစ်ဆင့်ပဲ ဆက်
 သွယ်နေကြရတယ်။ သူ ဘယ်မှာ နေတယ်ဆိုတာကို ဟန်နာရဲ့ ဦးလေးတောင်
 မသိဘူး'
 'သတိဆိုတာ သူ့ရဲ့ ဒုတိယနာမည်ပဲ၊ ဒါအတွက် ဘာမှ အန္တရာယ်
 မရှိပါဘူး။ လိုအပ်တဲ့ အချိန်ကျရင် မင်းတို့ သူနဲ့ တွေ့ရမှာပေါ့' သူ မိတ်တတ်

ရပ်လိုက်ပြီး

'မင်းတို့ အစီအစဉ်က ဘယ်လိုလဲ'

'ဧည့်ခန်းမှာ မြေပုံရှိတယ်'

ရော်ဂင်က ပြောသည်။ 'အဲဒီကို သွားကြမယ်'

အပြင်ဘက်တွင် မိုးတိတ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ တောင်တန်းများအထက်တွင် ကောင်းကင်သည် ကြည်လင်စ ဖြူလာသည်။ ညနေ စောင်းလာပြီ ဖြစ်သည်။ ဧည့်ခန်းတွင် မှောင်နေသည်။ ဟန်နာက မှန်အိမ်တစ်လုံး ထွန်းပြီး မဟော်ဂီနီ စားပွဲကြီး၏ အလယ်တွင် ချထားလိုက်သည်။ မော်ဂင်သည် မြေပုံတစ်ခုကို အံ့ဆွဲထဲမှ ထုတ်ယူကာ ဖြန့်လိုက်သည်။

'ဒီမှာ စကားဒေး၊ အိမ်ဘက်ဆိုင်ရဲ့ မြောက်ဘက် ငါးမိုင်မှာ ရှိတယ်။ စကားဒေး တောင်တန်းရဲ့ အောက်ဘက်မှာပဲ၊ အိမ်ဘယ်ဆိုင်ကနေ ဝင်ဒါမီယာတို့ ငါးမိုင်ဝေးတယ်။ ဝင်ဒါမီယာကနေ တည့်တည့်ကြီး ဆက်သွားရင် ကင်ဒယ်တို့ ရောက်တာပဲ။ ရစ်ဂ်ဘူတာရုံက ကင်ဒယ်ရဲ့ တောင်ဘက် ငါးမိုင်မှာရှိတယ်'

'အားလုံးပေါင်း နှစ်ဆယ့် ငါးမိုင်လောက် ရှိတာပေါ့'

'အမှန်ပဲ၊ ရစ်ဂ်က တောဘူတာရုံကလေးပဲ၊ ရုံပိုင်ပဲ စာရေး၊ စာရေးပဲ ရုံပိုင်ဆိုတဲ့ အရပ်မျိုးပဲ၊ နွေရာသီမှာ အပျော်ခရီးသွား မိုးရထားတွေ အသွားအလာများပြီး စည်ကားတယ်၊ ခုလိုချိန်မျိုးမှာတော့ သင်္ချိုင်းက အနှံ့ပေးရတယ်'

'သောကြာနေ့ ညနေ ရထားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာရှိမလဲ၊ ခရီးသည်အတက်အဆင်း ရှိနိုင်သလား'

မော်ဂင် ခေါင်းကို ယမ်းခါသည်။

'ဒီဘူတာက တရားဝင်ရပ်တဲ့ နေရာတစ်ခုကို မဟုတ်တော့ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက် မီးရထားလမ်း အပြောင်းအလဲတွေ လုပ်တဲ့အချိန်မှာ ရစ်ဂ်ဘူတာရုံဟာလည်း ကံမကောင်းတဲ့အထဲ ပါသွားတာပဲ၊ အမှန်ပြောရရင် ရုံပိုင်ဟာ ရုံပိုင်ပဲ ဆိုပါတော့၊ အဲဒီလူဟာ ဘူတာရုံ ဝင်းထဲမှာကို မနေတော့ဘူး၊ ကင်ဒယ်မြို့ထဲမှာနေပြီး အဲဒီကနေပဲ နေ့စဉ် အလုပ်ဆင်းတော့တယ်'

'ဘဏ်ကားရဲ့ ပုံစံက ဘယ်လိုလဲ၊ အိုမိုး ပြောပုံကတော့ အဖောတ်ခက်မယ့် သံချပ်ကာ ကားကြီးပဲ'

'ဘီးတွေတပ်ထားတဲ့ ဧရာမ သံမဏိ သေတ္တာကြီးပဲ၊ ဗဟိုဘက်က

လောလောဆယ် သုံးနေတဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ၊ ခရိုင်ပုလိပ်ရုံးနဲ့ ဆက်ထားတဲ့ ရေဒီယိုအယ်လီဖုန်း ပါတယ်။ နာရီဝက် တစ်ကြိမ် သူတို့ ဆက်သွယ်ကြတယ်'

'ပျော့ကွက် ဘယ်နေရာမှာ ရှိသလဲ၊ ရစ်ဂ်ဘူတာပဲလား၊ မော်ဂင် ခေါင်းခါသည်။

'ဘဏ်ကားက စာပို့ကြီးအရင် ငါးမိုင်ခန့်စောပြီး ဘယ်တော့မှ ရောက်လှေမရှိဘူး။ ဘူတာရုံရဲ့ ဘေးတစ်ဖက်မှာ ကုန်ချတဲ့ ကုန်းလျှောကလေး တစ်ခု ရှိတယ်၊ ဘဏ်ကားဟာ အဲဒီနေရာမှာ ကပ်ပြီး ရပ်ထားလေ့ရှိတယ်'

'သေချာသလား'

'ဟန်နာကို မေးကြည့်ပါလား၊ ပြီးခဲ့တဲ့ သောကြာနေ့က သူကားထဲ တနေ ထိုင်ကြည့်ခဲ့တာပဲ၊ အဲဒီအရင် တစ်ပတ်ကဆိုရင် ဖလက်ချာနဲ့ ကျွပ်ဘောင်ပေါ် သစ်တောကလေးတစ်ခုကနေပြီး မွန်ပြောင်းနဲ့ စောင့်ကြည့်ခဲ့ကြတယ်၊ ဘဏ်ကားကို အဲဒီနေရာမှာ စီးဖို့ ခင်ဗျား စိတ်ကူးထားရင်တော့ အဲဒီအကြံကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပေတော့။ အချိန်လည်း မလုံလောက်ဘူး။ ဘဏ်ကားမှာလည်း ရေဒီယို တယ်လီဖုန်း ရှိနေတယ်။ တစ်နှစ်က လူတစ်စုက ငွေနှစ်သန်းလောက် ယူသွားကတည်းက ဒီစနစ်ကို သူတို့ ထူထောင်ခဲ့ကြတာပဲ'

'မလွယ်ဘူးပေါ့'

မော်ဂင် ခေါင်းညိတ်သည်။

'ရစ်ဂ်နဲ့ ကင်ဒယ် အကြားမှာ ဘဏ်ကားကို ကျုပ်တို့က အလွယ်တလေး စီးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ အဘိုးကြီး ထင်နေတယ်။ အဲဒါ သူ ဘယ်လောက် ခေတ်နောက်ကျနေပြီ ဆိုတာကို ပြောတာပဲ'

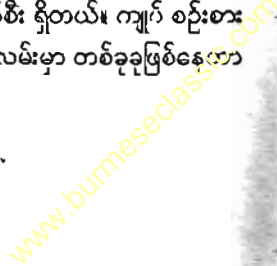
'ခင်ဗျားမှာ ဒါ့ကောက်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူး ရှိသလား'

'လက်ချာ ရယ် မောလိုက်ပြီ'

'မင်း ကြားဖူးသေးထဲမှာတော့ အကောင်းဆုံး မေးခွန်းတစ်ခုပဲ လွက်၊ အယ်ရီရေ သူ့ကို ပြောပေတော့'

'အပြင်ဘက်က ကျီထဲမှာ မောရစ်ဗင်တစ်စီး ရှိတယ်။ ကျွန်ုပ် စဉ်းစားဦးရသမျှကတော့ ကားပေါ်က လူနှစ်ယောက်ဟာ လမ်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေတာတွေ့လို့ ကားထဲက ထွက်လာကြဖို့ပဲ'

'အဲဒီလို ခင်ဗျား လုပ်နိုင်သလား'

လုပ်နိုင်တယ်။ ရစ်ဂ်ဘူတာရုံနဲ့ နှစ်ပိုင်လောက် ဝေးတဲ့နေရာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ကျုပ်တို့ သေသေချာချာ လေ့လာပြီးပြီ။ အဲဒီလမ်းကို တစ်ခါ တလေမှသာ ကုန်ကားတွေ သွားလေ့ရှိတယ်။ ဘဏ်ကား လာမယ့် အချိန်မှာ အဲဒီနေရာမှာ ဗင်ကားကို ရပ်ထားပြီး ဓာတ်ဆီလောင်းပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်ရုံပဲ။ ဖြစ်နိုင်လို့ရှိရင် ကျုပ်တို့အထဲက တစ်ယောက်က မျက်နှာမှာ သွေးတွေနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ လဲနေဖို့ပဲ။ အဲဒါဆိုရင် ကားကို သူတို့ ရပ်မှာပဲ။ ဘယ်လိုလူမျိုးမှ ဒီလို ဖြစ်နေတာမျိုးကို ကျော်မသွားဘူး”

အဲဒီအချိန်မှာ ကျန်တဲ့လူတွေက ဝင်ရမယ်ပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ မလွယ်ဘူးလား”

“လွယ်လွန်းအားကြီးတယ်”

ရော်ဂင် ထို့သို့ပြောပြီးနောက် ဟန်နာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးကလည်း သူ့ကိုပြန်ပြီးငေးကြည့်နေသည်။ သူမ၏မျက်နှာတွင် မည့်သည့်အမူအရာမျှမရှိပါ။

ဖလက်ချာက

“ခင်ဗျားမှာ ဒါထက်ကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်ရှိပုံရတယ်”

“အခုထိတော့ မရှိသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုရှိမှာတော့ သေချာတယ်။ အဲဒါက ဒါထက်ပိုပြီးညံ့တာမျိုးလည်းမဖြစ်နိုင်ဘူး”

မော်ဂင် ဒေါသဖြင့် အံ့သွားဖျားကို ကြိတ်ထားသည်။ ရော်ဂင် ဆက်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့အကြံအစည်မှာ မဟာအမှားကြီးနှစ်ခုရှိတယ်။ လမ်းဘေးမှာ ကားမီးလောင်နေတာကို တွေ့တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ခရိုင်ပုလိပ်ရုံးကို သူတို့ ဖုန်းဆက်လိမ့်မယ်။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မဟုတ်တာ တစ်ခုကိုတွေ့တိုင်း သူတို့ လုပ်ရမယ့်အလုပ်တစ်ခုပဲ။ ငါ့မိနစ်အတွင်းမှာ ကင်ဒယ်ကနေပြီး ကားတစ်စီး ရောက်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီကားက မီးလောင်တဲ့ကိစ္စကို စုံစမ်းပြီးတဲ့နောက်မှာ ဘဏ်ကားက ဒုတိယအကြိမ် သတင်းပို့ရမယ်။ ဒုတိယအကြိမ် သတင်းပို့တာကို သူတို့ မရလို့ရှိရင် ခရိုင်တစ်ခုလုံးကို မြေလှန်ပစ်ပြီပဲ”

သူပြောသည့်အချက်များ မှန်ကန်နေသဖြင့် မော်ဂင်နှင့်ဖလက်ချာတို့ နှုတ်ပိတ်နေကြရသည်။ ရော်ဂင်တ သူ့စကားဆက်ပြောသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် အခုပြောတာ မှားတယ်ပဲထားလိုက်ဦး။ ဘဏ်ကား ဘာ ကားမီးလောင်တဲ့ကိစ္စကို ခရိုင်ဌာနချုပ်ကို မဆက်သွယ်ဘူးထား။ ရစ်ဂ်ဘူတာရုံမှာဖြစ်မယ့်ကိစ္စတွေ ရှိသေးတယ်။ ဘဏ်ကား အချိန်နဲ့ရောက်မလာဘူးဆိုရင် သူတို့ဘာလုပ်မလဲ။ စာပို့ရထားတွေမှာ ရေဒီယိုဟယ်လီဖုန်းရှိတယ်လို့ ဆင်ဗျားပဲ ပြောခဲ့တယ်။ စာပို့ရထားဂါတ်ဗိုလ်ဟာ ချက်ချင်း ပုလိပ်ဌာနချုပ်ကို သတင်းပို့လိုက်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ခရိုင်တစ်ခုလုံး ရေဒီယို ဘယ်လီဖုန်းသံတွေ ဆူညံသွားလိမ့်မယ်။ ဒီကိစ္စမျိုးကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ ဆိုတာ သူတို့မှာ အမြဲတမ်း အစီအစဉ်ရှိပြီးသားပဲ”

ဟန်နာ ရယ်မောလိုက်သည်။ ဖလက်ချာ လှည့်ကြည့်ပြီး

“နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း”

ဆော်ဂင်က ဖလက်ချာ၏လက်မောင်းပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် တင်လိုက်ပြီး

“သူပြောတာမှန်တယ် ဂျက်ဆီ၊ သူပြောတာတွေအားလုံး ဖြစ်နိုင်တယ်” ထို့နောက် ရော်ဂင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

“ခင်ဗျားမှာ ဒါထက်ကောင်းတဲ့ အကြံရှိသလား”

“ရှာတတ်မယ်ဆိုရင် ပိုပြီးကောင်းတဲ့နည်းလမ်းတစ်ခုဟာ အမြဲတမ်းရှိပါတယ်။ မနက်ကျမှ အခြေအနေကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ကြည့်ဦးမယ်”

ထိုအချိန်မှာပင် ကျွဲတွေ နွားတွေတင်တဲ့ လော်ရီကားတစ်စီးသည် ခြင်္သေ့ထဲသို့ ဆူညံစွာ ဝင်ရောက်လာသည်။ ကားကြီးသည် အိမ်နံရံနှင့် နှစ်ပေ

ခန့်အလိုတွင် ရပ်သွားပြီး ကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ထိုးဆင်းလာသည်။ သူသည် ပြတင်းပေါက်မြင်ကွင်းတွင် ဒဗ္ဗီးဒယိုင်ဖြင့်လျှောက်လာနေသည်။

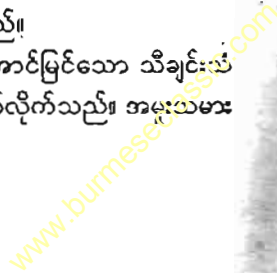
ဆော်ဂင်က ခေါင်းကို ရမ်းခါလိုက်ပြီး

“အမ်ဘယ်ဆိုက်မှာ ရှိသမျှ အရက်ဆိုင်တွေကို တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင် ဆီးငွေကို ရေလို ဖြုန်းနေတာပဲ”

“ဒါ ရှင့်အပူ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟန်နာက ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောလိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့တံခါး ရုတ်တရက်ပွင့်သွားပြီး အောင်မြင်သော သီချင်းသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ တံခါးဝမှာ သူ ခေတ္တမျှ ရပ်လိုက်သည်။ အမူးသမား နှစ်ယောက်အပြုံးကို ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက်

“ဒီမှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံး ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပါစေ”
 ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အတန်ငယ်ကြာမှ ရော်ဂင်က
 “အဘကိုလည်း ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပါစေ”
 အဘိုးကြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် ရော်ဂင်
 ကို ငေးစိုက်ကာ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဗို ဘုရားသခင်ရဲ့ မယ်တော်၊ နေ့ကောင်းနေမြတ်ကြီးပါကလား
 မစွတာရော်ဂင်”

သူ မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ် ခတ်နေသည်။ အခန်းတစ်ခုလုံး သူ့ထံ
 မှ အရက်နဲ့ မွန်လာသဖြင့် ရော်ဂင်မှာ နှာခေါင်းနွံလိုက်ပြီး

“အမ်ဘယ်ဆိုက်ကို ခင်ဗျားရောက်ခဲ့သလား”
 “ရောက်တယ် မစွတာရော်ဂင်၊ ခြံကိစ္စကလေးတွေ ရှိနေလို့ပဲ”
 “ကျုပ်သတင်း ဘာကြားခဲ့သလဲ”

အဘိုးကြီးသည် သူ၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ခေါက်ထားသော ညနေ
 သတင်းစာကို ထုတ်ယူကာ ရော်ဂင်သို့ ပေးလိုက်သည်။

“ဒုတိယမျက်နှာအောက်ဘက်မှာ ဆင်းတပ်တစ်ဖွဲ့ပါတယ်”

၁၂ ကြောင်းထက် မပိုပါ။ သူ့လွတ်သွားသည့်အကြောင်း၊ ဖုန်း
 ဆိုးမြေ့မှု ထွက်သည်လမ်းတွေအားလုံး ပိတ်ထားသည့်အကြောင်း သတင်းတို့
 ကလေးသာဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံမပါရှိပါ။

ရော်ဂင်သည် သတင်းစာကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ပြီး ကော့စ
 တယ်လိုဘက်သို့ လှည့်ကာ

“နောက်ကို ကျုပ် ခွင့်မပေးဘဲနဲ့ အမ်ဘယ်ဆိုက်ကို ခင်ဗျားမသွားပါနဲ့
 တခြား ဘယ်ကိုမှလည်း ခင်ဗျား မသွားပါနဲ့၊ နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျုပ် နားလည်ပါတယ် မစွတာရော်ဂင်၊ ကျုပ်မသွားပါဘူး”
 “ကျန်တဲ့လူတွေ အားလုံးလည်း ဒီအင်္ဂါပဲ”

သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွား
 သည်။ နွားတင်ကားကြီးအနီးတွင် ရပ်ပြီး အမ်ဘယ်ဆိုက်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကာ
 ကြည့်နေသည်။ ဝင်ဒါမိယာကန်ကြီးသည် ည မှုန်ရိပ်တဝါးတွင် ငွေရောင်
 တောက်နေသည်။ ကန်ကြီး၏တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်ကား တောင်တန်းကြီးတွေ

မြင့်တက်လျက်ရှိသည်။ နောက်ဘက်မှ ခြေသံကြားရသဖြင့် သူ လှည့်ကြည့်
 ခြင်းသောအခါ ဖလက်ချာနှင့် မော်ဂင်တို့ကို တံခါးဝတွင် တွေ့ရသည်။

“ဒီကနေ နှစ်ဖာလုံလောက်သွားရင် လမ်းမရှိတော့ဘူးလို့ ကောင်
 မလေးက ပြောတယ်”

မော်ဂင် ခေါင်းညိတ်ပြီး

“အဲဒီမှာ အိမ်ပျက်ကလေးတွေရှိတယ်၊ သတ္တုတွင်းဟောင်းတစ်ခုပဲ၊ ခဲရာ
 ဆိပ်သွားရတဲ့ နေရာမျိုးပဲ၊ အဲဒီအပေါ်ကို ကျုပ်တစ်ခေါက်ပဲရောက်ဖူးတယ်”
 အောက်ဘက်တောင်ကြားဆီသို့ ဆင်းသွားသောလမ်းကို ရော်ဂင်

ကြည့်ရင်း

“ဝင်တဲ့လမ်းလဲ တစ်လမ်းပဲရှိတယ်၊ ထွက်တဲ့လမ်းလဲ တစ်လမ်းပဲရှိ
 တယ်၊ သိပ်ကောင်းတဲ့သဘောတော့မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့သဘောက အောက်ဘက်ကနေ လမ်းကို ကားနှစ်စီး
 ဆွဲကန် ပိတ်ပြီး ပုလိပ်ခြောက်ယောက်လောက်နဲ့ ပိတ်ဖမ်းလိုက်ရင် ကျုပ်တို့
 အားလုံး သွားပြီဆိုတဲ့ သဘောပဲမဟုတ်လား၊ ဒီလိုနေရာမျိုးကို ဘယ်လိုစိတ်ကူး
 နဲ့ဗျား အိမ်နဲ့ ရွေးခဲ့သလဲမသိဘူး”

ဖလက်ချာက ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာကို ရွေးသလဲဆိုတော့ တခြားနေရာမှာဆိုရင်
 ငွေတို့နှစ်ယောက် ထိုးထိုးထောင်ထောင်ကြီးတွေ ဖြစ်နေမှာကြောင့်ပဲ”

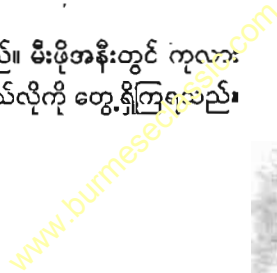
ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် ရော်ဂင်သည် ခြံဝင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်
 သွားတော့သည်။ သူသည် လမ်းအတိုင်းလျှောက်ပြီး တောင်ကြားအထက်ဘက်
 ဆီသို့ တက်သွားတော့သည်။ ဖလက်ချာ ပက်ခနဲ တံတွေးထွေးလိုက်ပြီး

“တောက်၊ ဒီကောင်ကို ကျုပ် နုပ်နုပ် နုပ်နုပ် စဉ်းပစ်လိုက်ချင်တယ်”

“အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ငါတို့မှာ ဒါထက်အရေးကြီးတာတွေကို
 ဧည့်စားစရာရှိပါတယ်”

မော်ဂင်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ကြသည်။ မီးဖိုအနီးတွင် ကုလား
 ဆိုင်တစ်လုံးနှင့် ဝီစကီသောက်နေသော ကော့စတယ်လိုကို တွေ့ရှိကြရသည်။
 “ကောင်မလေးကော”

မော်ဂင်က မေးလိုက်သည်။

“မီးဖိုထဲမှာ ကျုပ်အတွက် ဆင်းဒဝစ် လုပ်နေတယ်”

“ပုပ်နဲ့ တွေ့ခဲ့လား”

အဘိုးကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“အစ်ဘယ်ဆိုက် အပြင်ဘက်က ဟိုတယ်ကလေးတစ်ခုမှာ သူတည်းက နေတယ်၊ ဂျွန်ဂရိန် ဟိုတယ်ပဲ၊ မနက်ဖန်ကျရင် ခင်ဗျား ဖုန်းဆက်လိမ့်မယ်လို့ သူ့ကို ပြောခဲ့တယ်”

“ကျုပ် ဘယ်ကနေပြီး ဖုန်းဆက်ရမလဲ”

“တောင်ကြားလမ်းအဆုံး လမ်းမကြီးနဲ့ဆုံတဲ့နေရာမှာ အများပြော ဖုန်းတစ်ခုရှိတယ်”

မော်ဂင် စားပွဲစွန်းတွင် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ စားပွဲပေါ်မှ မြေပုံကို ငုံ့ကြည့်ပြီး

“ရော်ဂင် ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ ကျုပ်သိချင်တယ်”

“မနက်ဖန်မှာ အခြေအနေတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် မကြည့်ရသေးမခင် သူ့ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကို သူ့ဘာသူလည်း သိမှာမဟုတ်ဘူး”

ဖလက်ချာက ပြောလိုက်သည်။

မော်ဂင် ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ပြီး

“ကျုပ်တော့ မထင်ဘူး၊ သူ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ သူ့သိမှာပဲ၊ သူ့စဉ်းစားပြီးပြီ၊ သူ့ခေါင်းထဲမှာ စိတ်ကူးတစ်ခုရှိနေပြီ၊ ကျုပ်သိတယ်”

မော်ဂင်က သူ့နဖူးကို လက်နှင့်ထောက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့စိတ်ကူးကို အနှေးနဲ့အမြန် ဆိုသလို ကျုပ်တို့ထို့ပြောရမှာပဲ၊ သူ တစ်ယောက်တည်းလုပ်လို့ မရနိုင်ဘူး”

ကော့စတယ်လိုက ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ မခိုးမခံ ရယ်မောသည်။ သူ့ပါးစပ်မှ အရက်များ စီးကျသည်။ မော်ဂင်က ကော့စတယ်လိုထံ လည်စည်းမှ ကိုင်ဆွဲလိုက်ကာ

“ခင်ဗျားသောက်တာ တော်ဖို့ကောင်းပြီ အဘ၊ ခင်ဗျားလုပ်ပုံတွေထို့ ကျုပ် ရင်လေးလာပြီ၊ အဘ တစ်ခု နားလည်ထားရမှာက ဒီကိစ္စကြီးထဲမှာ အဘလည်းပါနေတယ်ဆိုတာပဲ၊ ရော်ဂင်ဟာ ငတုံးမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ဆီထဲ

အစ ကလေးနည်းနည်းထွက်သွားရင် တစ်ခွင်လုံးကို သူ မြင်သွားလိမ့်မယ် ဆင်ဗျားကြီး အရက်မူးတဲ့အတွက် တစ်ယောက်ကို အနည်းဆုံး ပေါင်ငါးသောင်း လောက် ရမယ့်လာဘ်ကြီး လွဲသွားလိမ့်မယ်”

ကော့စတယ်လို၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အရိပ်အယောင်တစ်ခုပြသဖြင့် မော်ဂင် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ တံခါးဝတွင် လင်ဗန်းတစ်ချပ်နှင့် ရပ်နေသော ဘန်နာကို တွေ့ရသည်။ အခန်းတွင်းသို့ သူမ ဝင်လာသည်။ မျက်နှာတွင်မည် သည်အမူအရာမျှ မရှိပါ။ သူမက လင်ဗန်းကို စားပွဲပေါ်တွင် ချ လိုက်သည်။

“မင်းမှာ ဒီလိုပဲ ခြေဖော့ပြီး တိတ်တိတ်ကလေး သွားတတ်တဲ့အကျင့် နှိုင်းတော့ လည်ပင်းမှာ ချူဆွဲပေးထားရမယ်”

မော်ဂင်က ပြောလိုက်သည်။ သူမက သူ့ကို ဂရုမမူဘဲ သူမ၏ ဦးလေးကို ပြောသည်။

“ကော်ဖီနဲ့ ဆင်းဒဝစ် နောက်ထပ် လိုချင်သေးရင်တော့ ဦးလေး ဘာသာ လုပ်စားပေတော့”

အခန်းထဲမှ သူမ ထွက်သွားသည်။ အတန်ကြာသောအခါ သူမသည် ခြံတင်းပေါက်ရှေ့မှ ဖြတ်ပြီး ခြံဝင်းတံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်ကို ဆွေ့မြင်ရသည်။

“သူ တစ်စွန်းတစ်စများ ကြားသွားမလား” ဖလက်ချာက ပြောလိုက်သည်။

မော်ဂင်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး “တစ်ခု သေချာတာကတော့ သူ့ကို ကျုပ်တို့ သတိထားရမယ်၊ ဟို

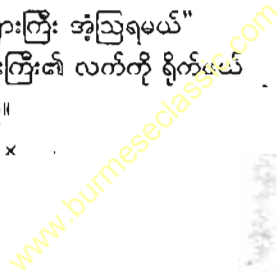
ဘောင်ကြီးကို သူ ကြည့်ပုံလည်း သိပ်မကြိုက်ဘူး” “ဟိုကောင်ကြီးက သူ့ထက် အသက်နှစ်ဆကြီးတာပဲ”

ဖလက်ချာက ပြန်ပြောသည်။ မော်ဂင် ခေါင်းကို ရမ်းခါလိုက်ပြီး

“တစ်နေ့ကျရင် မောင်ရင် ကျုပ်ကို အများကြီး အံ့ဩရမယ်” သူ ကပ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ အဘိုးကြီး၏ လက်ကို ရှိတ်ဖယ်

ထိန်းပြီး ဆင်းဒဝစ်တစ်ခုကို သူ ယူစားလိုက်သည်။

x x x x

ခြံဝင်း၏ အထက်ဘက် တောင်စောင်းပေါ်တွင်ကား ရော်ဂင်သည် ကျောက်တုံး တစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး စီးကရက်သောက်နေသည်။ အဝေးဆီတွင်ကား ဝင်း ဒါမိယာကန်ကြီးသည် တောင်တန်းများအလယ်တွင် မြှုပ်ထားဘိသကဲ့သို့ မှီနေသည်။ ကန်၏ အလယ်ပိုင်းသည် မည်းမှောင်နေပြီး အနားတစ်လျှောက်တွင် မှုကား ခရမ်းရောင်ပြေးနေသည်။ ညနေဆည်းဆာရောင်ကြောင့် တောင်ထိပ် တောင်ထွတ်များ လိမ္မော်ရောင် တောက်နေကြသည်။

ရှုမျှော်ခင်းအလှ၊ ခေါင်းလောင်းပြာ ပန်းရနံ့နှင့် မြေသင်းရနံ့တို့တွင် သူသည် ယစ်မူး နှစ်မြောလျက်ရှိတော့သည်။

“ရှုမျှော်ခင်း မလှဘူးလား”

ဟန်နာ ကော့စတယ်လိုက မေးလိုက်သည်။

သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်ပြီး သူ့ကို ငေးကြည့် နေသော မိန်းကလေးကို တွေ့ရှိရသည်။

“မင်းလာတာကို ကိုယ် မကြားဘူး၊ ကိုယ်လည်း အသက်ကြီးလာပြီ နဲ့ တူတယ်”

ရော်ဂင်က စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ပြီး မိန်းကလေးကို တစ်လိပ်ဖေး လိုက်သည်။ သူ့လက်ခုပ်ထဲမှ မီးတောက်တွင် သူမက ကုန်းငဲ့တာ ဆေးလိပ် မီးညှို့လိုက်သောအခါတွင် သူမ၏ မျက်လုံးများသည် ယောက်ျားတစ်ယောက် ကို အထူးပင် ဆွဲဆောင်နိုင်ကြောင်းကို ရော်ဂင် တွေ့ရှိရသည်။

မိန်းကလေးသည် သူ၏ ဘေးတစ်ဖက်တွင်ရှိသော ကျောက်ပြားတစ် ခုပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး

“အောက်မှာတော့ ပြဿနာတစ်ခုပေါ်နေတယ်”

“မော်ဂင်နဲ့ ဖလက်ချာလား”

“ကျွန်မဦးလေးလည်း ပါတယ်၊ ပြဿနာတစ်ခုကို သူတို့ ငြင်းနေကြ တယ်၊ ကျွန်မ စကြိုလမ်းကနေပြီး ကြားရတယ်၊ ပုပ်ဆိုတဲ့လူနဲ့ ပတ်သက်လို့ပဲ၊ ဦး ထွက်လာတုန်းက ဦးကို အပြင်ကစောင့်ကြိုနေတဲ့ လူပဲ၊ သူ့အခု အမ်ဘယ် ဆိုက်မှာရောက်နေတယ်”

ရော်ဂင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ဦးကို ကြည့်ရတာ အံ့ဩပုံမရဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် မအံ့ဩဘူး”

ရော်ဂင်က မြစ်တစ်ဖက်က အိမ်ကလေးသို့ သူ တစ်ခေါက်ပြန်အ ကြည့်တွင် ဆိုဖီနှင့်ဂျက်ပုပ်တို့ ခေါင်းချင်းဆိုင်နေကြသည့်အကြောင်းကို ဟန်နာ အပြောပြလိုက်သည်။

“တခြား သူတို့ ဘာတွေ ပြောကြသေးသလဲ”

“မနက်ဖန်ကျရင် လမ်းမကြီးအများပြောဖုန်းကနေပြီး ပုပ်ဆီကို မော် ခင် ဖုန်းဆက်လိမ့်မယ်၊ ဒီလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦး ဘာဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုတာကို သူ စောင့်နေပုံရတယ်”

“အင်း”

“နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ သူတို့ တစ်ယောက်ကို ပေါင်ငါးသောင်း နဲ့ ရမယ်လို့လဲ ပြောနေသေးတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ မော်ဂင် တစ်မျိုးကြံနေပြီပေါ့”

“ဦး၊ ဦးကြည့်ရတာ သိပ်ပူပုံမရဘူး”

“ဘာမှ ပူစရာမရှိပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘက်မှာ လူတစ်ယောက် ရှိနေတာပဲ” သူမ၏ မျက်နှာရဲသွားသည်။ သူက တောင်ကြားဘက်သို့ ကြည့် လိုက်သည်။

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအနီးတွင် ကြယ်တစ်လုံးတည်း ထွက်နေသည်။ အ သန်ကြာအောင် သူတို့နှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြသည်။

“ဦး၊ ဦး ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ”

မိန်းကလေးက မေးလိုက်သည်။

“ကယ်ရီ အဲဒီမှာ ကိုယ့်ခြံရှိတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်အဖေရဲခြံပေါ့”

“ဦး အဲဒီကို ပြန်မလား”

“အင်မတန် လှပသာယာတဲ့ အရပ်တစ်ခုပဲ၊ ပင်လယ်ပြင်နဲ့ တောင် တန်းတွေ၊ မြက်ခင်းစိမ်းတွေ၊ မိုးဖွဲဖွဲကလေးတွေ၊ ညနေဆည်းဆာမှာ တောက် နေတဲ့ ပန်းခင်းကလေးတွေ၊ နောက်ပြီးတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးမိန်းက လေးတွေရယ်ပေါ့”

သူ လှည့်ပြီးကြည့်နေသည်။ မိန်းကလေးက သူ့ကို ကြည့်နေသည်။

မိန်းကလေး၏ မျက်နှာ ဆွေးမြည့်လျက်ရှိသည်။

သူသည် ရုတ်ချည်းဆိုသလို သူမ၏လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး
“မိန်းကလေးဟာ ရှုမျှော်ခင်းနဲ့ တကယ်လိုက်ဖက်တာပဲကွယ်”

မိန်းကလေးက သူ့ကို ငေးမောကာ အဖြေရှာနေသည်။ သူမ၏မျက်နှာတွင် ဆည်းဆာရောင်တောက်နေသည်။ ထို့နောက် သူမ၏အပြုံးက တောက်လက်လာသည်။ သူက သူမကို ဆွဲထူပြီး သူမ၏ ပွင့်ဟနေသော နှုတ်ခမ်းစုံတို့ နှမ်းလိုက်သည်။

သူမ၏နှုတ်ခမ်းများက နုညက်နေသည်။ ရွန်းစိုနေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်လာသည်။ သူသည် ဒီလိုမျိုး အလျင်တုန်းက တစ်ခါမျှမတွေ့ကြုံဖူးသလို ဖြစ်သည်။ သူ၏ ပထမဦးဆုံးသော အတွေ့အကြုံပမာဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးက သူမ၏မျက်နှာကို သူ၏ရင်ဘတ်တွင်အပ်လိုက်သည်။ သူ့ကို တင်းကျပ်စွာဖက်ထားသည်။ သူတို့အထက်တွင် လိမ္မော်ရောင်တောက်နေသောတိမ်တိုက်တစ်ခု အုပ်ဖိုးလျက်ရှိသည်။

(၈)

နံနက်ခင်းသည် မိုးရွာသွန်းခြင်းမရှိဘဲ အေးနေသည်။ လယ်ကွင်းများပေါ်တွင် နှင်းဖြူများဆိုင်းနေသည်။ ရော်ဂင်သည် ခြံစည်းရိုးကို မှီပြီး တိမ်တိုက်များ ဖုံးလွှမ်းနေသော စကားဒေးတောင်တန်းကြီးကို လှမ်းမျှော်ကာ ကြည့်နေသည်။

သူသည် ညက စပါးကျို၏ အထက်ဘက်ရှိ စတီခန်းတွင် ခေါက်စုတင်ကလေးဖြင့် အိပ်ခဲ့ပြီး နံနက်စာကိုမူ ဟန်နာနှင့်ဗရိဒ်တို့နှင့်အတူ စားခဲ့သည်။ အခြားသူများကား ယခုတိုင် အိပ်နေကြဆဲပင်ရှိသည်။ သူသည် ယခုအခါ စိတ်ကြည်လင်လန်းဆန်းလျက်ရှိပြီး ကျီထဲမှ မိန်းကလေး ကားထုတ်လာမည်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသည်။

သူ၏နောက်ဘက်မှ တံခါးဖွင့်သံကြားရပြီး ပက်ဒီကော့စတယ်လို၏ ဟစ်အော်သံပေါ်ထွက်လာသည်။

“သွားစမ်း၊ သောက်သုံးမကျတဲ့ကောင်ကလေး၊ တောင်ပေါ်ကိုသွားသုံးတွေ သိမ်းပြီးမှ ပြန်ခဲ့”

ဗရိဒ်သည် အဘိုးကြီး ကန်လိုက်သည်ကို ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး နောက် ခြံဝင်းကိုဖြတ်ပြီး ဖုန်းခေါ်ခံတင်ပါး တသားတည်းကျအောင် ပြေးတော့သည်။ ရော်ဂင်ကို ဖြတ်ကျော်သွားစဉ် သူ ကသောကမျော ကြည့်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးများက မုဆိုး၏သားကောင်လက်မှ လွတ်အောင်ပြေးရသော သားကောင်၏ မျက်လုံးမျိုးဖြစ်သည်။ သနားစရာကောင်းသည့်အဖြစ်ကို ရော်ဂင် သတိပြုလိုက်မိသည်။

ကောင်ကလေးသည် လမ်းမကြီးအတိုင်း တောင်ပေါ်ဘက်သို့ပြေးတက်သွားသည်။ ရော်ဂင်ထံသို့ ကော့စတယ်လို ရောက်ရှိလာသည်။ သူ့မျက်လုံးများဝါပြီး မျက်ကြောများ ရောင်နေသည်။ သူ့မျက်နှာကလည်း အသားအရေများတွန့်ပြီး အကျည်းတန်လှသည်။

“ဒီကောင်ကလေးဟာ ကျုပ်အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးပဲ မစွတာရော်ဂင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးပဲ”

ထို့နောက် သူသည် အင်္ကျီစကို ဘောင်းဘီထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်ပြီး “ထနေတာ အစောကြီးပါလား”

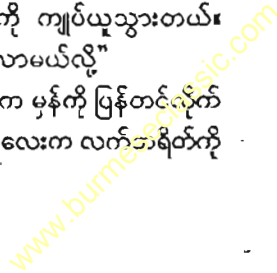
“ကျုပ်မှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ မော်ဂင်နဲ့ ဖလက်ချာတို့ အိပ်နေကြတုန်းပဲလား”

အဘိုးကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ “ဒါလောက် အောက်တန်းကျတဲ့ အကောင်နှစ်ကောင် မအိပ်လို့ ဘာထုပ်နေမှာလဲ မစွတာရော်ဂင်”

ကျီထဲမှ ကားစက်နှိုးသံ ကြားရသည်။ ဗင်ကားကို ဟန်နာ မောင်းထုတ်လာသည်။ မိန်းကလေးက ကားရပ်ပေးလိုက်ရာ ရော်ဂင် တံခါးဖွင့်ပြီး သူမ၏ နံဘေးတွင် တက်ထိုင်သည်။ ရော်ဂင်သည် ကားပြတင်းပေါက်မှန်ကို ချပြီး သူမ၏ ဦးလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ထရပ်ကားကြီးနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ မောရစ်ကားကလေးနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် အပြင်သွားဖို့တော့ စိတ်မကူးကြနဲ့၊ ကားသော့တွေကို ကျုပ်ယူသွားတယ်၊ မော်ဂင်ကို ပြောလိုက်၊ ကျုပ် နေ့လယ်ဘက်မှာ ပြန်လာမယ်လို့”

အဘိုးကြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ရော်ဂင်က မှန်ကို ပြန်တင်လိုက်ပြီးနောက် ဟန်နာကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ မိန်းကလေးက လက်တစ်ဖက်ကို

ဖြုတ်လိုက်ရာ ဝင်ကားသည် မြဲဝင်းပေါက်ကိုဖြုတ်ပြီး အောက်ဘက် နှင်းတောထဲသို့ ထိုးဆင်းသွားတော့သည်။

သူမက အပြာရောင် ကိုယ်ကျပ်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် သားရေဂျက်ကတ် အင်္ကျီကြီးကိုဝတ်ဆင်ပြီး ခေါင်းတွင် ဖိပဝါစည်းထားသည်။ ထိုအခါတွင် ယမန်နေ့ ညနေက တောင်ပေါ်တွင် ခံစားခဲ့ရသော ရင်ခွန်မှုများကို သူ ပြန်လည် အမှတ်ရမိတော့သည်။

သူမကို သူကြည့်နေမှန်း သတိပြုမိသောအခါ ဟန်နာ၏မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးများ ဖြန်းလာသည်။ သို့သော် မိန်းကလေးသည် အန္တရာယ်ရှိသော အဆင်းကျွေ့ကို သတိထားပြီး မောင်းနေသည်။

“မင်းဦးလေးက ကောင်ကလေးကို တောင်ပေါ်လွှတ်လိုက်တယ်။ သို့တော့ကိစ္စလို့ ဆိုတယ်”

“သိုးတွေကို သူ တစ်သုတ်ရောင်းပြီးပြီ။ အရက်သောက်ဖို့ ရောင်းပစ်နေတာပဲ။ ဒီကောင်တွေက တောင်ပေါ်မှာပဲ နေကြတယ်။ သူတို့ကို လိုက်ရှာရတာ မလွယ်ဘူး”

“ကောင်ကလေးမှာ သိုးကျောင်းတဲ့ခွေး မရှိဘူးလား”

“သူ့မှာရှိတယ်။ သရက်ရှာဆိုတဲ့ သိုးစောင့်ခွေးကြီးပဲ။ သူ့အချစ်တော်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အရင်လထဲတုန်းကပဲ သရက်ရှာဟာ မိုင်းတွင်းတစ်ခုထဲကို ကျွန်ုပ်တို့ကျောရိုးကျိုးသွားတယ်။ မိုင်းတွင်းတစ်ခုဟာ ပေနှစ်ရာလောက်အထိ နက်တယ်”

“ပရိသတ်အကြောင်း ရော်ဂင် စဉ်းစားနေမိသည်။ နံနက်စာစားကြတုန်းက ကောင်ကလေး စကားသိပ်မပြောပါ။ ပြောတော့လည်း ထစ်နေသည်။ စိတ်ပညာ သဘောပဲဖြစ်သည်။ ဒီလိုအမေမျိုးနှင့် သည်လို ဖြစ်ရသည်မှာ မဆန်းပါ”

“ကျွန်မဦးလေးကို ဦးလေး သဘောမကျဘူး မဟုတ်လား”

သူ ရယ်လိုက်ပြီး

“မင်းက ကိုယ့်အသက်ကို လျော့တွက်ထားပုံရတယ်။ ကိုယ့်တစ်သက်မှာ ဒီလိုလူမျိုးတွေ တွေ့ခဲ့ဖူးပါပြီ။ လူတစ်ယောက် အရက်ကို အလွန်အန္တရာယ်သောက်မယ်။ စကားကို ဖွာဆန်ကြအောင် ပြောမယ်။ ကိုယ့် သူ့ကို ပုလိပ်တွေ လက်ထဲမှာ လက်ထိတ်ကလေးနဲ့ ရပ်နေမှာကို မြင်ယောင်သေးတယ်။ ကိုယ့်

“အိုဦး ဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးများ သူ့ကို ရွေးခဲ့သလဲ မသိဘူး”

“အိုဦးက ရွေးခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဦးလေးက သူ့ဆီကို ရဲဘော်တောင်းပင်ယောက်ကနေတစ်ဆင့် စာရေးခဲ့တာပဲ။ စာရေးပြီး နောက်တစ်လမှာအိုဦးရောက်လာတာပဲ။ သူ တွေ့ရတာတွေကို သူ ကြိုက်ပုံမရဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ကျွန်မဘက်ကို သူ အာရုံစိုက်ထားတာပဲ”

“သူ့ကို အရင်က ဇော့ဖူးသလား”

“မတွေ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကျွန်မကို သဘောကျပုံရတယ်။ သူ့ဟာ ဘယ်တော့မဆို ကြားလူတစ်ယောက်ကနေတစ်ဆင့် အလုပ်လုပ်တတ်တယ်လို့ ပြောပြီး ကျွန်မကို ကြားလူအဖြစ် အလုပ်ပေးတာပဲ”

“မင်းက ဒီအလုပ်ကို လက်ခံလိုက်ရောလား”

“တစ်ခုခုကနေ ဖောက်ထွက်တယ်လို့ ဦး မနေ့က ပြောတဲ့စကားကို ခုတ်မိသလား။ ကိုလံအိုဦးဟာ ကျွန်မကို အဲဒီ အခွင့်အရေး ပေးတာပဲ။ လုပ်ငန်းပြီးသွားတဲ့အခါမှာ ကျွန်မကို သူ ပေါင်နှစ်ထောင် ပေးမယ်။ ပြီးတော့ သူ့အတွက် နိုင်ငံယာလန်ကို ခေါ်သွားမယ်။ ပရုဒန်ကိုပါ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ခေါ်သွားမယ်လို့ သူ ကတိပေးထားတယ်”

“မင်းအတွက် ပရိသတ်က အရေးကြီးသလား”

မိန်းကလေး ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး

“ကျွန်မ သူ့ကို ဒီအတိုင်း ပစ်မထားနိုင်ဘူး။ အန်ကယ် ပက်ဒီဟာ

ဤကြာနေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုသောက်နေပုံမျိုးနဲ့ သက်ဆိုးရှည်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအခါကျရင် ပရိသတ်ကလေး ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ စိတ္တဇဆေးရုံ ရောက်သွားမှာပေါ့”

“ဒီတော့ ကိုလံအိုဦးနေတဲ့နေရာကို သိတဲ့သူဟာ မင်းတစ်ယောက်ထဲ နှိတ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒါကို မင်းဦးလေးက သဘောမကျဘူး ဟုတ်လား”

မိန်းကလေး ရယ်လိုက်သည်။

“သူ့လဲ မော်ဂင်လိုပဲ ကျွန်မနောက်ကို တစ်ခါနှစ်ခါ လိုက်ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ အကျိုးမထူးဘူး”

“မင်းကို ကြည့်ရတာ သဘောမကျနေပုံပဲ”

“ဆိုပါတော့”

မိန်းကလေး အနည်းငယ် မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး

“ကျွန်မဘဝဟာ ထောင်ကထွက်လာတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ မအိမလည်ကြီးပဲ၊ မျော့ချင်ရာကို မျော့နေတယ်၊ ဒီမှာ လာနေတယ်၊ တစ်နှစ်လောက်ဟာ ဒီလိုပဲ အချိန်တွေကုန်သွားတယ်၊ မိုးတွေရွာတယ်၊ နှင်းတွေကျတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်မဟာ တစ်နေရာရာကို တစ်ခုခုလုပ်ပြီး ဖောက်ထွက်ချင်တာ အမှန်ပဲ”

အမ်ဘယ်ဆိုက်သို့ ရောက်သောအခါ သူတို့သည် ဝင်ဒါမိယာ ကန်ကြီး၏ ကမ်းခြေအတိုင်း ဝင်ဒါမိယာမြို့ထဲသို့ သွားသည်။ ထို့နောက် စတက်ဗလေကိုဖြတ်ပြီး ကင်ဒယ်သို့ ဖြတ်သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကားသွားကားလာ ရှင်းသည်။ နှင်းတွေက ကနေပိုပြီး များနေသည်။

ကင်ဒယ်မြို့တွင်ကား မိုးသည်ထန်စွာ ရွာသွန်းနေသည်။ သူတို့သည် ကားသွားကားလာ ရှင်းနေသော မြို့ကို ဖြတ်ပြီး ထွက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့၏ကားသည် ကုန်းမြင့်ကလေးတစ်ခုပေါ်သို့ တက်ရောက်လာပြီး အောက်ဘက် ချိုင့်ဝှမ်းထဲတွင် ရစ်ဂ်ဘူတာရုံကို တွေ့မြင်ရသည်။

ဟန်နာသည် ပင်ကားကို ကျောက်စရစ်ခဲများခင်းထားသော ကားရပ်ရန်နေရာ အစပ်တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ရော်ဂင်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်တို့ မီးညှိလိုက်ပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်မှန်ကို ချလိုက်သည်။ သေးငယ်သော တစ်ထပ်အဆောက်အအုံကလေးသည် လိပ်သည်းကျောက်ဖြင့်ဆောက်လုပ်ပြီး အုပ်ကြွပ်မိုးနီနီ မိုးထားသည်။ အဝင်ပေါက်မှာ ခုံးပေါက်ဖြစ်ပြီး ခုံးထိပ်တွင် နာရီကြီးတစ်လုံးရှိသည်။ နံရံတွင်ချိတ်ဆွဲထားသော မှန်သေတ္တာထဲတွင် ဧရာမခမိုင်မြေပုံကြီးတစ်ခုရှိသည်။ တစ်ဖက်ထိပ်တွင် ကုန်တင်ကုန်ချလုပ်သည့် ပလတ်ဖောင်း ရှိသည်။ ဘူတာထဲသို့ ဝင်ရန် ဆင်နားရွက်တံခါး တပ်ထားသည်။

“အထဲဝင်ပြီး ကြည့်ကြရအောင်”
ရော်ဂင်က ပြောလိုက်သည်။

သူတို့သည် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ခုံးဝင်ပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားကြသည်။ ဘူတာရုံအတွင်းဘက်သည် ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း ဟာဖြစ်သည်။ ရင်တားတစ်ခုနှင့် လက်မှတ်ပေါက် တစ်ခုရှိသည်။ လက်မှတ်ပေါက် ပိတ်ထားသည်။ ရထားလမ်းပကြိုသို့ ဝင်သောတံခါး ဖွင့်ထားသည်။ စကြိုဆီမှ လေချွန်သံကြားရသည်။ နော်ဂင် ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်သောအခါ စကြိုတစ်ဖက်ထိပ်တွင် တံမြက်စည်း

ထည်းနေသော ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရသည်။
ရော်ဂင်က ဟန်နာကို

“အဘိုးကြီးနဲ့ သွားပြီး စကားပြောပါ။ လန်ဒန်ရထားကို မိဦးမလားနဲ့မေးပါ။ ပြီးတော့ မင်းမေးချင်ရာတွေကို လျှောက်မေးပါ။ အရေးကြီးတာတွေပြောပေါ့မှာ သူ ရှိနေဖို့ပဲ။ ဘူတာရုံတစ်ဝိုက်ကို ကိုယ် လျှောက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဟန်နာ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြီး စကြိုလမ်းသို့ ဝင်သွားသည်။ အဘိုးကြီးသည် ဟန်နာကို သူ့အနီးသို့ရောက်ရှိလာမှပင် တွေ့သွားသည်။ အဘိုးကြီးက တံမြက်စည်းပေါ်တွင် မှီရပ်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ထံမှ စကားသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသောအခါ ရော်ဂင်သည် “ရုံပိုင်” ဟု ရေးထားသော တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

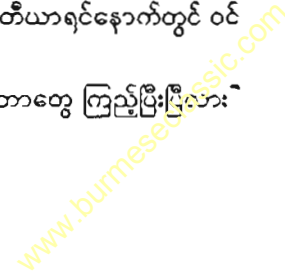
အထဲတွင်ကား ထုံးစံအတိုင်း ဖြတ်သိပ်နေသော ရုံးခန်းတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ စားပွဲတစ်လုံး ရှိသည်။ ဖိုင်တွဲတွေထည့်ထားသော သစ်သားစင် နှစ်ခု တွေ့ရှိရသည်။ နံရံများပေါ်တွင် ဝါကြင်နေပြီဖြစ်သော ပြက္ခဒိန် နှစ်ခု သုံးခု နှိမ့်သည်။

အခန်းထဲတွင် နောက်ထပ် တံခါးပေါက်နှစ်ခုရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ခုက ရေအိမ်သို့ ဝင်သည့် တံခါးဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ခုက ဘူတာစကြိုနှင့် တွန်တင်ကုန်ချ ပလတ်ဖောင်းကို ဆက်ထားသော ကုန်ရုံကလေးအတွင်းသို့ ဝင်သည့်အပေါက် ဖြစ်သည်။

ရော်ဂင်သည် ဘုန်းရုံမှထွက်ပြီး ကုန်တင်ကုန်ချ ပလတ်ဖောင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ကားဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

ငါးမိနစ်ခန့် ကြာ သောအခါ ဟန်နာ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူက တော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်။ လက်နှစ်ဖက်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲ နှိပ်ထားပြီး နီးကရက်ကို ခဲထားသည်။ မိန်းကလေးသည် ကားစတီယာရင်နောက်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

“စကားစကို မနည်းဖြတ်ရတယ်၊ ဦး ကြည့်ချင်တာတွေ ကြည့်ပြီးပြီလား”
သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“အဘိုးကြီး ဘာတွေပြောလိုက်သလဲ”

မိန်းကလေး ပြုံးပြီး

“သူ့နာမည်က ဘာရစ်တဲ့၊ နောက်လဆိုရင် အငြိမ်းစားယူပြီတဲ့၊ သူ့မှာ သမီးခြောက်ယောက်နဲ့ မြေးခြောက်ယောက် ရှိတယ်တဲ့၊ သူ့မိန်းမက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကပဲ ဆုံးသွားတယ်တဲ့၊ နောက်ပြီးတော့ သူက ပြောလိုက်တယ်၊ ကျွန်မ ဒီကနေပြီး လန်ဒန်ရထားကို စီးလို့ မရနိုင်ဘူးတဲ့”

“သူ့မှာ ပြောစရာ အကုန်ပဲပေါ့”

“ကျွန်မ သူ့ကို ပြောမယ်ဆိုရင် ပြောနိုင်သေးတယ်၊ သူ့မှာ ဘာအ လုပ်မှ လုပ်စရာ ရှိပုံမရဘူး၊ သူ့အနေနဲ့ အတော်ကြီးကို ပျင်းနေပုံရတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ သူ ဒီမှာလည်း အမြဲမနေဘူး၊ ကင်ဒယ်မြို့မှာရှိတဲ့ လူတစ် ယောက်ကို သူတို့ ပို့ထားတာပဲ”

ရော်ဂင်သည် ဘူတာရုံ အဆောက်အအုံကို တစ်ကြိမ် ကြည့်လိုက်ပြန် သည်။ ထို့နောက် မသိမသာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ပြီးခဲ့တဲ့ သောကြာနေ့ ဘဏ်ကား လာတုန်းက မင်းဒီမှာ ရှိသလား”

“လမ်းတစ်ဖက်က သစ်ပင်အောက်မှာရှိတယ်၊ ဗရိဒန်ကို ကျွန်မ ခေါ် လာခဲ့တယ်၊ ပျော်ပွဲစားထွက်လာတဲ့ သဘောပဲ”

“ဘဏ်ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ယာဉ်မောင်းနဲ့ ဘဏ်စောင့်ကို မင်း သေသေချာချာ မြင်ရသလား”

“မြင်ရတယ်”

“သူတို့ ဝတ်ထားတာ ဘယ်လို ယူနီဖောင်းမျိုးလဲ”

“သူတို့ ယူနီဖောင်းက လွယ်လွယ်ကလေးပဲ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ လထဲတုန်းက ကင်ဒယ်မြို့က ဘူတာရုံ စားသောက်ဆိုင်မှာ သူတို့အထဲက တစ်ယောက်နဲ့ ကပ်ပြီး ထိုင်ခဲ့ရတယ်၊ ပလက်စတစ် ကြယ်သီးအနက်တွေ တပ်ထားတဲ့ ရင်ဖု နှစ်ထပ် သက္ကလပ်အင်္ကျီဝတ်ထားတယ်၊ ရေတပ်ငါး တပ်ကြပ်ကြီးတွေဝတ်တဲ့ အင်္ကျီမျိုးပဲ၊ ဦးထုပ်ကတော့ ပထမတန်းစားပဲ၊ ချွေကြီးတွေ ရွှေတံဆိပ်တွေက ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေတဲ့ လျှာနဲ့ ဦးထုပ် အနက်ပဲ”

“ပိုက်ဆံထည့်တဲ့ အိတ်တွေကကော ဘယ်လို အိတ်မျိုးတွေလဲ၊ မင်း တွေ့လိုက်သလား”

“သူတို့ အောက်ကို ဆွဲချတဲ့အခါမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်၊ မိုးခိုစာအိတ်တွေပဲ၊ အရေးကြီးလို့လား”

“ကြီးနိုင်တယ်”

ရော်ဂင်သည် ကားအထဲမှ မြေပုံခေါက်ကို ထုတ်ယူပြီး သူ၏ ပေါင်ပေါ် နှင့် ဖြန့်လိုက်သည်။ အတန်ကြာ ကြည့်ရှုနေပြီးနောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ

“သွားကြစို့၊ ကင်ဒယ်ကို ပြန်မယ်၊ ပြီးရင် စတက်ပလေကို သွားမယ်၊ အစ်နာရီကို မိုင်လေးဆယ်နှုန်းနဲ့ မောင်းပါ၊ ဒါထက်ပိုပြီး မမြန်စေနဲ့၊ ရပ်ရမယ့် နေရာကျရင် ကိုယ် ပြောမယ်”

ကားကို ကင်ဒယ်မြို့ဘက်သို့ ဟန်နာ မောင်းသည်။ ထို့နောက် ဝင်ဒါ သာလမ်းမကြီးအတိုင်း စတက်ပလေသို့ မောင်းသည်။

ရစ်ဂ်ဘူတာရုံမှ မောင်းထွက်ခဲ့ပြီး ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ဝင်ဒါမိ

လမ်းမကြီးနှင့် ဘိုးနက်လမ်းဆုံသို့ မရောက်မီတွင် ရော်ဂင်က ခေါင်းညိတ်

ပြီး ပြသဖြင့် ဟန်နာက ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ သူတို့နှင့် လေးငါးဆယ်ကိုက်

ခန့်တွင် ထင်းရှူးစိုက်ခင်းတစ်ခုကို သွားသော လမ်းဝင်ပေါက် တံခါးတစ်ခု

ရှိသည်။ ရော်ဂင် ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး တံခါးပေါက်ဆီသို့ သွားသည်။ တံခါး

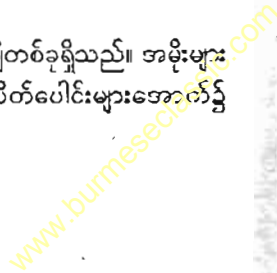
ပေါက်တွင် ချည်ထားသော သံကြိုးကို ဆွဲကိုင်ကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာသော

အခါ တံခါးပွင့်သွားသည်။ သူ ကားဆီသို့ ပြန်လာပြီး

“အဲဒီလမ်းအတိုင်း မောင်း၊ ဖြည်းဖြည်း မောင်း၊ မြေပုံအရဆိုရင်

အိတ်နှစ်ရာလောက်မှာ ရေမြုပ်နေတဲ့ ကျောက်စရစ်ကျင်းကြီးတွေ ရှိနိုင်တယ်”

လမ်းကလေးတွင် မိုးရေတွေ တင်နေသည်။ အသုံးမပြုသည်မှာ ကြာ

ဟန်နာ ကားစက်ကို သတ်လိုက်သည်။ ရော်ဂင် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး လျှောက်သွားသည်။ သူသည် ပြိုပျက်နေသော ကျိန်ရံကို အတန်ကြာမော့ကြည့် နေပြီးနောက် ကွင်းပြင်အတိုင်း ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ထင်းရှူးတောအစစ် တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ကျောက်စရစ် ရေအိုင်အထက် ပေငါးဆယ်ခန့် မြင့်တက် နေသော တောင်စောင်းတစ်လျှောက်တွင် ချုံနွယ်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက် နေသည်။

ရော်ဂင် ထိုနေရာတွင် ရပ်ပြီး ငုံ့ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မသိမသာ မျက်မှောင်ကုတ်ထားလျက်ရှိသည်။ အတန်ကြာသော် သူသည် တစ်စုံတစ်ခုသော လျှို့ဝှက် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချလိုက်သည့်အလား ခေါင်းတို ညိတ်လိုက်သည်။

သူ တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သောအခါ သုံးလေးကိုက်အကွာတွင် ရုပ် ပြီး သူ့ကို ကြည့်နေသော ဟန်နာကို တွေ့ရှိရသည်။

“ဒီအလုပ် ဖြစ်နိုင်မလား ရှောင်ရော်ဂင်”

ရော်ဂင်သည် လက်ထဲမှ စီးကရက်ကို ရေအိုင်ထဲသို့ ထောက်ပစ်လိုက် သည်။ ထို့နောက် ပြုံးလိုက်ပြီး

“ကိုလံအိုမိုးနဲ့ ကိုယ် စကားပြောစရာရှိတယ်”

သူမ၏ လက်မောင်းကို သူ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကားဆီသို့ လျှောက်သွားကြသည်။

(၉)

ဝန်ဗရူးသည် နွဲ့အိုင်တစ်ခုထဲသို့ ကျွဲကျသွားသောအခါ ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။ အေးစက်သော ရေများက သူ၏ရာဘာဖိနပ်ရှည်ကြီးအထက်မှ လျှံကျလာ သည်။ သူတို့နှင့်အတူ အဖော်လိုက်ပါလာသော ခရိုင်ရဲအဖွဲ့မှ ရဲကြပ်ကြီးနှင့် ရဲသားတစ်ဦးတို့က သူ့ကို မြေမာပေါ်သို့ ရောက်ရှိအောင် ဆွဲတင်ကြရသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် တောင်ကုန်းကို ဆက်ပြီးတက်သွားကြသည်။

တောင်ကုန်းထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ အေးမြသော မိုးစက်တို့ထဲ မျက်နှာကို ရိုက်ပက်လာကြသည်။ ပိတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို နှင်းကန့်လန့်ကာ

ဆိတ်ဆီးလျက်ရှိသဖြင့် ကိုက်ငါးဆယ်အကွာလောက်သာ မြင်နိုင်စွမ်းရှိတော့ သည်။

“ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နိုင်မလဲ”

ဝန်ဗရူးက ရဲကြပ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ပြီးမေးလိုက်သည်။

“ရဲများကြီးသိရင် အံ့ဩမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ သူတို့နောက်ကို လိုက် နိုင် တစ်ပတ်လောက် လိုက်ရတယ်၊ မှတ်တမ်းတင်ထားရတဲ့ အမှုတစ်ခုကတော့ ကျွန်ခဲတဲ့ငါးနှစ်လောက်က ဆောင်းတွင်းကြီးမှာထွက်ပြေးတဲ့ ထောင်ကျတစ် ယောက်ပဲ၊ သူက ဆယ့်ငါးရက်လုံးလုံး အပြင်မှာ လွတ်နေတယ်”

“သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဲဒီလောက်ကြာအောင် နေနိုင်သလဲ”

“ထောင်နဲ့ သုံးမိုင်လောက်တောင် မဝေးတဲ့ နွေရာသီအပန်းဖြေ အိမ် လေးတစ်ခုမှာ သူ ပုန်းနေတယ်၊ အဲဒီကိစ္စက တော်တော်ခက်တဲ့ ပြဿနာပဲ၊ ကျွန်ဆိုးမြေတစ်ခွင်မှာ အဲဒီလိုအိမ်ကလေးတွေ အများကြီးပဲ၊ အဲဒီအိမ်ကလေး တွေ အိမ်ကလေးတွေ အားလုံးဟာ အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ တစ်အိမ်မှ လူမရှိကြ သေး၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့လည်း ဒီအိမ်ကလေးတွေအားလုံးကို အမြဲတမ်း ဆောင်ကြည့် မနေနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့မှာ လူအင်အား လုံလုံ လျှောက်လောက် မရှိဘူး”

“ကျုပ်သိပါတယ် ရဲကြပ်ကြီး၊ ကျုပ်သိပါတယ်”

ဝန်ဗရူးသည် တစ်ဖက်သို့လှည့်ပြီး တောင်ခြေ၌ဆိုက်ထားသော သူ့ကားနှင့် လင့်ရိုဗာရဲကားရှိရာသို့ ဆင်းသွားသည်။ သူသည် အေးပြီး မောနေ ပြီဖြစ်သည်။ နှင်းတောထဲတွင် သားကောင်တစ်ကောင်လို ပြေးလွှားနေရသော ရောင်ရော်ဂင်အကြောင်း စဉ်းစားမိသောအခါတွင်လည်း စိတ်မကောင်းပါ။ ကားနှစ်စီးအနီးသို့ သူ ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် နောက်ထပ် လင့်ရိုဗာကား တစ်စီးသည် နှင်းတောထဲမှထွက်လာပြီး လမ်းဘေးတွင် ဆိုက်ရပ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ တပ်ကြပ်ကြီး ခွိုင်းယား ဆင်းလာပြီး သူ့ထံသို့ လျှောက်လာသည်။

“အဲဒီဘက်မှာ အကြောင်းထူးသလား”

ဝန်ဗရူးက မေးလိုက်သည်။

ခွိုင်းယား ခေါင်းရမ်းသည်။

“အခုထိတော့ ဘာအနံ့မှ မရသေးဘူး၊ ခရိုင်ရဲမှူးကတော့ တစ်အိမ်
တက်ဆင်း ရှာဖွေ စိတ်ကူးနေတယ်၊ အိမ်တစ်ခုခုမှာ သူ ပုန်းနေလိမ့်မယ်လို့
ယူဆရတယ်၊ ဖုန်းဆိုးမြေမှာ အပန်းဖြေတည်းခိုအိမ်ကလေးတွေ အများကြီး
ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီအိမ်ကလေးတွေက ဒီအချိန်မှာ လူမရှိဘူးလို့
ဆိုတယ်”

“ရှာပြီးသားအိမ်တစ်အိမ်မှာ သူ ဝင်မနေဘူးလို့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်
ဘူး၊ အကျဉ်းထောင်ကို တောင်းထားတဲ့ စာရင်းရခဲ့ပြီလား”

“ဒွိုင်းယားသည် လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသော စာရွက်ခေါက်
တစ်ခုကို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူပြီး မြေလိုက်သည်။

“ရဲမှူးကြီး တောင်းထားတဲ့ စာရင်းပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ် သုံးနှစ် အတွင်း
က သူ့နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ သူတွေကို စာရင်းကောက်လို့ မရဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
သူ ဘယ်သူနဲ့မှ ရင်းရင်းနှီးနှီး မပေါင်းသင်းလို့ပဲ၊ သူ တိုက်ပိတ်ခံရရာက လွတ်
ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ သူ့နဲ့ တစ်ခန်းတည်းနေခဲ့ရတဲ့ လူလေးငါးခြောက်ယောက်
ရဲ့ စာရင်းတော့ ရတယ်”

“ပန်ပရူးက စာရင်းကို ခပ်မြန်မြန် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

“ကချိုက တကယ့် ရာဇဝင်လူဆိုးတွေပဲ၊ ဒီထဲက တစ်ယောက်ထိ
ကျုပ် ကောင်းကောင်းသိတယ်” ပန်ပရူး မျက်မှောင်ကြွက်လိုက်ပြီးနောက် ထူထဲ
ပုပ်နဲ့ သူ တစ်ခန်းတည်းနေခဲ့တာပဲ”

“ဂျက်ပုပ်ကို ရဲမှူးကြီး သိလို့လား”

“သိတာပေါ့၊ ဝက်စအင်ဌာနချုပ်မှာ သူက ရဲကြပ်ကြီး လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်
လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ် ဆယ်နှစ်လောက်က လာဘ်စားမှုနဲ့ ထောင်ကျခဲ့တယ်
နောက်တစ်ခါ လိမ်လည်မှုနဲ့ ထပ်ကျတယ်” ပန်ပရူး ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ပြီး
“ရဲလူဆိုးကိုတော့ ကျုပ် နည်းနည်းမှ သည်းခံလို့မရဘူး” စာရွက်ကို ဒွိုင်းယား
ပြန်ပေးရင်း “နောက် ဘာထူးသေးသလဲ”

“ဌာနချုပ်က သတင်းပို့တယ်၊ ရဲမှူးကြီးစုံစမ်းခိုင်းတဲ့ ရှေ့နေအ
ကြောင်း၊ ရော်ဂင်ကို လာတွေ့တဲ့ရှေ့နေ၊ အဲဒီလူ တကယ်မရှိဘူးတဲ့”

“အင်း ဒီလိုဆိုရင် ရော်ဂင်ဟာ ဆင်ကန်းတောတိုး ထွက်ပြေးတာ
မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံးစီစဉ်ပြီးမှ လုပ်တာ ဖြစ်ရမယ်၊ သူ မပြေးခင် ၁၅ ရက်

လောက်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ရှေ့နေအတု တစ်ယောက်ရောက်လာတာလဲ”

“အဲဒီသဘောကတော့ ဆိုမိတာ ရော်ဂင်မှာ ထောင်ကထွက်နိုင်တဲ့
နည်းလမ်းရှိတယ်ဆိုတာကို သိလို့ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီကိစ္စကို သိတဲ့လူ နည်းတယ်၊
မှောင်ချထားတဲ့ သတင်းပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ ရော်ဂင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း
သူ့အတွက် အကျိုးမရှိဘဲနဲ့ အာချောင်တတ်တဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ထောင်ကျတွေဟာ တစ်ခန်းတည်းအတူနေကြရတဲ့အခါမှာ တစ်
ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် သိတတ်ကြတာများတယ် ရဲကြပ်ကြီး၊ ကျုပ်သိ
သမျှ ပြောရရင်တော့ ရဲကြပ်ကြီးရဲ့ စာရင်းထဲမှာပါတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ
သူ့လွတ်သွားတဲ့အချိန်မှာ ရော်ဂင်ရဲ့သတင်းကို အပြင်ကိုယူသွားတာဖြစ်ရမယ်”

ရုတ်ချည်းဆိုသလို မိုးသည်းလာသဖြင့် သူတို့အားလုံး လင့်ရိုဗာကား
ခါ နောက်ပိုင်းသို့ တက်ကြရသည်။ ပန်ပရူးသည် ထိုင်ခုံအောက်ရှိ ခြင်းထဲမှ
ဓာတ်ဘူးကြီးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူပြီး ပလတ်စတစ်ခွက် နှစ်ခုထဲသို့ ကော်ဖီ
ထည့်သည်။

ဒွိုင်းယားသို့ တစ်ခွက်ပေးလိုက်စဉ်တွင် ရဲကြပ်ကြီးက

“ရဲမှူးကြီး သုံးသပ်တဲ့ အတိုင်းသာမှန်ရင်တော့ ရော်ဂင်ဟာ အခု လောက်ဆို
ရင် တစ်နေရာရာကို ရောက်နေပြီ၊ အိုင်ယာလန်ကိုတောင် ရောက်နေနိုင်ပြီ”
ပန်ပရူး ခေါင်းကို ယမ်းခါသည်။

“အိုင်ယာလန်ကို ရောက်သွားရင်တော့ ကျုပ်တို့ အလျင်ဆုံး သိရမယ်၊
သူက သူ့ခေတ် သူ့အခါတုန်းက သူ့ရဲကောင်းကြီးတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ရဲပြည်တော်
ပြန်ကို ဘယ်လိုမှ ဖုံးဖိထားနိုင်ဘူး”

ပန်ပရူး ဆေးတံကို ဆေးဖြည့်နေသည်။

ဒွိုင်းယား ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေပြီးနောက်

“ကျွန်တော်တို့ သူ့ကိုပြန်ပြီး မိနိုင်ပါတော့မလား ရဲမှူးကြီး”

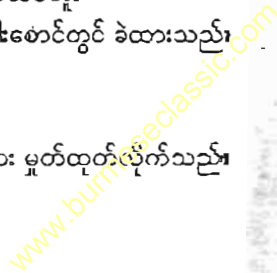
“ကျုပ်တော့ မထင်ဘူး ရဲကြပ်ကြီး၊ ကျုပ်မထင်ဘူး”

ပန်ပရူး ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် မော့ကြည့်သည်။ ဆေးတံကို ပါးစောင်တွင် ခဲထားသည်။

“ရဲကြပ်ကြီး အံ့ဩသွားသလား”

“ဟုတ်တဲ့ ရဲမှူးကြီး၊ ရှင်းပြပါဦး”

ပန်ပရူးက ဆေးတံကို မီးညှိပြီး မီးခိုးပြာများ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ရှင်းပါတယ်၊ ရှောင်ရော်ဂင်ဟာ ရာဇဝတ်ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ နိုင်ငံ
နေအကြမ်းဖက်သမား တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့ မှန်တယ်လို့ ကျုပ်ပြောတာမဟုတ်
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့လိုလူစားမျိုး တစ်ယောက်ကို ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်တဲ့ သူတွေ
နဲ့အတူတူ အပြစ်ပေးတဲ့စနစ်ကိုတော့ ကျုပ် သဘောမကျဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
အိုင်အာရ်အေ အဖွဲ့ကြီးက သူတို့ရဲ့ မြေအောက်လုပ်ငန်းတွေကို ရပ်ဆိုင်းသွား
ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ရော်ဂင်နဲ့ သူ့လိုလူမျိုးတွေကို ပြစ်ဒဏ်အဆုံးအထိ ဆက်ပြီး
ကျခံစေတာကလည်း ဘယ်လိုမှ အကျိုးမရှိနိုင်ပါဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

“ကျွန်တော် ရဲမှူးကြီးပြောတာကို သဘောမပေါက်ဘူး”

ဗန်ဗရူး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

ကျုပ်အခုလို ပြောနေတာက သူနဲ့ သူ့ကို လွတ်အောင်လုပ်ပေးလိုက်
တဲ့ လူကို မိအောင်မဖမ်းဘူးလို့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး”

“သူဟာ တကယ် လူတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်လိမ့်မယ်နဲ့တူတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်နည်းနည်း ပြောပြမယ်” ဗန်ဗရူးသည် မိုးရွာထဲ
တွင် မီးခြစ်ကို ခြစ်လိုက်ပြီးနောက် အတိတ်ကို ပြန်ပြီးတွေးနေသည်။ ‘၄၃
ခုနှစ် တုန်းက ကျုပ်ဟာ ပြင်သစ်မှာ အထူးတာဝန်ကျနေတယ်။ ရော်ဂင်က
မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမားတွေကို ခေါင်းဆောင်နေတယ်။ သစ္စာဖောက်
တစ်ယောက်က သတင်းပေးလိုက်တာနဲ့ ကျုပ်ကို ဂျာမနီ ဂတ်စတာပို အဖွဲ့က
ဖမ်းမိသွားတယ်”

“အခြေအနေက အတော်ဆိုးမှာပဲ”

“ရူအားကို သွားမယ့် စစ်ရထားတစ်စင်းရှိတယ်။ အဲဒီရထားက ကျုပ်
ကို ဗလ္ဂျီယံဆိုတဲ့ တူတာရုံကလေးမှာ ဝင်ခေါ် သွားမယ်။ ကျုပ်ကို တင့်ကားနှစ်စီး
တပ်ခွဲတစ်ခွဲအစောင့် လိုက်ပါပြီး ဗလ္ဂျီယံကိုပို့တယ်။ ပြင်သစ် တော်လှန်ရေး
သမားတွေက လမ်းမှာဖြတ်ပြီး လူသွားမှာကို သူတို့ စိုးရိမ်လို့ပဲ”

“အဲဒီလော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဗလ္ဂျီယံကို ရောက်တဲ့အခါမှာ ပင်မအစောင့်တပ်က အပြင်မှာနေခဲ့
တယ်။ ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိနှစ်ယောက်က ကျုပ်ကို အခန်းကလေးတစ်ခု
ထဲကို ခေါ် သွားတယ်။ ကြိုတင်ကာကွယ်ထားတဲ့အနေနဲ့ ကျုပ်ကို သူတို့နဲ့ပူးပြီး
လက်ထိပ်ခတ်ထားကြတယ်။ အခန်းထဲ ရောက်တဲ့အခါ ကြည်းတပ် ဗိုလ်မှူး

ကြီး ယူနိုဖောင်းဝတ်ထားတဲ့ ရော်ဂင်နဲ့ သူ့လူ ခြောက်ယောက်ကို တွေ့ရတယ်။
သူတို့က အစောင့်နှစ်ယောက်ကို သတိလစ်သွားအောင် ရိုက်ချပြီး ကျုပ်တို့
သွတ်ပေးကြတယ်”

“အဲဒီနောက်ကော”

“သူနာတင် ထမ်းစင်ပေါ်မှာ သတိမေ့နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်။
ရော်ဂင်က သူ့ကို စကြီပေါ် သယ်သွားပြီး ရထားဆိုင်ကဲ့သို့အခါမှာ ကျုပ်ကိုယ်စား
အပ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်က သူတို့ယူလာတဲ့ ယူနိုဖောင်းတစ်စုံကို ဝတ်ရတယ်။
ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ဟာ ကျုပ်ကိုစောင့်နေတဲ့ အစောင့်တပ်ကို ဖြတ်လျှောက်သွား
ပြီး ဝစ်ကား နှစ်စီးအပေါ်ကို တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားကြတယ်။ အဖြစ်အပျက်
တစ်ခုလုံးဟာ ငါးမိနစ်လောက်ပဲ ကြာတယ်”

“ဘုရားသခင်၊ အတော် သတ္တိရှိဖို့တော့ လိုတယ်”

“ခေါင်းရှိဖို့လဲ လိုတယ်။ အင်မတန် ကောင်းတဲ့ခေါင်းတစ်ခုဟာ ဘယ်
ထိုမှ မျှော်လင့်ချက်မရှိတဲ့ အခြေအနေမျိုးကိုတောင် ကောင်းအောင် လုပ်နိုင်
တယ်”

ဗန်ဗရူးသည် ရွာသွန်းနေသော မိုးကို ကြည့်လိုက်ရင်း

“အဲဒါ မောင်ရင်တို့ရဲ့ ရှောင်ရော်ဂင်”

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

အတော်ကြီးကြာမှ ခွိုင်းယားက

“ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒီမှာ သက်သက် အချိန်ဖြုန်းနေကြတာပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မောင်ရင် တကယ်လုပ်ရမှာက လန်ဒန်ကိုပြန်ပြီး ဆိုမိ
အကြောင်း စုံစမ်းဖို့ပဲ။ ရှေ့နေအသင်းမှာ အလျင်ဆုံး စုံစမ်းကြည့်ပေါ့။ ရှေ့နေ
အဖြစ် ဟန်ဆောင်တဲ့ လူတွေဟာ တစ်ချိန်တုန်းက တကယ်လဲ ရှေ့နေလုပ်ခဲ့
ပြီးတာများတယ်။ အသင်းဝင်စာရင်းထဲမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးနှစ်က အသင်း
သားအဖြစ်ကနေ အထုတ်ခံရတဲ့လူတွေကို ကြည့်ပါ”

“စောစောက လူတွေကိုကော”

“ရော်ဂင်နဲ့ တစ်ခန်းတည်း နေသွားတဲ့ လူတွေလား၊ သူတို့ကိုလဲ တစ်
သက်ချင်း စစ်ကြည့်ပါ။ ဘာမှလည်း တွေ့ချင်မှတွေ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအမှုမှာ
ဘာတစ်ခုကိုမှလည်း အသေအချာ မပြောနိုင်ဘူး”

www.burmeseclassic.com

“ကောင်းပါပြီ ရဲမှူးကြီး”
ရွှိုင်းယား ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး သူ့ကားဆီသို့ မိုးရွာထဲတွင် လျှောက်သွားသည်။ ဗန်ဗရူးက လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ဒီမယ် ရွှိုင်းယား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရဲမှူးကြီး”

ရဲကြပ်ကြီး နောက်ဘက်လှည့်ကြည့်သည်။

“အရေးကြီးဆုံးက ကျုပ်တို့မှာ အချိန်များများ မရှိဘူး”

ရွှိုင်းယား ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ သူ တစ်စုံတစ်ခု ပြန်ပြောလိုဟန်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း မပြောတော့ဘဲ သူ့ကားဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ရွှိုင်းယား၏ကား ထွက်သွားသောအခါ ဗန်ဗရူးသည် မီးခြစ်ဘူးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ သူ မသိမသာ မျက်မှောင်ကုတ်ထားသည်။

သူ ဘာကိစ္စ ထိုစကားကို ပြောလိုက်ရသနည်း။ မည်သည့်အတွက် အချိန်ကို ဆိုလိုသနည်း။ အဖြေမရပါ။ ပုလိပ်တစ်ယောက်၏ အတွေ့အကြုံ ပုလိပ်တစ်ယောက်၏ အသိဉာဏ်အရ ပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

(၁၀)

မိုးသည် ပြတင်းပေါက်မှန်များကို ရိုတ်ခတ်လျက်ရှိသည်။ ကိုလံအိုမိုးသည် အပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပြီး

“မိုးကလဲ ရွာပြီးရင်း ရွာရင်းပဲ၊ တခြား ဘာမှ ဖြစ်မလာတော့ဘူးလား”

သူသည် မီးဖိုအနီးရှိ လက်တင်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသည်။ သူ၏ လက်ကိုင်တုတ်က သူ့ဘေးတွင် ရှိနေသည်။ ရော်ဂင်က သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ပြီး ကော်ဖီသောက်နေသည်။ သူသည် အဘိုးကြီး၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ဤသို့ ဆိုးဝမ်းပျက်ယွင်းသွားသည့်အတွက် တုန်လှုပ်နေမိသည်။ မျက်နှာက ဖြူရော်နေပြီး ပါးရေတွေက တွဲကျနေသည်။

“ဆရာကြီး ဆရာဝန်နဲ့ ဘယ်တုန်းက ပြခဲ့သလဲ”

အိုမိုးသည် သူ၏ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် နေရာရွှေ့လိုက်ပြီး စိတ်မရှည်သည့် အမူအရာဖြင့်

“ကျုပ်အတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့မှာ ဒါထက်အရေးကြီးတာတွေ ဆွေးနွေးဖို့ ရှိပါတယ်”

“ဆရာကြီး ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“စီမံကိန်းကို ပြောတာလား” အိုမိုး ရယ်လိုက်ပြီး “သွေးအေးအေး တလေးနဲ့ ရိုးရိုးကလေး လုပ်မှာမျိုးကို မောင်ရင့်ဆီက ကျုပ် မျှော်လင့်ပြီးသားပဲ”
“ဖြစ်နိုင်မယ်လို့ ထင်သလား”

“အားလုံး အချိန်ကိုက်နေရင် ဘာမှမဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

“ဘာ အမှားအယွင်း ရှိနိုင်သလဲ”

အဘိုးကြီးသည် ဘူတာရုံကို စာပို့ရထား ဆိုက်ပြီးနောက် နာရီဝက်မှာ တုန်ရထားတစ်စီး ရောက်လာဖို့ရှိတယ်။ တိရစ္ဆာန် အစားအစာတွေနဲ့ လယ်ယာ သုံးစက်ပစ္စည်းတွေ ချလေ့ရှိတယ်”

ရော်ဂင်ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး

“ကျွန်တော်တို့အတွက် နှစ်ဆယ့်ငါးမိနစ် အချိန်ရနေတုန်းပဲ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ ဒီနေရာတွေကို မောင်ရင်မြတ်လို့ မရနိုင်ဘူး။ သတင်းထွက်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပုလိပ်တွေ ပျားပန်းခတ်နေမှာပဲ။ ဒီတောင်ပေါ်တစ်ဝိုက်မှာ လမ်းတွေ သိပ်များများစားစား ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ လမ်းတွေကို ပိတ်ထားဖို့ သူတို့မှာ ဘာမှ အခက်အခဲ မရှိဘူး”

“ကော်စတယ်လိုရဲ့ ခြံကို ပြန်ရောက်နိုင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်

ကျေနပ်ပြီ၊ ကျွန်တော် ဒီကို စနေနေကျမှ လာမယ်”

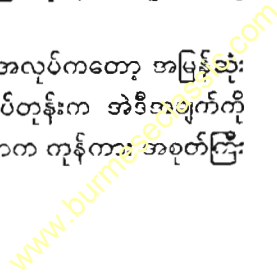
အိုမိုး မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး

“သူတို့ကတော့ လမ်းမှာ တွေ့သမျှအားလုံးကို ရပ်ပြီးစစ်ဆေးမယ်”

“အဲဒီအတွက် ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ကူးတစ်ခု ရှိတယ်”

ရော်ဂင် ပြောလိုက်စဉ်တွင် ဟန်နာ မီးဖိုထဲမှ ကော်ဖီအိုးအသစ်နှင့် ထွက်လာသဖြင့် သူ ပန်းကန်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့စကားကို ဆက်သည်။

“အဲဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ အမှားဆုံး အလုပ်ကတော့ အမြန်ဆုံး ထားကို သုံးတာပဲ။ ပြင်သစ်မှာ တော်လှန်ရေးလှုပ်တုန်းက အဲဒီအမျိုးကို ကျွန်တော် ခဏခဏ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အရေးကြီးတာက ကုန်ကား အစုတ်ကြီး

တစ်စီးပေါ်မှာ ကောက်ရိုးတွေဖြစ်ဖြစ် ဝက်တွေဖြစ်ဖြစ် တင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့မပျက် သွားဖို့ပဲ။ ကိုယ်လုပ်နေကျ အလုပ်ကို လုပ်သလိုမျိုး ဖြစ်နေရမယ်”

“သဘာဝကျပါတယ်။ မောင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားသလဲ”
ထိုအခါ ရော်ဂင်သည် ဟန်နာဘက်သို့ လှည့်လျက်

“မင်းဦးလေးက တစ်လောက သူ့ဦးတွေကို သွားရောင်းတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဘယ်မှာ ရောင်းသလဲ”

“တစ်ခါတလေ ကင်ဒယ်က သားသတ်ရုံကို သွင်းတယ်။ တစ်ခါတ လေကျတော့လည်း ဈေးနေ့မှာ လေလံတင်တယ်”

“စနေနေ့မှာ ဒီဘက်ပိုင်း တစ်နေရာမှာ ဈေးရှိမလား”
မိန်းကလေး ခေါင်းညိတ်သည်။

“မိလုံးမှာ ရှိတယ်။ ဒီကနေ တောင်ဘက် ငါးမိုင် ခြောက်မိုင်လောက်မှာပဲ”
“ကောင်းတယ်။ ပက်ဒီ ကော့စတယ်လို့ရဲ့ ထရပ်ကားကြီးမှာ သိုး

၁၅ ကောင် တင်ပြီး ကိုယ်တို့ သွားကြမယ်။ ပုလိပ်တွေက ဘယ်လိုမှ သံသယ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီနေ့မှာ တခြားလယ်သမားတွေလည်း ဒီလမ်းအတိုင်း အများကြီး သွားကြလိမ့်မယ်”

ဟန်နာက ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ပြီးပြီပဲ”

ကိုလ်အိုမိုး ခေါင်းညိတ်သည်။ သို့သော် သူ့မျက်နှာ မသိမသာ မှုန် ကုတ်နေသည်။

“ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဘဝင်မကျတာတစ်ခု ရှိနေသေးတယ်။ ဘဏ်ကားရဲ့ ပုံမှန် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းကို ကိုယ် သိထားရသလောက်ဆိုရင် သူဟာ ခရိုင် ပုလိပ်ရုံးချုပ်နဲ့ ရေဒီယိုတယ်လီဖုန်း နှစ်ခါ ဆက်သွယ်ရမယ်။ ရစ်ဂိုကို ရောက်တဲ့ အခါမှာ တစ်ခါ ဆက်သွယ်ရမယ်။ ဒုတိယဖုန်းကို ကိုယ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆက်သွယ်မလဲ။ ပုလိပ်ရုံးချုပ်က ဒုတိယဖုန်းကို ရဘူးဆိုရင် ကားတစ်စီးလွှတ် ပြီး စုံစမ်းလိမ့်မယ်။ ဒါ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ပဲ”

ရော်ဂင်က

“အဲဒီအတွက်လည်း ကျွန်တော် စဉ်းစားထားပြီးပါပြီ။ နည်းလမ်း

ဘစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် စာပို့ရထားကို ဆက်ခိုင်းလေး တွန် တော်တို့ ဖုန်းပျက်သွားလို့လို့ ပြောမယ်။ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘောပဲ”

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက် အဘိုးကြီးသည် သူ့ဦးတို့ နှုတ်တရက် ပုတ်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်ပြီ။ အလုပ်ဖြစ်မှာ သေချာတယ် ရော်ဂင်”

ထို့နောက် မိန်းကလေးဘက်သို့ လှည့်လျက်

“မင်းကော ဘယ်လို သဘောရသလဲ။ ဟန်နာ”

“အဘတို့က ပါရဂူကြီးတွေပဲ” ကော်ဖီပန်းကန်ကို ကောက်ယူလိုက်

ပြီး “စားဖို့ တစ်ခုခု သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်”

သူမ မီးဖိုသို့ ပြန်သွားသည်။ အိုမိုး ရယ်လိုက်သည်။

“မောင်ရင်လုပ်တာ ကိုယ်အသက် နှစ်ဆယ်လောက် ပြန်ငယ်သွားပြီ”

“ဒါလောက်လဲ အပြောမစောပါနဲ့ဦး” ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သူ့လျှောက် သွားပြီး အပြင်ဘက်တွင် မိုးရွာနေသည်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ “ဆိုမိန့် ဂျက်ပုပ် ဒီတိစွထဲမှာ သူတို့ ဘယ်လောက်ထိပါသလဲ”

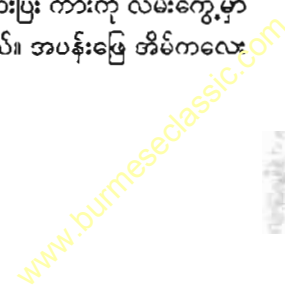
“သူတို့ မပါပါဘူး။ သူတို့လုပ်တဲ့ အလုပ်အတွက် သူတို့ကို ကြိုတင် သေးထားပြီးပြီ။ ကျုပ်သိသလောက် ပြောရရင်တော့ ကျုပ်တို့ ဘယ်မှာရှိတယ် ဆိုတာလည်း သူတို့ မသိဘူး။ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာလဲ သူတို့ မသိဘူး။ ဆိုမိကို ကျုပ်တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးတယ်။ ပုပ်ကို ကျုပ်ဓာတ်ပုံပဲ မြင်ဖူးတယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ကျုပ်ဟာ ချားလ်စ်ဂရန့်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့

ဇာတိကလိပ်စာ တစ်ခုနဲ့ ဆက်သွယ်နေတာပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ ခြေရာတွေအားလုံးကို နောက်ထားတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဟန်နာကို ကြားလူအဖြစ် ကျုပ်သုံးနေတာပေါ့။ သူ့ဦးလေးတောင် ဒီနေရာကို မသိဘူး”

“ပုပ် လုပ်နေပုံတွေကို ကျွန်တော် သဘောမကျဘူး။ ကျွန်တော် ထောင်ကထွက်တဲ့ညက ကျွန်တော့်ကားနဲ့ ထွက်သွားပြီး ကားကို လမ်းကွေ့မှာ ထားခဲ့ပြီး ခြေကျင်လျှောက်ပြီး တစ်ခါပြန်ကြည့်တယ်။ အပန်းဖြေ အိမ်ကလေး ထဲမှာ သူနဲ့ဆိုမိ ခေါင်းချင်းရိုက်နေကြတယ်”

အဘိုးကြီး မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး

“အဲဒီတော့”

“ဂျက်ပုပ် အခု အယ်ဘယ်ဆိုက်မှာ ရောက်နေတယ်၊ မော်ဂင်နဲ့ အဆက်အသွယ် လုပ်နေတယ်။ သူတို့ပြောနေတာကို ဟန်နာ ကြားခဲ့တာပဲ၊ အဲဒီအထဲမှာ ဖလက်ချာလဲ ပါတယ်၊ ဟန်နာရဲ့ ဦးလေးလဲ ပါတယ်”

“ခွေးမသား အကောင်တွေ၊ ငါ့ကို ရောင်းစားနေကြတာပဲ”
အဘိုးကြီး ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဆရာကြီးက ဆိုမိကို လူစုခိုင်းခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ဇာတ်လမ်း စတာပဲ၊ မော်ဂင်နဲ့ ဖလက်ချာကို ဘယ်လောက်စီ ပေးထားပြီးပြီလဲ”

“တစ်ယောက် ငါးရာပဲ၊ ကျွန်တာကို အလုပ်ပြီးလို့ နောက်နှစ်ပတ် ကြာမှ လီဗာမူက ကျုပ်လူတစ်ယောက်ဆီက တစ်ဆင့် ပေးရမယ်”

ရော်ဂင် ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်သည်။

“ဒါလောက်နဲ့ မလုံလောက်ဘူး ကိုလဲ၊ ဒီကောင်တွေ ကြေးစားတွေ ပဲ၊ သူတို့ဟာ အလုပ်လုပ်လို့ရှိရင် မလုပ်ခင် စရန်တစ်ဝက်ပေးရမယ်၊ ကျန်တဲ့ တစ်ဝက်ကို အလုပ်ပြီးပြီးချင်း ပေးရမယ်၊ သူတို့ဟာ ဒါလောက် ပိုက်ဆံကလေး နဲ့ ဒီအလုပ်ကို လက်ခံကတည်းက ဆရာကြီး ရိပ်မိဖို့ ကောင်းတယ်”

“ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မလဲ၊ ကျုပ်က ဒီလိုကြေးစားတွေနဲ့ အရင်တုန်းက လုပ်ဖူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

အဘိုးကြီး ဒေါသဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ရော်ဂင် လက်ကာလိုက်ပြီး

“မိုးရိမ်စရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားစ ပြုနေပြီ”

“ကျုပ်လည်း အတူတူပဲ”

အဘိုးကြီးသည် စားပွဲဘက်သို့ ကိုယ်ကို ငဲ့စောင်းလိုက်ပြီးနောက် အဆွဲတစ်ခုကို ဆွဲလိုက်သည်။ စစ်ကြီးအတွင်းက အမေရိကန်အရာရှိများသုံး သော ပစ္စုတိုသေနတ် တစ်လက်ကို ဆွဲထုတ်ကာ ရော်ဂင်ထံသို့ ပစ်ပေးလိုက် သည်။

ရော်ဂင် ကျင်လည်စွာ ဖမ်းလိုက်သည်။ ကျည်ကပ်ကိုထုတ်ပြီး စစ် ဆေးကြည့်သည်။ ထို့နောက် သေနတ်ဒင်အတွင်းသို့ ကျည်ကပ်ကို ဆောင့်သွင်း လိုက်ပြီးနောက်

“ဒီလိုဟာမျိုး မကိုင်ရတာ ကြာပြီ”

“အလောင်းတွေ ဒီမှာချန်ရစ်ဖို့တော့ ကိုယ် အကြံမပေးပါဘူး၊ ဒါတော့ ဒီသေနတ်ဟာ လိုအပ်နိုင်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ သူတို့အလုပ်ကို ဘယ်တော့မှကြ ထိမ့်မယ်လို့ မောင်ရင် ထင်သလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကော်စတယ်လိုရဲ့ ငြိမှာ စမှာပဲ၊ ဒါထက်စောပြီး စရင်တော့ ပြဿနာတွေ အားလုံးရှုပ်ကုန်မှာပဲ၊ မော်ဂင် ဒါလောက်မျက်လိမ့်မယ်လို့တော့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး”

ကိုလဲ ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ၏ ပေါင်ကို တအား မှိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် ဒီမှာ အလကား ထိုင်နေရတယ်၊ ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ ခြေကွီး ခြေဖြစ်နေပြီ၊ မောင်ရင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတယ်”

“ဟန်နာ ရှိပါတယ်၊ သူ့ကို အားကိုးလို့ ရနိုင်ပါတယ်” ရော်ဂင် မတ် ဆတ်ထရပ်လိုက်ပြီး “ဘာမှမပူပါနဲ့ ကိုလဲ၊ ရန်သူကို ကြိုပြီးသိထားရင် ကိုယ့် ဆတ်က တစ်ပန်းသာတာပဲ”

ဟန်နာ မီးဖိုထဲမှ ထွက်လာသည်။ သူမ၏ မိုးကာအင်္ကျီ ခါးစည်းကို ချည်ရင်း

“သွားကြမလား”

“သွားကြရုံပဲ”

ထို့နောက် ရော်ဂင်သည် အဘိုးကြီး၏ပခုံးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ထိုးလိုက်ပြီး

“ဘယ်သူမဆို ကျွမ်းကျင်ရာ လိမ္မာကြတာပဲ၊ ဒီအလုပ်ဟာ ကျွန်တော် ကျွမ်းကျင်တဲ့ အလုပ်ပဲ”

သူ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ မိုးသည်းသည်း ရွာနေသည်။ သူ မြေးပြီး ကားထဲသို့ဝင်လိုက်သည်။ ရေဒီယိုကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ခဏနေလျှင် ဆတင်းလာတော့မည် ဖြစ်သည်။ သူ ရေဒီယို နားထောင်နေစဉ်တွင် ဟန်နာ ကားထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

အရေးကြီးဆုံးသတင်းမှာ တိုတိုကလေးပင် ဖြစ်သည်။ ရော်ဂင်သည် သူ့အချိန်ထိ ထွက်ပြေးနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ဖုန်းဆိုးမြေတစ်ခုလုံးကို ပိုက်စိပ်တိုက် ဆွဲနေကြသည်။ “ခရိုင်ရဲမှူးက ဝရမ်းပြေးကို အမြန်ဆုံး ပြန်လည် ဖမ်းမိလိမ့်

www.burmeseclassic.com

မည်” ဟု ယူဆနေသည်။

ရော်ဂင်၊ ရေဒီယို ပိတ်လိုက်ပြီး သူမဘက်သို့ လှည့်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။

“အခုထိတော့ အားလုံး ကောင်းတုန်းပဲ၊ ကိုယ်တို့ခြံကို ပြန်ကြမယ်” သူမက ကားကို လမ်းမကြီးဆီသို့ နောက်ပြန်ဆုတ်သွားသည်။

(၁၁)

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်တစ်ခါ ထပ်ပြောမယ်”

ရော်ဂင်က ပြောလိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်သို့ သူ ကုန်းငုံလိုက်သည်။ သူ့ရှေ့တွင် မြေပုံကြီး ပြန့်ထားသည်။ သူတို့ သူ့အနားသို့ တိုးကပ်လာကြသည်။ ဖလက်ချာသည် စိတ်အားထက်သန်လွန်းလှသဖြင့် မှန်အိမ်ကို တိုက်မိတော့ မတတ်ပင် ရှိသည်။

“ပက်ဒီက ထရပ်ကားကြီးနဲ့ ဒီကနေ အရင်ဆုံး ထွက်ရမယ်၊ ကားကို ကင်ဒယ်မြို့ကို ဒီဘက်က ကျောက်စရစ်ချိုင့်မှာ ရပ်ထားရမယ်၊ ငါးမိနစ် အကြာမှာ မောရစ်ကားနဲ့ ကျုပ်တို့ လိုက်သွားကြမယ်။ ဟန်နာက မောင်းမယ်၊ ကျုပ်တို့ အားလုံး နောက်ဘက်မှာ စာပို့အိတ်အတုတွေနဲ့ ထိုင်ကြရမယ်။ ပက်ဒီကို လမ်းမှာ ကျုပ်တို့ ဝင်ခေါ်မယ်” မော်ဂင်ကို သူ ကြည့်လိုက်ပြီး “ခင်ဗျားနဲ့ ဖလက်ချာက ကျုပ်စီစဉ်ပေးတဲ့ ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ရမယ်”

“ဂုဏ်ထူးဆောင် ရာထူးပေါ့”

မော်ဂင် သရော်သလိုပြောလိုက်သည်။

“ဘဏ်ကားမဆိုက်ခင် ငါးမိနစ်အလိုမှာ ရစ်ဂ်ဘူတာရုံကို ကျုပ်တို့ ရောက်သွားကြမယ်။ ပက်ဒီနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဘူတာထဲကိုဝင်သွားပြီး ရုံပိုင်နဲ့ စာရင်းရှင်းကြမယ်။ ဟန်နာက ကုန်တင်ကုန်ချတုန်းကို ကားနောက်မြီးထိုးပြီး ကပ်ရမယ်။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် အိတ်တွေကို ယူပြီး အထဲကို အမြန်ဆုံး ဝင်သွားရမယ်။ ပြီးရင် ဟန်နာက ကားကို ကားရပ်တဲ့နေရာမှာသွားပြီး ရပ်ထားရမယ်”

ဟန်နာက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ရော်ဂင် ဆက်ပြောသည်။

“ပက်ဒီက ရုံပိုင်ရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ပြီး စကြိုပေါ်မှာ တံမြစ်စည်း လှည်းနေရမယ်။ ဘဏ်ကားကို ကျုပ်တို့ စောင့်နေကြမယ်”

ပက်ဒီက စာပို့ရထားလာပြီလို့ မပြောမချင်း သူတို့ ဘဏ်ကားပေါ်တဆင်းကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ အချိန်သိပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

မော်ဂင်က ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ မြန်မြန်ကြီး လုပ်ကြရမယ်၊ ဒါပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက် ပထမအိတ်နှစ်လုံးကို ဆွဲပြီး ကုန်ရုံထဲကို ဝင်လာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်က ပိတ်ရိရိ လုပ်ကြဖို့ပဲ”

“နောက်ပြီးတော့”

“ခင်ဗျားနဲ့ ဖလက်ချာ သူတို့ဦးထုပ်တွေကို ဆောင်းရမယ်။ သူတို့ သူနီဖောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့ အတုမလုပ်နိုင်တာ အဲဒီ ဦးထုပ်တွေပဲ”

“မတော်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“တော်အောင် လုပ်ရမယ်၊ ခပ်စောင်းစောင်း ဆောင်းပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်နည်းနည်းပေါ့၊ ပြီးတော့ တံခါးကိုဖွင့်ပြီး အိတ်အတုတွေကိုယူပြီး ထွက်လာကြရမယ်”

“ဘယ်နှစ်အိတ်လောက် ပါလာမလဲ”

“ဘုရားသခင်မှ သိမယ်၊ ကျုပ်တို့ကတော့ ခြောက်အိတ်ပဲယူသွားမယ်၊ ဒါထက်ပိုရင်တော့ သူတို့မှာ ပိုက်ဆံတွေ ပြန်ပါသွားတာပဲပေါ့၊ ဒီအိတ်တွေမှာ ငွေစက္ကူတွေ အပြည့်ထည့်လိုက်လို့ရှိရင် ပေါင်တစ်ရာကျော်လေးတယ်။ ကျုပ်တို့မှာ ပြဿနာတွေ ထပ်ရွပ်နေဖို့ အချိန်မရှိဘူး”

“စကြိုပေါ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေမလဲ”

“မီးစင်ကြည့်ပြီး ကကြရမယ်၊ ကိုလံ ပြောပုံအရဆိုရင်တော့ စာပို့ရထားဂတ်ဗိုလ်နဲ့ ဘဏ်ကားက လူတွေက အမြဲတမ်းလူလဲနေတယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ ဘာမှ ပြဿနာပေါ်စရာ မရှိဘူး။ ဖြတ်ပိုင်းစာအုပ်တစ်ခု ရှိလိမ့်မယ်၊ အဲဒါကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းပြီး ပြက်လုံးကလေးတစ်ခု ထုတ်လိုက်ရုံပဲ”

“ရုံပိုင် ကိစ္စကော၊ ပက်ဒီကို ရုံပိုင်အဖြစ် လက်ခံပါမလား”

“ဒီကိစ္စလည်း ဘာမှ ပြဿနာမရှိဘူး။ ရစ်ဂ်ဘူတာရုံမှာ ရုံပိုင်အဖြစ်မခံဘူး။ ကင်ဒယ်မြို့ကနေ ကြိုတဲ့လူကို ပို့ပေးနေတာပဲ”

ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် ဖလက်ချာက မော်ဂင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“ကျုပ်တော့ သဘောကျတယ်” ရော်ဂင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး “စာပို့အိတ်တွေ ဘယ်ကရမလဲ၊ ရဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဒီလို မြို့ကလေးမျိုးမှာ မရနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လို စိတ်ကူးရသလဲ”

“ဒီလိုကိစ္စမျိုး ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတစ်ယောက် မန်ချက်စတာမှာတော့ ရှိတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ မနက်ဖြန် မနက်ကျရင် ခင်ဗျားနဲ့ဖလက်ချာ ဝင်ကား ယူသွားကြ၊ စစ်ပစ္စည်းဟောင်း ရောင်းတဲ့ဆိုင်မှာ ခင်ဗျားတို့အတွက် ယူနီဖောင်းတွေလဲ ဝယ်ခဲ့ကြ”

“ကြိုက်ပြီ၊ မြို့ကြီးပြကြီးကို ရောက်ရတာပဲ”

“အချိန်တော့ ဖြုန်းမနေကြနဲ့၊ မိုးမချုပ်ခင် ရောက်အောင်ပြန်ခဲ့ကြ အဲဒါ ချထားလိုက်စမ်းပါ” ခွက်တစ်ခုထဲသို့ ဝိစကီ ငွေသော ဖလက်ချာကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ “သောကြာနေ့မှာ ခင်ဗျား လုပ်စရာရှိတာတွေကို ကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်ဖို့လိုတယ်”

“ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်စဉ်းစားပါ၊ ကျုပ်ကိစ္စကို ကျုပ်စဉ်းစားပါမယ်”

ဖလက်ချာ ယင်းသို့ပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

မော်ဂင် မီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိသည်။ မီးခြစ်ဆံကို မီးဖိုထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ပြီး

“ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ မရှင်းတာတစ်ခု ရှိနေသေးတယ်၊ ကျုပ်တို့ ဒီပြန်ရောက်ရင် ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“စနေနေ့အထိ ဒီမှာ ထိုင်နေကြမယ်၊ ပြီးရင် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြမယ်”

“ကျုပ်တို့ ဝေစုကို ဘယ်တော့ခွဲမှာလဲ”

“ကျုပ်တို့ ခွဲစရာ မလိုဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ရစရာရှိတာကို ခင်ဗျားတို့ သဘောတူထားတဲ့အတိုင်း နောက်နှစ်ပတ်အကြာမှာ လီဗာပူမှာ အိုမိုးရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ကတစ်ဆင့် ရမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ အောင်ပွဲနေ့မှာ တစ်ခါတည်းမပေးသလဲ”

“စိတ်ပျက်စရာပါလား မော်ဂင်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားမှာ ခေါင်းရှိတယ်လို့ ထင်ထားတယ်” ရော်ဂင်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး

“ကျုပ်တို့ဟာ စာချုပ်အတိုင်း လုပ်ကြရမယ်”

“ကောင်းပြီ” မော်ဂင် ပြောလိုက်သည်။ “ခင်ဗျားတို့မှာ ခင်ဗျားတို့ သွားဖို့ လမ်းစီစဉ်ပြီး ရှိနေတယ်။ ကျုပ်နဲ့ ဖလက်ချာအတွက် ဘယ်လိုလဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ လမ်းတွေပေါ်မှာ ပုလိပ်တွေ တင်းကြမ်းပြည့်နေလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားတို့ တစ်ပတ် ဒါမှမဟုတ် နှစ်ပတ်လောက် အောင်းနေကြပါ”

ရွပ်ရွပ်ထွေးထွေး ရှင်းသွားမှ သွားကြပါ”

မော်ဂင် ခေါင်းညှိလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်” သူ သမ်းလိုက်ပြီး “ကျုပ် လမ်းလျှောက်လိုက်ဦးမယ်”

“လျှောက်ပါ”

မော်ဂင် ထွက်သွားသောအခါ ပက်ဒီ ကော့စတယ်လို ခြောက်ကပ်စွာ နယ်မောလိုက်ပြီး လက်ခုပ်တီးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ကို ဘုရားသခင် မတာပဲ၊ တကယ့် နေ့ထူးနေ့မြတ်ကြီးပဲ ဓမ္မတာရော်ဂင်၊ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အများကြီး ပြန်ငယ်သွားတယ်လို့ ထင်မိတယ်၊ ကျုပ်လဲ မီးဖိုထဲကို သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ကျုပ်ပုလင်းကို ဖလက်ချာ ဘယ်လောက်များ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီလဲ မသိဘူး”

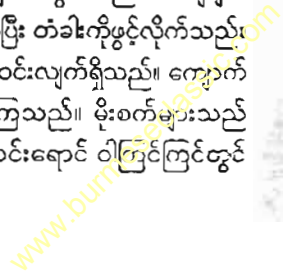
အဘိုးကြီး ထွက်သွားသည်။

ထိုအခါတွင်မှ ဟန်နာသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် တစ်လျှောက်လုံး တိတ်ဆိတ်စွာနေခဲ့ရာမှ ထလိုက်သည်။

“မော်ဂင် ဘယ်သွားတယ်လို့ ထင်သလဲ၊ ပုပ်ဆီကို ဖုန်းသွားဆက်တာ ငဲ မဟုတ်လား”

“ကိုယ် အဲဒါကို လိုက်ပြီး စုံစမ်းမလို့ပဲ၊ မင်း ဒီမှာ ခဏထိန်းထားပါ၊ တို့ယ် သိပ်မကြာပါဘူး”

စကြိုလမ်းအတိုင်း သူ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားသည်။ အင်္ကျီချိတ်တွင် ချိတ်ထားသော သားရေကုတ်အင်္ကျီကို ဖြုတ်ယူပြီး တံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ နိုးပေါက်များက အမိုးပေါ်သို့ တဖြောင်းဖြောင်း ကျဆင်းလျက်ရှိသည်။ ကျောက်ခင်းလမ်းပေါ်တွင် မိုးစက်များက ကခုန်လျက်နေကြသည်။ မိုးစက်များသည် နေ့ခန်း ပြတင်းပေါက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော အလင်းရောင် ဝါကြင်ကြင်တွင်

ငွေရောင်တောက်နေကြသည်။

မိန်းကလေးသည် ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်ပြီး သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားမှု ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။ သူမ၏ မျက်နှာကလေးကို ကြင်နာစွာ ထိကိုင်ပြီး စိတ်ထဲတွင် ခံစားနေရသည်များကို ဖွင့်အန်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် အချိန်မရှိပါချေ။

သူသည် အမှောင်ထဲတွင် လူသွားလမ်းအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် ကလေး သွားနေသည်။ ပခုံးလောက်မြင့်သော မြက်များကို ဖြတ်ပြီးသွားနေရသည်။ မိုင်ဝက်ခန့် သွားမိသောအခါ လမ်းမကြီးသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ တစ်ခဏချင်းမှာပင် မော်ဂင်ကို တွေ့ရှိရသည်။ လမ်းမကြီး အောက်ဘက် ကိုက်တစ်ရာခန့် အကွာရှိ မီးရောင်လင်းနေသော တယ်လီဖုန်းရုံကလေးထဲတွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ရော်ဂင်သည် အမှောင်ရိပ်အတိုင်း တယ်လီဖုန်းရုံဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ တယ်လီဖုန်းရုံနှင့် ဆယ်ကိုက်ခန့်အကွာရှိ ချွဲကလေးတစ်ခု အနီးတွင် သူ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

မော်ဂင်သည် စကားပြောခွက်တွင် စကားပြောလျက်ရှိသည်။ အတန်ကြာသောအခါ စကားပြောခွက်ကို ချထားလိုက်သည်။ တယ်လီဖုန်းရုံ တံခါးကို သူဖွင့်လိုက်သည်။ မိုးရွာထဲကို သူကြည့်လိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိသည်။

ရော်ဂင် စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူ့ခေါင်းမှာ မိုးတွေ ရွှဲနေပြီဖြစ်သည်။ မျက်နှာပေါ်တွင် မိုးရေများ စီးကျလျက်ရှိသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ထရပ်ကားကြီးတစ်စီး အမ်ဘယ်ဆိုက်ဘက်သို့ ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယင်းမှတစ်ပိးကား တယ်လီဖုန်းရုံအတွင်းရှိ မော်ဂင် တစ်ယောက်သာလျှင် အမှောင်လောကထဲတွင် ရှိနေဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

မိနစ် နှစ်ဆယ်ခန့် ကြာသောအခါတွင် အမ်ဘယ်ဆိုက်ဘက်မှ လာသော ကားသံတစ်ခုကို ရော်ဂင် တိုးသဲ့သဲ့ကြားရသည်။ ခဏကြာသောအခါ ကားအသေးကလေးတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာပြီး ကားပြတင်းပေါက်မှ ဂျက်ပုစ်ခေါင်းပြုထွက်လာသည်။

မော်ဂင် ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ထိုနောက် သူတို့ စကားပြောနေကြသည်။ သူတို့ ပြောသည့်စကားများကို ရော်ဂင် မကြားရပါ။ သူသည် ခဏလာမျှ စောင့်ကြည့်နေပြီးနောက် ခြံဘက်သို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့သည်။

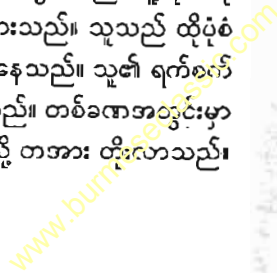
သူတို့အနေနဲ့ ဘာကိုပဲ ရည်ရွယ်သည်ဖြစ်စေ လုပ်ငန်းထိရောက်သည်တား သေချာသည်။ သို့သော် ဆိုမီ ဘယ်မှာရောက်နေသနည်း။ သူ ဘာလုပ်နေသနည်း။ ယင်းအချက်က အရေးကြီးသည်။ သူသည် နောက်ကွယ်မှ ကြီးဆွဲနေသူလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကိုယ်ထိလက်ရောက်ပုံစံမျိုး မဟုတ်။

မိုးက ပိုပြီး သည်းလာပုံရသည်။ ရော်ဂင် ခေါင်းကို ဝှံ့ပြီး အတင်းတိုးသွားနေရသည်။ တောင်စောင်းတွင် ကွေ့ပတ်မိသောအခါ တောင်ကြားသည် သူ၏ လက်ယာဘက်အောက်တွင် ရှိနေသည်။ မီးရောင်လင်းနေသော သူတို့၏ခြံကို မြင်ရသည်။ ဟန်နာက သူ့နာမည်ကို ကျယ်လောင်စွာ အော်ခေါ်လိုက်သံ ကြားရသည်။

သူ ပြေးသွားသည်။ ရေခိုင်းများ ရေဗွက်များကိုဖြတ်ပြီး အတင်းပြေးသွားသည်။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီဟု သူ့စိတ်ထဲတွင် သိမိသည်။ တံခါးပေါက်ဝတွင် မိန်းကလေးကို မြင်ရသည်။ သူမ၏လက်များက သူမအပေါ်တွင် အုပ်နှိပ်လျက်ရှိသော ဖလက်ချာ၏ မျက်နှာကို ကုတ်ခြစ်လျက်ရှိသည်။

ဝရီဒန်သည် ရေခိုင်းတစ်ခုထဲတွင် ဒူးထောက်လျက်သား ရှိနေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် သွေးတွေနှင့် ဖြစ်သည်။ မူးမော်နေဟန် ရှိသည်။ တုန်နေသည်။ ရော်ဂင် ဒေါသမီး တောက်လောင်စွာဖြင့် ပြေးသွားနေသည်။ မိန်းကလေး၏ အဝတ်အစားများသည် ခါးအထိ စုတ်ပြုလျက်ရှိသည်။ ဖလက်ချာသည် မူးမူးပေါက်ပေါက် ရယ်မောကာဖြင့် သူမကိုနမ်းရန် ကြိုးစားနေသည်။ မိန်းကလေးက သူမ၏မျက်နှာကို တိမ်းရှောင်လျက်ရှိသည်။ မိန်းကလေး၏မျက်နှာကို ရော်ဂင် ကောင်းစွာမြင်ရသည်။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေပုံ မရှိ။ နာကြည်းခြင်း၊ နှုန်းတီးခြင်းနှင့် အမျက်ဒေါသတို့ကိုသာ တွေ့ရှိရသည်။ ရော်ဂင်သည် ဖလက်ချာ၏ ကုပ်ကိုဆွဲကိုင်ပြီး အလွယ်တကူပင် တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်နိုင်သည်။

ဖလက်ချာ နောက်ဘက်သို့ ဒယီးဒယိုင် ဆုတ်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်ကို ဇာန်နိုင်ဘဲ ဒူးတစ်ဖက် ထောက်လျက်သား ကျသွားသည်။ သူသည် ထိုပုံစံအတိုင်း ခေတ္တမျှ ရှိနေသည်။ မော်ဂင်ကို မော့ကြည့်နေသည်။ သူ၏ ရက်စက်သော မျက်နှာတွင် ကြမ်းကြုတ်မှုများ ပေါ်လွင်နေသည်။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် သူသည် ဒေါသတကြီး ဟစ်အော်လိုက်ပြီး ရှေ့သို့ တအား တိုးလာသည်။

လက်များကို ဆန့်ထုတ်အားသွင်းကာဖြင့် ဖြစ်သည်။

ရော်ဂင် တစ်ဖက်သို့ တိမ်းရှောင်ပေးလိုက်သည်။ အတ္တဘောကြီး ရွှေသို့ လွန်ထွက်သွားစဉ်တွင် သူ၏ ဝမ်းဗိုက်ကို လက်ဝါးစောင်း ရိုက်ထည့်လိုက်သည်။ ဖလက်ချာ နာကျင်စွာ ဟစ်အော်လိုက်ပြီး အုတ်နံရံကို ဝင်ဆောင်သည်။ သူ ပြန်လှည့်သောအခါ ရော်ဂင်က သူ၏ရင်ဘတ်ကို တအားကုန်ထိုးလိုက်သည်။ ဖလက်ချာ ဒူးထောက်လျက်သား ကျသွားသည်။

ရော်ဂင် သူ့အနီးကို တိုးကပ်သွားပြီး သူ၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆွဲထုလိုက်သည်။ ထို့နောက် တွန်းချလိုက်ရာ ကျောက်လမ်းပေါ်သို့ ပုံရက်သား ကျသွားသည်။

ဖလက်ချာ၏ လက်နှစ်ဖက်သည် ရော်ဂင်၏ လည်ပင်းဆီသို့ ရောက်လာသည်။ ရော်ဂင်က ဖလက်ချာ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်သည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် မိုးရေထဲတွင် လိမ့်သွားကြသည်။

မြင်းရေခွက် အနီးရှိ နံရံဆီသို့ သူတို့ ရောက်သွားကြသည်။ ရော်ဂင်က ဖလက်ချာကို တစ်ဖက်သို့ တွန်းထုတ်လိုက်ပြီး မတ်တတ် ထရပ်လိုက်သည်။ ဖလက်ချာသည် မြင်းရေခွက်အစွန်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်စွဲပြီး ထသည်။ သူ မတ်တတ်ရပ်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရော်ဂင်က သူ၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ခြေထောက်ဖြင့် ပစ်ကန်လိုက်သည်။ ဖလက်ချာ ခေါက်ချိုးကျသွားသည်။ ရော်ဂင်က သူ၏မျက်နှာကို ဒူးဖြင့် ပင့်တင်လိုက်ရာ သူသည် မြင်းရေခွက် အစွန်းပေါ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသွားပြန်သည်။

ဖလက်ချာ ကားရားကြီး ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ မျက်နှာက မြင်းရေခွက်ထဲသို့ စိုက်နေသည်။ ရော်ဂင်သည် မြင်းရေခွက်ကို ဖိုပြီး အသက်ရှူနေသည်။ ထို့နောက် သူသည် ဖလက်ချာ၏ အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆွဲပြီး တအားဆွဲထုလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျောက်လမ်းပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့ကို ကြည့်နေသော ဟန်နာနှင့် မော်ဂင်တို့ကို တွေ့ရသည်။

ရော်ဂင် စကားပြောလိုက်သောအခါ သူ၏ အသံသည် သူ့စိမ်းတစ်ယောက်၏ အသံလို ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ နားထင်တွင် သွေးတဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။

“ခင်ဗျား သူ့ကို ပြောထားပါ။ နောက်တစ်ခါ သူ့အရက်သောက်တာ

တွေ့ရင် ပုလင်းနဲ့ သူ့ခေါင်းကို ရိုက်ခွဲပစ်မယ်လို့”

ထို့နောက် သူသည် မော်ဂင်ကို တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး အိမ်ဆီသို့ လျှောက်သွားတော့သည်။

သူသည် မီးဖိုစားပွဲဘေးရှိ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသည်။ ဟန်နာတကဲ့မျက်နှာမှ သွေးများကို ရေခန်းစိမ်ထားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် သုတ်ပေးနေသည်။ သူမ၏ ပါးပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်များ စီးကျနေသည်။ ထို့နောက် သူမသည် သူ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာပြီး သူ၏နှုတ်ခမ်းများက အေးစက်သော အသားတို့ကို ထိတွေ့လျက်ရှိသည်။

အပြင်ဘက် မိုးရေထဲတွင်ကား မော်ဂင်သည် တညည်းညည်း တညည ဖြစ်နေသော ဖလက်ချာ၏ ဘေးတွင် ဒူးထောက်လျက်ရှိသည်။

“အကောင်ကြီးတာပဲရှိတယ်။ တစ်ချက်လောက် ချက်ကောင်းတွယ် ဆိုက်ရင် ထက်ခြမ်းကွဲသွားမယ်ဆိုတာ ဒါလား”

မော်ဂင် ရယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဖလက်ချာကို မိုးရေထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့သည်။

(၁၂)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် မော်ဂင်နှင့် ဖလက်ချာသည် နံနက်စာ စားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မန်ချက်စတာသို့ ထွက်သွားကြသည်။ ဖလက်ချာ၏ မျက်နှာသည် ရောင်ကိုင်ပြီး ဒေါသကြီးနေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများသည် ရော်ဂင်ကို ကြည့်လိုက်တိုင်း မုန်းတံ့သည့် အခိုးအငွေ့များ ပြည့်လျှံနေသည်။

ရော်ဂင်သည် ခြံဝတွင်ရပ်ပြီး လမ်းမကြီးအတိုင်း ပင်ကား မောင်းဆင်းသွားသည်ကို ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူသည် တစ်ဖက်တောင်တန်းများပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ချမ်းချမ်းမြေ့မြေ့ ခိုနေသည်။ နံနက်ခင်းသည် ကြည့်လင် တောက်ပလျက်ရှိသည်။ ဖုန်းဆိုးပြေသည် ခရမ်းရောင် ခေါင်းလောင်းပန်းများဖြင့် ဝေနေသည်။ ဆောင်းဦးရနံ့သင်းနေသည်။

သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဟန်နာကို တွေ့ရသည်။

သူမက ပြုံးလဲ့လဲ့ကလေးဖြင့်
“မနက်ခင်း လှလှကလေးပါ”

“ဟိုနှစ်ကောင်ထွက်သွားတာ အပုတ်နဲ့တွေ့ ကင်းဝေးသွားတဲ့အတိုင်းပဲ”

သူသည် တောင်ကြားဆီမှ လွင့်ထွက်သွားသောလေကို အားရပါးရ တစ်ချက်ရှူလိုက်သည်။ ချောင်းတွင်းမှ သစ်ရွက်ဆွေးရနံ့ သင်းနေသည်။

“ဆောင်းဦးပေါက်ဟာ ကျွန်မအကြိုက်ဆုံးရာသီပဲ။ အမြဲတမ်းလွန်းစရာလေးတွေလို့ပဲ ငယ်ငယ်တုန်းက အိပ်မက်တွေဟာ လေထဲမှာလွင့်မျောပြီး နေကြတယ်”

ဟန်နာကပြောလိုက်သည်။

သူမ၏အသံက သူ့ရင်ထဲတွင် ထိခတ်သွားသည်။ သူမ၏မျက်နှာကို သူ၏လက်ဖမိုးဖြင့် ညင်သာစွာပွတ်သပ်နေမိသည်။ သူမကသူ့လက်ကို လှန်လိုက်ပြီး လက်ဖဝါးကိုနှမ်းသည်။ သူမ၏ မျက်နှာခံပြီးလှနေသည်။

“မင်းဘာလုပ်မယ်စိတ်ကူးထားသလဲ၊ ဒီနေ့တော့ တစ်နေ့လုံး ကိုယ်တို့ ချည်းအားနေတာပဲ”

ထိုအခါ မိန်းကလေးသည် တောင်တန်းကြီးများပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး

“တောင်ပေါ်တက်ကြရရင်ကောင်းမယ်၊ ကမ္ဘာကြီးရဲ့အပေါ်မှာ တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက်နေလိုက်ချင်တယ်၊ တောင်ပေါ်မှာစားဖို့ ဆင်းဒဝစ် မုန့်တွေလုပ်ခဲ့မယ်”

“ကိုယ်တော့သဘောကျတယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းဦးလေးကော”

“အိပ်တုန်းပဲ၊ ဗရီဒန်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့နာရီဝက်လောက်ကပဲ တောင်ပေါ်တက်သွားတယ်၊ ကျွန်မတို့ တောင်ပေါ်မှာသူနဲ့တွေ့ချင်တွေ့ကြမယ်”

အိမ်ဆီသို့ သူတို့ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ဟန်နာက မီးဖိုထဲသို့ဝင်သွားပြီး ရော်ဂင်က မုတ်ဆိတ်ရိတ်နေသည်။ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ပြီးသောအခါ သူသည် ယမန်နေ့က ဝတ်ခဲ့သော သားရေရာကင်ကိုဝတ်လိုက်သည်။ တံခါးနောက်တံခါးတွင်ချိတ်ထားသော ကက်ဦးထုပ်ကိုဆောင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက်ဟန်နာကို အိမ်အပြင်မှာစောင့်နေသည်။

ခဏအကြာတွင် ဟန်နာရောက်လာသည်။ သူမက ဒူးကိုထိသော

သားရေဖိနပ်ရှည်ကြီးကိုစီးထားသည်။ ဂျင်းဝတ်စုံနှင့် သိုးရေဓာတ်တင်နှင့်တူသည်။ ခေါင်းတွင် ခေါင်းစည်းပုဝါကို စည်းနှောင်ထားသည်။ ထို့နောက်သူ့တွင် မနားသိုင်းစစ်လွယ်အိတ်တစ်လုံးပါရှိသည်။

“ပေး၊ အဲဒီလွယ်အိတ်ကို ကိုယ်ယူခဲ့မယ်”

ရော်ဂင်က စစ်လွယ်အိတ်ကို ပုခုံးတွင် သိုင်းလွယ်လိုက်သည်။

တောင်ပေါ်တွင် ကောင်းကင်သည် အုံ့မှိုင်းလျက်ရှိသည်။ နေလုံးဓာတ်နေသည်။ သို့သော် မိုးရွာမည်ကသူတို့ မမူပါ။ သူတို့ ခြံထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ တောင်ကြားအတိုင်းတက်ခဲ့ကြသည်။

ရေညှိများနှင့် မြက်ရိုင်းများ ဖုံးကွယ်နေသဖြင့် လမ်းသည် ပျောက်ကွယ်လုမတတ် ရှိနေသည်။ တောင်စွယ်ထစ်ခုတွင် သူတို့နားကြသည်။ အောက်ဘက်တွင် သတ္တုတွင်းရွာပျက်ကိုတွေ့ရသည်။

အောက်ဘက်တွင် သူတို့ဆင်းသွားသောအခါ မိုးရွာချလာသည်။ အမိုးမရှိသော အိမ်များအတွင်းသို့ မိုးပေါက်များ အရှိန်ပြင်းစွာကျဆင်းနေသည်။ မြင်ရသည့် ရှုခင်းက တစ်မျိုးပင်။ အမြင်ဆန်းနေသည်။

“တစ်ချိန်တုန်းကတော့ တော်တော်သာယာမယ့် နေရာလေးတစ်ခုပဲ”

ရော်ဂင်က မှတ်ချက်ပေးလိုက်သည်။

ဟန်နာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ဒီသတ္တုတွင်းအကြောင်းကို အိမ်ဘယ်ဆိုက်စာကြည့်တိုက်မှာ ကျွန်မအိမ်ခါဖတ်ရတယ်၊ တစ်ချိန်တုန်းက ဒီနေရာမှာ လူနှစ်ရာ သုံးရာလောက် တောင် နေခဲ့ကြတယ်၊ နပိုလီယံ စစ်အတွင်းက သူတို့ဒီမှာ ခဲ့တူးခဲ့ကြတယ်”

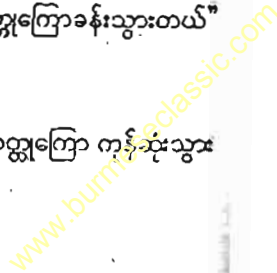
“နောက်တော့ ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

“၁၈ ရာစုနှစ်လောက်မှာ သတ္တုကြောကုန်သွားတယ်၊ သေသေ ချာချာ စဉ်းစားကြည့်ရင် စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ ဒီမှာ လူတွေနေကြတယ်၊ ချစ်ကြတယ်၊ ကြိုက်ကြတယ်၊ ရယ်ကြတယ်၊ ကလေးတွေရှိတယ်၊ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ သူ့ရားရှိခိုးကျောင်း တက်ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သတ္တုကြောခန်းသွားတယ်”

“ဘဝဆိုတာ ဒါပဲ”

ရော်ဂင် တိုးညှင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ် ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်တဲ့ အချိန်မှာ သတ္တုကြော ကုန်သွားသွား

တတ်တယ်”

မိန်းကလေးက လှည့်ကြည့်သည်။

“အဲဒါ ဘယ်တရားမလဲ၊ လူတွေကို မညှာတာတဲ့ သဘောပဲပေါ့၊ လူတွေဟာ အလုပ်လုပ်ကြရတယ်၊ မျှော်လင့်ချက်တွေ ထားကြတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ အရှိက်အထိုးခံကြရတာပဲ”

“ဘုရားသခင်ဟာ လူတွေကို ဘယ်တော့မှ အကြာကြီး ခုက္ခမခံစားစေဘူးတဲ့၊ ကိုယ့်အဘွား အမြဲတမ်းပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားတစ်ခုပဲ”

ရော်ဂင် ပြုံးပြီးပြောလိုက်သည်။

“ဦး ယုံသလား”

သူ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“မျှော်လင့်ချက်ကို ကိုယ်ယုံတယ် ဟန်နာ၊ မျှော်လင့်ချက်ဟာ အရာရာကို ဖိမိတ်တယ်၊ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ မရှိရင် လူ့ဘဝကြီးဟာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူး”

သူတို့ ဆက်ပြီး လျှောက်သွားကြသည်။ လမ်းမကြီးအတိုင်း အပေါ်ဘက်သို့ တက်သွားကြသည်။ ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ရေကာတာတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် ရေညှိများစိမ်းပြီး လမ်းချော်နေသည်။ အောက်ခြေတစ်နေရာဆီမှ ရေများ ပန်းထွက်နေသည်။

ရေကာတာ၏ တစ်ဖက်တောင်ကြား အထက်ဘက်တွင်ကား သတ္တုတွင်းတူးသည့် နေရာများ ဖြစ်သည်။ ကျောက်တုံးများ ကာရံထားသော ဝင်းတစ်ခုထဲတွင် သိုးဆယ့်လေးငါးကောင် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျောက်ဝင်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်တွင် ဝန်ခံနေသောစတယ်လိုထိုင်ပြီး ရေထဲသို့ ကျောက်ခဲကလေးများ ပစ်ချနေသည်။ ဟန်နာလှမ်း ခေါ်လိုက်သောအခါ သူကပျက်ယာ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ဖု နံနာကဖြူပြီး သူ့မျက်လုံးကလေးများက နက်နေသည်။

သူက စကားတိုတိုပြောသည်။ စကားမထစ်အောင် ကြိုးစားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“သူ သူ သူက သိုးတွေကို မောင်းခဲ့တဲ့”

ဟန်နာခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ကိုယ်တို့ ဒီမှာနေလယ်စာ စားကြမလို့ပဲ၊ မင်းကောတို့နဲ့ အတူစားဖယ်မဟုတ်လား”

ရော်ဂင်ကို သူ့လျှင်မြန်စွာကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာရဲနေသည်။

“ကျွန် ကျွန်တော်စားရမလား”

“မောင့်ရင့်စိတ်တိုင်းကျပဲ”

“မဟာဖြတ်လမ်းကို ကျွန်တော်လိုက်ပြမယ် မစ္စတာရော်ဂင်၊ ခင်ဗျား ဇီဝင်စားလိမ့်မယ်”

“မဟာဖြတ်လမ်းဟုတ်လား”

ဟန်နာဘက်သို့လှည့်ပြီး ရော်ဂင်မေးလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက ရေကာတာ၏ အနောက်ဘက်စွန်းဆီသို့ လက်ညှိုးညှိုးပြလိုက်သည်။ ထိုနေရာတွင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများစွာ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ တော်စောက်သော ချောက်ကမ်းပါးကြီး တစ်ခုရှိသည်။

“ဦးကြည့်ချင်ရင် ကျွန်မတို့သွားကြည့်ကြမယ်၊ ဒီကနေ ကြည့်ရင်တော့ ဥပေါက်ကို မမြင်ရဘူး၊ အဲဒီမှာသူတို့ ဥမင်လိုက်ခေါင်းကြီးတစ်ခု တူးထားကြတယ်၊ ဒီဘက်တောင်ကြားနဲ့ ဟိုဘက်တောင်ကြားကို ဆက်ထားတာပဲ၊ တူးမြောင်းတစ်ခုလည်း ရှိတယ်၊ သတ္တုရိုင်းတွေကို ဒီဥမင်လိုက်ခေါင်းလမ်းကနေ သူတို့ သယ်ထုတ်ကြတယ်”

သူတို့သည် ရေကာတာကြီးကို ကွေ့ပတ်ပြီး လျှောက်သွားကြသည်။ တောအုပ်ကလေးတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းသွားကြရသည်။ တောအုပ်၏တစ်ဖက်တွင်ကား ရေစပ်နှင့် ဥမင်လိုက်ဝသို့ ဆင်းသောလမ်းရှိသည်။ ပျက်ယွင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

ရော်ဂင်သည် လိုက်ဂူဝတွင် မုဆိုးထိုင်ထိုင်လိုက်ပြီး အတွင်းဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်ထိပ်တွင် အလင်းရောင် ဝိုင်းဝိုင်းလေးရှိသည်။

“ဘယ်လောက်ရှည်သလဲ”

“ကိုက်ခြောက်ရာ ခုနစ်ရာလောက်ရှိမယ်”

သူ့လေချွန်လိုက်ပြီး

“အတော်ဖောက်ရမှာပဲ”

“နဂိုကတည်းက သဘာဝဂူတွေရှိတယ်၊ အဲဒီဂူတွေကို သူတို့ဆက်ခံ
လိုက်တာပဲ၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ စောစောပိုင်းက ဒီအထဲမှာ ရေမရှိဘူး၊ ရေကာ
တာကို သူတို့ဆောက်လိုက်မှ တူးမြောင်းဖြစ်လာတာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အောင်မြင်မှုကြီးတစ်ခုပဲ”

“ကျွန်မတို့ ဝင်ချင်ရင် ဝင်ကြည့်နိုင်တယ်”

ဟန်နာက တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သဖြင့် ရော်ဂင်လှည့်
ကြည့်လိုက်သောအခါ ကောင်ကလေးသည် ရေကာတာဘေးရှိ ချုံပုတ်တွေထဲ
တွင် တိုးဝှေ့ကာ ကြိုးအရှည်ကြီး တစ်ချောင်းကို ဆွဲယူလျက်ရှိသည်။ ကြိုးထိပ်
တွင် ငှက်သမားများ အသုံးပြုသော စောက်နက်နက် ဘောက်တူတစ်စင်းပါ
လာသည်။ လှေဝမ်းထဲတွင် ရေတွေ နှစ်လက်မလောက် ရှိသည်။

ရော်ဂင် ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဒါနဲ့ သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

ဟန်နာသည် လှေထဲသို့ ဆင်းလိုက်သည်။ လှေကန့်တစ်ခုပေါ်တွင်
ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒါထက်တော့ ပိုပြီး စိုစရာ မရှိတော့ပါဘူး”

ရော်ဂင် လှေပေါ်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။ ဥမင်က သေးပြီး မှောင်နေ
သည်။ နံရံမှ ရေစက်များ စိမ့်ကျနေသည်။ ဥမင်ခေါင်မိုးသည် နိမ့်လွန်းသဖြင့်
ရော်ဂင် ခေါင်းငုံ့ထားရသည်။ သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကောင်ကလေး
လှေဝမ်းပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လျက် ဥမင် အမိုးကို ခြေထောက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
ကန်ပြီး ရှေ့သို့ သွားစေလျက်ရှိသည်။

သူတို့သည် ဧရာမ လိုဏ်ဂူကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်ရသည်။ ထို့နောက်
တူးဖောက်ထားသော ဥမင်တစ်ခုကို ဖြတ်ကြရပြန်သည်။ သူတို့သည် ထိုနည်း
အတိုင်း လိုဏ်ဂူကြီးနှစ်ခုကို ဖြတ်မိသောအခါ နောက်ဆုံး ဥမင်ထဲသို့ ရောက်
ရှိသွားတော့သည်။ တစ်ဖက် ဥမင်ဝသည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် အကျယ်ကြီး
ဖြစ်လာတော့သည်။

သူတို့သည် စောစောက တွေ့ခဲ့ရသော ရေကာတာနှင့် အလားတူ
သည့် အခြားရေကာတာတစ်ခုထဲသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ထို့နောက်
ကျောက်လှေကား တစ်ခုကို တွေ့ကြရသည်။ ဝရီဒန်သည် လှေဝမ်းထဲတွင်

သဲလျောင်းနေရာမှ ထပြီး သံငုတ်တစ်ခုတွင် လှေကြိုးကို ချည်လိုက်သည်။
ရော်ဂင်သည် ကောင်ကလေးနောက်သို့ လိုက်ပါပြီး ဟန်နာကို လက်တစ်ကမ်း
တမ်းပေးလိုက်သည်။

သူတို့သည် တောအုပ်တစ်ခုကို ဖြတ်သွားရသည်။ အဆောက်အဦ
ဖျက်များကို ဖြတ်ကျော်ကြရသည်။ အဆောက်အဦတစ်ခုသည် မြင်းစောင်း
ဖြစ်သည်။ သွပ်မိုးထားသည်။ မကြာမီကမှ တပ်ဆင်ထားသော သစ်သား တံခါး
ကြီးကို သံကြိုးနှင့် ချည်ပြီး သော့ခလောက် ခတ်ထားသည်။

“ဒါက ဘာလဲ”

သူ မေးလိုက်သည်။

ဝရီဒန် ရှေ့သို့ ပြေးသွားသည်။ တံခါးဘေးရှိ ကျောက်ပြားတစ်ခု
အောက်မှ သော့တစ်ချောင်း ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် သော့ခလောက်
တို့ လှင်မြန်စွာ ဖွင့်လိုက်သည်။ သံကြိုးကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

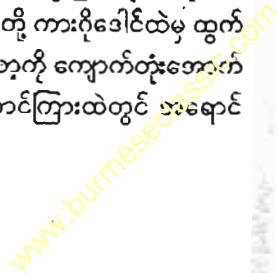
အတွင်းဘက်တွင် ဂျစ်ကားတစ်စီး ရှိသည်။ ကင်းဗတ် အမိုးနေရာ
တွင် အလူမီနီယံ မိုးထားသည်။ မူလ အစိမ်းရောင်ဆေးများကို ဖျက်ထားသည်။
ရော်ဂင်သည် ကျောသိုင်းအိတ်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး ကားစတီယာရင်
နောက်တွင် တက်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒီကားမျိုး ကိုယ် မမောင်းရတာ ကြာပြီ၊ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီ”
ချုပ်ကို ဖွင့်ပြီး စတတ်တာကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူကားလဲ”

“ဒီတောင်ကြား တစ်ခွင်မှာ ဆင်ဒီကိတ် တစ်ခုကပိုင်တဲ့ သိုးမွေးမြူ
ရေးလုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုရှိတယ်၊ ဒီခေတ်မှာ ဒီအတိုင်းပဲ၊ စုပေါင်းပြီး မွေးကြတယ်၊
သူတို့အနေနဲ့ ဒီမှာ ဂျစ်ကားတစ်စီး ဒါမှမဟုတ် လင်္ငိုရိုဏ်တစ်စီးကို ဓာတ်ဆီ
အပြည့်နဲ့ အမြဲတမ်း ထားကြတယ်၊ တောင်ပေါ်မှာ ရာသီဥတု ဆိုးရွားတဲ့အခါ
မှာ အရေးပေါ် သုံးဖို့ပဲ၊ ရှေးတုန်းက သိုးကျောင်းသားတွေ မြင်းသုံးသလိုပေါ့”

ရော်ဂင် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ သူတို့ ကားရုံဒေါင်ထဲမှ ထွက်
ခဲ့ကြသည်။ ဝရီဒန်က တံခါးကို သော့ပြန်ခတ်ပြီး သော့ကို ကျောက်တုံးအောက်
တွင် ထားလိုက်သည်။ သူတို့၏ အောက်ဘက် တောင်ကြားထဲတွင် ဗားရောင်
လက်နေသော ရေပြင်ကြီးကို မြင်ရသည်။

“အဲဒါ ဘာလဲ”

ရော်ဂင် မေးလိုက်သည်။

“ရိုက်ဒယ် ကန်ကြီးပဲပေါ့၊ ဒီကနေ အောက်ဘက်ကို နည်းနည်းဆင်းကြည့်လိုက်ရင် အနောက်ဘက်မှာ ဂရပ်မီယာကို တွေ့ရမယ်”

သူသည် အကျီအိတ်ထဲမှ စစ်သုံးမြေပုံတစ်ခုကို ထုတ်ယူကာ ပြန်လိုက်ပြီးနောက်

“မူလအစီအစဉ်မှာ တစ်ခုခု မှားလို့ရှိလျှင် ဒီဘက်လမ်းကနေပြီး မတ်ရီအင်ကို သွားရမယ်၊ ဘယ်လိုသွားရင် ရောက်နိုင်မလဲ”

မိန်းကလေးက မြေပုံကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

“နောက်ဖေးပေါက်လမ်း ရှိတယ်၊ အန်ကယ် ပက်ဒီ ကျွန်မနောက်တိုလိုက်လာတုန်းက မတော်တဆ တွေ့ရတာပဲ၊ အောက်ဘက်ကို နည်းနည်းဆင်းရအောင်၊ အဲဒီလမ်းကို ကျွန်မ ပြမယ်”

သူတို့သည် လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း အောက်ဘက်သို့ ကိုက်တစ်ရာခန့် ဆင်းသွားကြသည်။ ထိုနေရာမှ ကြည့်လျှင် ရိုက်ဒယ်ကန်ကြီးကိုသာမက ဂရပ်မီယာ မြို့နယ်တစ်ခုလုံးကို မြင်ရသည်။

“ကန်ကြီးနှစ်ခု ဆက်ထားတဲ့ ချောင်းကလေးတစ်ခုကို ဦး မြင်သလား” ဟန်နာက မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီမှာ ဂိတ်တစ်ခု ရှိတယ်၊ တံတားလေးတစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒါရဲ့ ဟိုဘက်မှာ အယ်လတာကန်ကို သွားတဲ့မြေလမ်း ရှိတယ်၊ အဲဒီကနေ ဆက်သွားရင် တောင်နှစ်လုံးကြားကို ဖြတ်သွားတဲ့ ရိုင်းနီး တောင်ကြားလမ်း ရှိတယ်၊ ခြောက်မိုင်လောက် သွားမိရင် လမ်းခွဲတစ်ခုရှိတယ်၊ လမ်းတစ်လမ်းကို လိုက်သွားလို့ရှိရင် ဒတ်ဒန်မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ဆိပ်ပိတ်နဲ့ အာလဖာကို ရောက်သွားမယ်၊ အဲဒီကနေ ဆယ်မိုင်လောက်သွားရင် ဝီဟမ်လမ်းကို ရောက်မယ်”

“အဲဒီကနေ ဝီဟမ်ကို ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ”

“ကိုးမိုင် ဆယ်မိုင်လောက် ရှိမယ်”

“အဲဒီကနေပြီး ကမ်းခြေအတိုင်းသွားရင် မက်ရီအင်ကို နှစ်မိုင်လောက်ပဲ သွားရမယ်” သူခေါင်းညိတ်ပြီး မြေပုံကို ခေါက်လိုက်သည်။ “အသွားအလာမရှိတဲ့ လမ်းတစ်လမ်းပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့နိုင်ဘူး ဒီလို ရာသီဥတုမျိုးမှာပေါ့၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ရိုင်းနီး ဟိုဘက်ကျွန်းလမ်းသိပ်ဆိုးတယ်၊ ကားကောင်းဖို့ လိုတယ်၊ အထူးသဖြင့် ကုန်ပါရင်တော့ အန်ကယ်ပက်ဒီရဲ့ ထရပ်ကြီးနဲ့တော့ ဘယ်လိုမှ မသွားနိုင်ဘူး”

“အဲဒီကားကို ကိုယ်မသုံးပါဘူး”

သူ စီးကရက် တစ်လိပ် မီးညှို့လိုက်သည်။ ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးပေါ်တွင် ခြေတင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒူးပေါ်တွင် တံတောင် ထောက်လိုက်သည်။

“စကားကနေပြီး အဲဒီလမ်းကို ထွက်ရင် အဖမ်းခံရမှာ သေချာတယ်၊ ကိုယ်စိတ်ကူးတာက အရေးအကြောင်းဆိုရင် ဗရိဒန်နဲ့ မဟာဖြတ်လမ်းတို့ သုံးရမယ်၊ အဲဒါဆိုရင် စောစောက ဂျစ်ကားဟာ အဆင်သင့်ပဲ”

“ထရပ်ကားကြီးကို မသုံးတော့ဘူးပေါ့”

သူခေါင်းခါသည်။

“မလိုအပ်ရင်မူလ အစီအစဉ်ကို မဖျက်ပါဘူး၊ မဟာဖြတ်လမ်းကို ငင်းဦးလေး သိလား”

မိန်းကလေး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒီလေမဲ့ သူတစ်ခါမှ မသွားဖူးဘူး၊ ကျွန်မ သိသလောက်ဆိုရင်တော့ ခုတယ်လို့လည်း သူ မထင်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် မော်ဂင်နဲ့ ဖလက်ချာတို့လည်း မသိဘူးပေါ့” သူ့မျက်နှာ ပြုံးလာပြီး “ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလမ်းကို ကိုယ်တို့ မှတ်ထားရမယ်၊ အခု ကိုယ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ဟန်နာသည် မိုးစက်များကို ဖြတ်ပြီး စကားဒေး တောင်ထိပ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ တောင်ပေါ်တွင် တိမ်နိမ့်နိမ့်များနှင့် ဖြူရှင်းများ ဆိုင်းနေကြသည်။

“ကျွန်မတို့ တောင်ထိပ်ကို တက်ကြမယ်၊ ထောင်ထိပ်မှာ တောင်တက်ဆုများတွေရဲ့ အိမ်ကလေး တစ်လုံးရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ ကျွန်မတို့ စားကြ သောက်ကြမယ်၊ ဗရိဒန်က တူးမြောင်းအတိုင်း လှေကို ပြန်ယူသွားမယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ဖက်တောင်ကြောကနေပြီး အပေါ်ကို ပြန်တက်လာလိမ့်မယ်”

ကောင်ကလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး တောအုပ်ကို ဖြတ်ကာ လှေဆိပ်ဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ ရော်ဂင်နှင့် မိန်းကလေးတို့သည် မိုးရွာနေသော ခံဘောင်ဝေါ်လမ်းအတိုင်း အပေါ်သို့ တက်သွားကြသည်။

အတန်ငယ် သွားမိသောအခါ လမ်းကလေးသည် ကျဉ်းမြောင်းသွားသဖြင့် ဟန်နာက ရှေ့မှဦးဆောင်ပြီး သွားရသည်။ ရော်ဂင်က ရှေ့မှ ကုန်းပြီး တက်သွားသော ဟန်နာကို ကြည့်သည်။ မိန်းကလေး ရပ်ပြီး သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ပြုံးနေသည်။ မိန်းကလေး၏ အလှကို သူ ခံစားရသည်။

“ဦး တက်နိုင်ရဲ့လား”

“ကိုယ့်ကို ထည့်မတွက်ပါနဲ့၊ နောက်ထပ် ပေတစ်ထောင်လောက် တက်ကြဦးမယ်”

ရော်ဂင်သည် ဇိုးသည်းသည်းတွင် တောင်ပေါ် လမ်းကလေးကို တက်သွားသည်။

သူ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့အထက်တွင် ပေငါးဆယ်လောက် တွင် ဟန်နာသည် ကျောက်တုံးအိမ်ကလေးတစ်ခု အနီးတွင် ရပ်လျက်ရှိသည်။

“ဗရိဒန်ကော လာတာ တွေပြီလား”

မိန်းကလေး အနီး ပြန်ကလေးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ရော်ဂင် မေးလိုက်သည်။

မိန်းကလေး ခေါင်းခါသည်။

“သူရောက်ဖို့ နောက်ထပ် မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်တော့ ကြာဦးမယ်၊ အဲဒီဘက်က လမ်းနည်းနည်း ပိုပြီး ကြမ်းတယ်”

ကျောက်တုံး အိမ်ကလေးထဲတွင် စားပွဲတစ်လုံး ခုံရှည်နှစ်ခုနှင့် မီးထည့်ဖို့ ထင်းများရှိသည်။ သူတို့ စားပွဲမှာ ထိုင်ကြသည်။ ရော်ဂင်က ကျောဖိုးအိတ်ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ ဟန်နာက ဆင်းဝတ် ပေါင်မုန့်ချပ်များ၊ သစ်သီးများနှင့် ဓာတ်ဘူးကြီးတစ်လုံးတို့ကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ စားနှင့်ကြမလား၊ ဗရိဒန်ကို စောင့်ဦးမလား”

“ကော်ဖီသောက်ပြီး စောင့်ကြတာပေါ့”

သူ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိသည်။ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ အတန်ကြာမှ သူမက

“လုပ်ငန်းဖြစ်နိုင်မလား”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“သေချာပေါက် ဖြစ်တာပေါ့”

“လုပ်ငန်းပြီးရင်ကော”

“တိုယ် အိမ်ပြန်မယ်၊ ကယ်ရီကို ပြန်မယ်၊ ကိုယ့်ခြံအကြောင်း ပြောပြီးပြီ”

“မိန်းမတစ်ယောက်လည်း ယူမယ်ပေါ့”

ထိုအခါ သူက သူမ၏ မျက်နှာကလေးကို ညင်သာစွာ တို့ထိလိုက်

ပြီးနောက်

“ကိုယ်ဟာ မင်းထက် အသက်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး ကြီးတယ်ဆိုတာ မိန်းကလေး သတိထားမိသလား”

“ဦးဟာ ထောင်ထဲမှာ အကြာကြီး နေခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီအချိန်တွေကို အယ်လိုက်လို့ရှိရင် အသက် ဘာမှ မကွာခြားတော့ပါဘူး”

မိန်းကလေးက သူ့ကို ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

သူ ရယ်လိုက်ပြီး မိန်းကလေး၏ ဆံပင်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ

“မင်းတစ်သက်မှာ အန္တရာယ်အကြီးဆုံးစကားတစ်ခွန်းပဲ မိန်းကလေး”

သူမက သူ့လက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူနှင့် တစ်ပြိုင်နက်

ဆည်း ရပ်သည်။ ထို့နောက် သူမက အရယ်ရပ်လိုက်ပြီး သူ၏ လက်ဖဝါးကို နှိပ်သည်။ သူက ခြေလှမ်းကျဲပြီး နှစ်လှမ်းဖြင့် စားပွဲကို ကွေ့သွားသည်။ ခုံရှည်

ထဲကျသွားသည်။ သူမကို ရင်ခွင်တွင်းသို့ ဆွဲယူလိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာတွင် ချက်ချည်များ ရှိနေသည်။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသည်။ သူက သူမကို

လက်တစ်ကမ်း ခွာလိုက်ပြီး မေးစေ့ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မလိုက်သည်။

“ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဒီမေးခွန်းကို မေးရမှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့

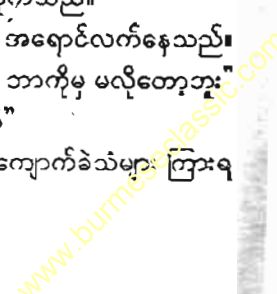
တိုယ့်ကို ပြောစမ်းပါ၊ မင်းကို ယောက်ျားတစ်ယောက်က လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်တောင်းဖူးသလား”

သူမက သူ့ကို မယုံကြည်နိုင်သလို ငေးကြည့်နေသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများကို ပြုနေကျယ်လာသည်။ ထို့နောက် မိန်းကလေးသည် သူ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်ပြီး ရင်ဘက်ကို ပါးဖြင့် ကပ်ထားလိုက်သည်။

သူမ မော့ကြည့်သောအခါ သူမ၏ မျက်လုံးများ အရောင်လက်နေသည်။ “အခုမှတော့ ဘာကိုမှ တွက်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဘာကိုမှ မလိုတော့ဘူး”

“ကိုယ်သိတယ် ဟန်နာ၊ ကိုယ် သိပါတယ်”

ထိုအချိန်တွင် သူတို့၏အပေါ်ဘက်ဆီမှ ကျောက်ခဲသံများ ကြားရ

သည်။ မိန်းကလေး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ လျင်မြန်စွာထွက်ပြီး မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပေါင်မုန့်ချပ်များကို သူမ ထုတ်ယူနေစဉ် တံခါးဝတွင် ဗရီဒန် ပေါ်လာသည်။

ကောင်ကလေး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ဝင်လာသည်။ ရော်ဂင်က သူ့ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ပြီ

“သားရေ ထိုင်၊ မင်းကို တို့စောင့်နေကြတာ”

ဟန်နာ ကမ်းပေးသော ဆင်းဒဝစ်ကို ဗရီဒန် ယူလိုက်ပြီး၊ အားရပါးရ ကိုက်စားသည်။ အံ့ဩစရာ ကောင်းသည်ကတော့ သူ စကားပြောသောအခါ အနည်းငယ်မျှ ထစ်မနေတော့ပါ။

ရော်ဂင် ဟန်နာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းကလေး စိတ်ထဲတွင် စဉ်းစားနေသည့်အချက်ကို သိရှိရသဖြင့် သူ ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ပြီး

“ဘယ်အရာမှ ထာဝရတည်မြဲတယ်လို့မရှိဘူးသား၊ အဲဒါဟာ ကိုယ်တို့နားလည်ထားရမယ့် အချက်တစ်ခုပဲ”

ဟန်နာ၏ မျက်လုံးများ ရီဝေလာသည်။ ရော်ဂင်သည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှထကာ တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ မိုးက ပိုပြီး သည်းလာနေသည်။ သူ မှုန်ကုပ်ပြီး ကြည့်နေသည်။ ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် ဘဝဆိုသည်မှာ အစလည်းမဟုတ်၊ အဆုံးလည်းမဟုတ်ပါ။ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အမှားနှင့် အမှန် တစ်ခုခုကို ပြုလုပ်နေသော ကာလတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ကိုလ်အိုမိုး၊ ဟယ်ရီမော်ဂင်တို့နှင့် ပက်သက်ရသလို သည် မိန်းကလေးနှင့်လည်း ပတ်သက်နေရသည်။ အကြောင်းမှာ သူ့ဘဝတွင် သူ့ပြုခဲ့သော အမှုတစ်ခုသည် ဤနေရာသို့ လမ်းညွှန်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ လောကကြီးတွင် ဘာတစ်ခုမျှ ဝမ်းနည်းစရာ မရှိပါ။ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွင်းမှ ကြိုက်သည့် အပိုင်းအစတစ်ခုကို ထုတ်ကြည့်ပါ။ ထိုအပိုင်းအစသည် တည်မြဲခြင်း မရှိတော့ပါ။ ဤသည်မှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းသော အချက်တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ သူ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်ပြီးနောက် အတွင်းဘက်သို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။

x x x x

ညနေစောင်း တောင်တန်းတစ်ခုတွင် အမှောင်ရိပ်များ သန်းလာသောအခါ

တွင်မှ သူတို့ တောင်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ အောက်ဘက် တောင်ခွယ်ထို့ သူတို့ ကွေ့ပတ်မိသောအခါ ခြံဝင်းထဲသို့ ဗင်ကား ဝင်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ကားထဲမှ လူနှစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ‘ဖလက်ချာက အိမ်ထဲသို့ တန်းဝင်သွားသည်။ သို့သော် မော်ဂင်က သူတို့ကို ရပ်ပြီး စောင့်နေသည်။’

“တောင်ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်ဖို့အတွက်တော့ တကယ့်နေ့တစ်နေ့ပဲ သူက သရော်တော်တော် ပြောလိုက်သည်။

“ဘာပြုသနာ ရှိသလဲ”

ရော်ဂင် မေးလိုက်သည်။

မော်ဂင် ခေါင်းခါလိုက်သည်။ သူသည် ကားနောက်ပိုင်းသို့ သွားပြီး တားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ တာလပတ်တစ်ခုကို ဖယ်လိုက်သောအခါ သေသေသပ်သပ် ခေါက်ထားသော စာပို့အိတ်လေးလုံးနှင့် ယူနီဖောင်းများ ထည့်ထားသော စာအိတ်ညိုညိုများကို တွေ့ရှိရသည်။

“လေးလုံးပဲ ရသလား”

မော်ဂင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူ့မှာ လှောင်ထားတာရှိတယ်၊ ညနေဘက်ကျရင် ထပ်ရမယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျနေမှာစိုးလို့ စောင့်မယူခဲ့တော့ဘူး”

ဟန်နာနှင့် ဗရီဒင်တို့ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် သာလျှင် မိုးရေထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဒါဆိုရင် ပြီးပြီလေ၊ ကျုပ်တို့အလုပ်က အချိန်စောင့်ဖို့ပဲ”

ရော်ဂင် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပဲပေါ့”

မော်ဂင်၏ အသံတွင် သရော်သံပါသည်။

ရော်ဂင် သူ့ကို ဒေတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ မော်ဂင် မျက်နှာနီလာပြီး အိမ်ထဲသို့ လှည့်ဝင်သွားသည်။

(၁၃)

ကြာသပတေးနေ့ မွန်းမတည့်မီတွင် ပက်ဒင်တန်မြို့သို့ ဗန်ဗလူးရောက်ရှိသည်။

ခွင်းယားက သူ့ကို လက်မှတ်စစ်သည့်နေရာတွင် စောင့်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘူတာရုံစားသောက်ရုံသို့ သွားရောက်ပြီး ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ထိုင်ကာ ကော်ဖီမှာသည်။

ဗန်ဗရူး နှမ်းနယ်နေပုံရသည်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသည်။ သူ့ပုံစံ မဟုတ်ပါ။

“ပုပ်ကို တွေ့ပြီလား”

“မနေ့က ကျွန်တော် ရဲမှူးကြီးဆီကို သူ့ဓာတ်ပုံတွေနဲ့ တခြားမသက်ကရာ နှစ်ယောက်ရဲ့ ပုံတွေကို ပို့ပေးပြီးတဲ့နောက်မှာ သူ့လိပ်စာတစ်ခုကိုရတယ်။ အဲဒီ လိပ်စာက ဒီကနေပြီး သိပ်မဝေးလှဘူး။ သူနေတဲ့ အိမ်ရှင်အဘွားကြီးက တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်က သူ ပြောင်းသွားတယ်တဲ့။ လိပ်စာပေးမထားဘူးတဲ့။ ကျွန်တော် သူ့နောက်ကို လူတချို့လွတ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မလွယ်ဘူး။ ရဲမှူးကြီးသိတဲ့အတိုင်းပါ လောလောဆယ်မှာ ကျွန်တော်တို့ စီအိုင်ဒီမှာ လူအင်အား သိပ်နည်းနေတယ်”

“ဒါပြောစရာ မလိုပါဘူး။ သူ့ကို မောင်ရင် ဒီမှာရှာစရာလည်းမလိုတော့ဘူး။ သူ ဒီမှာ မရှိတော့ဘူး”

“ရဲမှူးကြီး သူ့ကို မိပြီလား”

ဗန်ဗရူး ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး

“ကျုပ်သိသမျှတော့ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က တောင်တန်မြို့မှာ သူ ကားတစ်စီး လုံးငှားသွားတယ်။ သူ့ဓာတ်ပုံကိုပြတော့ မန်နေဂျာက ချက်ချင်းမှတ်မိတယ်”

“အငှားကားတစ်စီးကို ငှားတာကတော့ ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုမဟုတ်ပါဘူး ရဲမှူးကြီး”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့နဲ့တစ်ခန်းတည်း အတူနေဖူးတဲ့ အကျဉ်းသား တစ်ယောက် ထောင်ဖောက်ပြီး ပြေးသွားတဲ့နေရာတစ်ခုကိုမှာ ဖြစ်နေတယ်”

“ဒါဆိုရင် ရဲမှူးကြီး ယူဆတာ ရော်ဂင်ဟာ ထောင်နားပတ်ဝန်းကျင်မှာ မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား”

ဗန်ဗရူးက ရယ်လိုက်ပြီး

“သူတို့တွေက ဘာပြောကြတယ်။ ဘယ်သူမှ ဖုန်းဆိုးမြေက ထွက်မသွားနိုင်ဘူးတဲ့။ ဟုတ်လား။ အခုတော့ ရော်ဂင် လွတ်ထွက်သွားပြီမဟုတ်လား”

ထောင်တံတိုင်းအပြင်ဘက်ကိုရောက်ပြီး တစ်နာရီလောက် အတွင်းမှာပဲ တခြားကို ရောက်သွားပြီ”

“ဒါဆိုရင် သူ့အခု အိုင်ယာလန်မှာ ရောက်နေပြီပေါ့။ သူ ထွက်ပြီတာ တနေ့ဆိုရင် လေးရက်ရှိသွားပြီ”

ဗန်ဗရူး ခေါင်းယမ်းသည်။

“သူ အိုင်ယာလန် ရောက်သွားရင် ကျုပ်တို့သိရမယ်။ ကျုပ်စကားကို နုတ်ထားပါ။ သူ အင်္ဂလန်မှာပဲ ရှိနေသေးတယ်။ အဲဒါ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာကတော့ ပြဿနာပဲ”

သူ ကော်ဖီပန်းကန်ကို ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။ မျက်မှောင်ကုတ်ထားသည်။ ထို့နောက်

“ဆိုမိအကြောင်းကော”

“စကော့ သေချာအောင် ထပ်လိုက်နေလိုက်တယ်။ဒါပေမဲ့ သူပဲဖြစ်မှာပါ။ နာမည်ရင်းက ဘာတရမ်ကရီ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်တုန်းက သူ့ကို ရှေ့နေအသင်းက ကျင့်ဝတ်မညီမှုနဲ့ ထုတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက်မှာ သူဟာ ဥပဒေမျိုးစုံမှာ နာမည်အမျိုးမျိုးနဲ့ ပါဝင်ခဲ့တယ်။ ဆိုမိဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ သူ့နာမည် တစ်ဒါလင်လောက်ထဲက တစ်ခုပဲ”

“ထောင်ကျဖူးသလား”

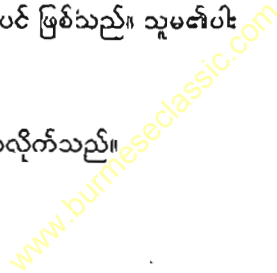
“၁၉၅၈ ခုနှစ်က ဟန်ဆောင်မှုနဲ့ ခြောက်လကျဖူးတယ်”

“အင်း၊ စကော့ စုံစမ်းလို့ရပါစေလို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ။ လောလောဆယ်တော့ ပုပ်ရဲ့ အိမ်ရှင်အဘွားကြီးကို ကိုယ် တွေ့ချင်တယ်။ အချိန်ဖြုန်းတာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့”

ဒွိုင်းယားတွင် ရဲကားတစ်စီး အရန်သင့်ရှိသည်။ ဘူတာရုံမှ သူတို့ ထွက်လာပြီး ဆယ်မိနစ်မျှအကြာတွင် လမ်းငယ်ကလေးတစ်ခုရှိ ဓုတ်တိုက်ကလေးတစ်လုံးရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ သူတို့ကို တံခါးဖွင့်ပေးသော အမျိုးသမီးကြီးသည် အေးစက်စက် မာကျောကျောပင် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ပါးပေတွင် စီးကရက် ခဲထားသည်။

“ဘုရားသခင်၊ ရှင် ပြန်လာပြီလား”

ဒွိုင်းယားကို မြင်သောအခါ သူမက ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရဲမှူးကြီး ငန့်ငန့်က အဒေါ်ကိုတွေ့ချင်လို့ပါ”
သူမ၏ မျက်နှာတွင် လေးစားသည့်အသွင် အနည်းငယ်ပေါ်လာသည်။ သူမက တံခါးကို ခပ်ကျယ်ကျယ် ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး

“အထဲကို ကြပါ”

အခန်းထဲတွင် ညော်နံ့နှင့်သေးနံ့များရောပြီး ဟောင်နေသည်။ ကိုယ်အထက်ပိုင်းတွင် အပတ်အစားမရှိဘဲ ညစ်ပတ်ပေရေနေသည့် ကလေးတစ်ယောက် မီးဖိုအခန်းတံခါးဝတွင် ရပ်နေသည်။ ပါးစပ်ထဲတွင် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကိုထားပြီး သူတို့ကို မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ကြည့်နေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက သူတို့ကို လှေကားမှ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ အပေါ်ထပ်သို့ရောက်သောအခါ အခန်းတံခါးတစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဒီအခန်းမှာ သူ တစ်ပတ်လောက်နေသွားပါတယ်။ တနင်္လာနေ့ကျရင် ဒီအခန်းကို လူသစ်တစ်ယောက် ရောက်လာမယ်”

အခန်းထဲတွင် အဝတ်စီဒီတစ်ခု၊ ကြေးခုတင် တစ်လုံးနှင့် ကြမ်းခင်းကော်ဇောကြမ်းတစ်ခုပဲ ရှိသည်။ သူတို့ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ သူတို့ကို ဖြုတ်သိပ်ပြည့်ကျပ်နေသော မီးဖိုခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် မီးဖိုကို ကျောမှီလိုက်ပြီး

“ကျွန်မသိတာတွေအားလုံး ရှင်လူကို ပြောပြပြီးပါပြီ မစ္စတာ ငန့်ငန့် သူဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မလည်း သိချင်နေပါတယ်။ သူ့ဆီမှာ ကျွန်မတစ်ပတ်စာ ရစရာ ရှိနေပါတယ်”

“အစ်မကြီး ခေါင်းထဲမှာ မှတ်မိနေတာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူးလား။ ဥပမာ စကားတစ်ခွန်း၊ နာမည်တစ်ခု၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုပေါ့”

မိန်းမကြီးခေါင်းကို နာနာယမ်းလျက်

“မရှိပါဘူး”

“ဧည့်သည်ကော မလာဘူးလား”

“ကောင်မတွေကို ပြောတာလား၊ ကျွန်မအခန်းက ဒီလို အခန်းဖို့

မဟုတ်ဘူး”

ငန့်ငန့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“အစ်မကြီးပြောတဲ့သဘောက သူဒီမှာနေသွားတဲ့ ကာလတစ်

လျှောက်လုံး ဘယ်သူမှ အဆက်အသွယ်မရှိဘူး၊ ဘယ်ကမှ စာတစ်စောင် ထောဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

အမျိုးသမီးကြီး ခေါင်းကို အားပါးတရ ညိတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ငန့်ငန့် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားတော့မည်ရှိစဉ်တွင်

“သူ့ဆီကို ပို့စကတ်တစ်စောင်တော့ လာတယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ထဲကပဲ”

ငန့်ငန့်၏မျက်နှာ ချက်ချင်းလန်းသွားပြီး

“ပို့စကတ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်ကလာတာလဲ”

“ဘုရားသခင်၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိနိုင်မှာလဲ မစ္စတာ ငန့်ငန့်”

“ပင်လယ်ကမ်းခြေ တစ်မြို့မြို့ကပဲလား”

ငန့်ငန့် လမ်းခင်းပေးသည်။

အမျိုးသမီးကြီး ခေါင်းခါသည်။

“ဟင့်အင်း၊ အဲဒီလိုနေရာမျိုးကတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ မှတ်မိပြီ၊ ကျွန်မတောင် ခံခဲ့ရသွားတယ်၊ ဝင်ဒါမီယာ . . . ဟုတ်တယ်၊ ဝင်ဒါမီယာခရိုင်ကပဲ”

ခွိုင်းယားက ငန့်ငန့်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး

“သူ နောက်နေတာပဲ ရဲမှူးကြီး၊ လိတ်ဒီစကြိတ်မှာ ဂျက်ပုပ်သိတဲ့လူ ဘယ်သူရှိမလဲ”

ငန့်ငန့်သည် အမျိုးသမီးကြီးဘက်သို့ လှည့်လျက်

“အစ်မကြီးဆီက အများကြီးအကူအညီရတာပဲ၊ အစ်မကြီးထင်ထား

တာထက်ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိပါတယ်”

အမျိုးသမီးကြီး ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး

“ဘယ်ဘက်ကို မဲတင်းရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မနားလည်ပါတယ် မစ္စတာ

ငန့်ငန့်၊ အဲဒီသတ္တဝါကို တွေ့ရင်သာ ကျွန်မ အခန်းခ လိုချင်တဲ့အကြောင်း ပြောပြပါ”

ကလေးငိုသည်။ မိန်းမကြီး ကလေးကို မြည်တွန်တောက်တီးသည်။

ငန့်ငန့်နှင့်ခွိုင်းယားတို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပင် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကားအနီးသို့ သူတို့ ရောက်သွားသောအခါ ကားမောင်းသူက ကားပြတင်းမှ ခေါင်းပြုထွက်ပြီး

“ဌာနချုပ်က ရေဒီယိုဖုန်း လာနေပါတယ် ရဲမှူးကြီး၊ သတင်းတစ်ခု

သိပ်အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ဗန်ဗရူးသည် ခွိုင်းယားဘက်သို့ ခေါင်းညိတ်လျက်

“မောင်ရင် ပြောပါ။ သတင်းကောင်းဖြစ်ပါစေလို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ”

ခွိုင်းယား ကားပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။ ဗန်ဗရူး

စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသည်။ သူ့မျက်ခုံးများကို မသိမသာ တွန့်ထားသည်။ လိတ်ဒီစကြိုတ်၊ ဝင်ဒါမီယာခရိုင်၊ ဂျက်ပုပ်လို လူစားမျိုးနှင့် မည်သို့မျှ မဝတ်သက်သော နေရာတစ်ခု။

ခွိုင်းယား သူ့ဘက်သို့ လှည့်လာပြီး စိတ်လှုပ်ရှားတက်ကြွစွာဖြင့်

“စကော့ဆီကပဲ ရဲမှူးကြီး၊ ဆိုမီရဲလိပ်စာကို သူ တွေ့ပြီ၊ ဟင်ဒန်မြို့မှာ

ပဲ၊ တစ်ပတ်လောက်က အလုပ်ကိစ္စနဲ့ တခြားကို သွားဦးမယ်လို့ အိမ်ရှင်အဘွားကြီးကို သူ ပြောသွားတယ်တဲ့။ အဲဒါ ပြီးခဲ့တဲ့ စနေနေ့ကပဲ။ အဲဒီနောက်မှာ အဘွားကြီးက သူ့ကို မတွေ့ရတော့ဘူးတဲ့”

“လာ သွားကြစို့၊ စိတ်ဝင်စားစရာတော့ကောင်းလာပြီ”

ဗန်ဗရူး ပြောလိုက်သည်။

အေးချမ်းငြိမ်သက်သော ရပ်ကွက်တစ်ခုအတွင်းသို့ သူတို့ ရောက်နေသွားကြသည်။ အိမ်ကလေးတွေက ကိုယ့်ဝင်းကိုယ့်ခြံနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိကြသည်။ ခြံဝင်းများထဲတွင် သစ်ပင်ပန်းမန်များကို လှပစွာ စိုက်ပျိုးထားကြသည်။ ခြံစည်းရိုးများကို စနစ်တကျ ခတ်ထားကြသည်။ တစ်ခုသေချာသည်ကတော့ ဆိုမီနှင့် ဂျက်ပုပ်တို့သည် မည်သည့် အလုပ်တစ်ခုကို အတူ လုပ်ကြသည်ဖြစ်စေ သူတို့နှစ်ယောက်၏ လူနေမှုအဆင့်အတန်းချင်းမတူညီသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

စကော့သည် လမ်းတစ်ဖက်ထိပ်ရှိ အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှေ့တွင် သူ့ကားအတွင်း၌ထိုင်ကာ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသည်။ သူသည် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် တည်တည်ကြည်ကြည် လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သေသေချာချာ ရိတ်ဖြတ်ထားသော မုတ်ဆိတ်မွေးက သူ့ကို စစ်ဘက် အရာရှိတစ်ဦးနှင့်တူစေသည်။

“ဘာထူးသလဲ”

ဗန်ဗရူး မေးလိုက်သည်။

စကော့ ခေါင်းကိုယမ်းခါပြီး

“စနေနေ့က သူထွက်သွားတယ်၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ တစ်ပတ်လောက်သွားတာပဲ။ ရှိတယ်လို့ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးကို ပြောသွားတယ်၊ အဲဒီနောက်မှာ သူ့မိန်းမကြီး မတွေ့ရတော့ဘူး”

“မင်း ဒီမှာစောင့်နေ၊ တို့ အထဲဝင်လိုက်ဦးမယ်၊ မိန်းမကြီးနာမည်တစ်ခုခုပဲလဲ”

ဗန်ဗရူး မေးလိုက်သည်။

“မစွက်ရူးပါ ရဲမှူးကြီး၊ မုဆိုးမကြီးပါ၊ ဒီကိစ္စအတွက် အတော်ကလေး ကျေမနပ် ဖြစ်နေတယ်”

လှေကားထစ်များပေါ်သို့ သူတို့ တက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အမျိုးသမီးကြီးက သူတို့ကို တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ သူမက သူတို့ကို ပြတင်းခန်းဆီးနောက်မှ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်မှာ သေချာသည်။ သူမက မျက်လုံးပြာပြာ နှုတ်ခမ်းစူစူနှင့် ဖြစ်သည်။ အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသည်။

“မစွက်ရူး၊ ကျွန်တော်က ရဲမှူးကြီး ဗန်ဗရူးပါ၊ ဒါက ရဲကြပ်ကြီးခွိုင်းယား၊ ဆိုမီဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်း နည်းနည်းမေးစရာရှိလို့ပါ။ သူ ဒီမှာနေတယ်လို့ သိရပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ရဲမှူးကြီး၊ စောစောကလာတဲ့ သူငယ်လေးကို ကျွန်မ သိသမျှ ပြောပြပြီးပါပြီ”

“သူ မမေးမိတာ တစ်ခုနှစ်ခု ကျန်နေနိုင်ပါတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ မမူတာ ဆိုမီနေတဲ့အခန်းကို ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ချင်ပါတယ်”

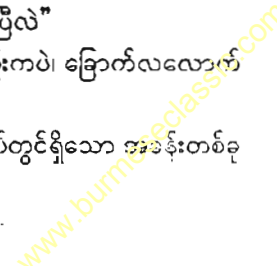
ထိုအခါ သူမက နှုတ်မှ ကရားရေလွှတ်ပြောရင်း သူတို့ကို အပေါ်ဆပ်သို့ ခေါ်သွားသည်။

“မမူတာဆိုမီတာ အင်မတန် လေးစားစရာကောင်းတဲ့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ဝတ်လုံတော်ရတစ်ယောက်လို့ သူ ကျွန်မကို ပြောပါတယ်။ လန်ဒန်မြို့တော်ကြီးတစ်နေရာမှာ သူနေပါတယ်”

“သူဒီမှာနေတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ”

“ဒီနှစ် မေလဆန်း၊ စောစောပိုင်းကတည်းကပဲ၊ ခြောက်လလောက် နီးသွားပြီပေါ့”

ရှည်လျားသော စကြိုလမ်း၏ တစ်ဖက်ထိပ်တွင်ရှိသော အခန်းတစ်ခု

ကို သူမ ဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းက သပ်ရပ်ပြီး ကောင်းမွန်သည်။ အခန်းထောင့်တွင် ခေတ်မီမျက်နှာသစ်ကြောအင်တုံတစ်ခုရှိသည်။ အဝတ်ဗီဒီနှစ်လုံးနှင့် တစ်ယောက်အိပ် ခုတင်တစ်လုံးရှိသည်။ အခန်းတစ်ဖက်ထိပ်တွင် စာအုပ်စင်တစ်ခုရှိသည်။ မီးလင်းဖိုတစ်ခု၊ စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်နှစ်လုံးရှိသည်။ မျက်နှာစာတံခါးမှ ထွက်လိုက်လျှင် ပန်းဥယျဉ်ကို တွေ့မြင်နိုင်သော လသာဆောင် ရှိသည်။

“သူ အားလုံးရှာပြီးပြီလို့ စကော့က ကျွန်တော့်ကို ပြောပါတယ်။ ရဲမှူးကြီး၊ ဘာတစ်ခုမှ ရှေးမှတ်ထားတာလဲ မရှိဘူးတဲ့”

ဒွိုင်းယားက ပြောသည်။

စားပွဲဆီသို့ ဝန်ငှား လျှောက်သွားပြီး အံဆွဲများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု လျှင်မြန်စွာ ဆွဲဖွင့်ကြည့်သည်။ အံဆွဲများအားလုံး ရှင်းနေသည်။

“ကျုပ်တို့ရဲ့ ဆိုမိကတော့ သတိကြီးပါပေတယ်”

ဒွိုင်းယားသည် အဝတ်ဗီဒီနှစ်ခုကို လျင်မြန်စွာမွှေးနှောက်ပြီး အတွင်းမှ ပစ္စည်းများကို ခုတင်ပေါ်သို့ ချထားသည်။ ဝတ်ရုံကြီးတစ်ခု၊ ဝတ်စုံနှစ်ခု၊ အင်္ကျီချိတ်နှင့်ချိတ်ထားသော ရုပ်အင်္ကျီများ၊ ဝန်ငှားလည်း ဒွိုင်းယားနှင့်အတူ ရှာဖွေသည်။ အင်္ကျီအိတ်များအားလုံးကို နှိုက်ကြည့်ကြသည်။

ဘတ်စ်ကားလက်မှတ် တစ်စောင်နှစ်စောင် တွေ့ရသည်။ အခြားတစ်စုံတွေ့ရသည်။ ထို့အပြင် အခြားဘာတစ်ခုမျှ တန်ဖိုးရှိသည်အရာမတွေ့ရ။ အဝတ်ဗီဒီအံဆွဲများတွင်လည်း အောက်ခံဘောင်းဘီများ၊ ခြေအိတ်များနှင့် မျက်နှာလှုပ်ပဝါများသာ တွေ့ရသည်။

မစ္စက်ဂျိုးသည် သူတို့နှစ်ယောက် ရှာဖွေနေသည်ကို ဒွိုဟဖြစ်ထယ်ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေသည်။ အချိန်မရွေးမှာပင် ရှာဖွေဝရမ်းမပါ တောင်းခံတော့မည့်အသွင် ရှိနေသည်ကို ဝန်ငှား တွေ့မြင်ရသည်။ သူတို့ ရှာဖွေဝရမ်း မပါရှိချေ။ သို့ဖြင့် သူသည် အချိန်ဖြုန်းမနေတော့ဘဲ စစ်ဆေးရေးမှူးများ ခြင်းခြင်းပြုလုပ်ရတော့သည်။

“ဆိုမိ စနေနေ့က ထွက်သွားတယ်လို့ ရဲတပ်သား စကော့ကို အကြီး ကြီး ပြောခဲ့တယ်၊ ဟုတ်ပါသလား၊ မစ္စက်ဂျိုး”

“မှန်ပါတယ် ရဲမှူးကြီး၊ နေ့လယ်စာစားပြီး သူသွားတာပဲ၊ အဲဒါ

ကျွန်မ သေသေချာချာ မှတ်မိပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက အဲဒါထိုင်ထက် စောပြီး ဘာများ စားစရာရမလဲလို့ မေးလို့ပါ။ ရထားမီအောင် သူ့အဖေမယ်လို့ သူ ပြောပါတယ်”

“သူ အငှားကားနဲ့ သွားသလား”

ဒွိုင်းယားက မေးလိုက်သည်။

“လမ်းထိပ်မှာ မြေအောက်ရထားဘာတာရုံ ရှိတယ်၊ မြေအောက်ရထားနဲ့သွားတာက တက္ကစိကားနဲ့သွားတာထက် မြန်တယ်”

“သူ ဘယ်ကိုသွားမယ်လို့ ရော မပြောဘူးလား”

အမျိုးသမီးကြီး ခေါင်းခါသည်။

“အလုပ်ကိစ္စနဲ့သွားစရာရှိတယ်လို့ပဲ ပြောပါတယ်၊ ခုနစ်ရက် ဒါမှ မဟုတ် ဆယ်ရက်လောက် ကြာလိမ့်မယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“သူ အရင်ကရော ဒီလိုမျိုးသွားတတ်သလား”

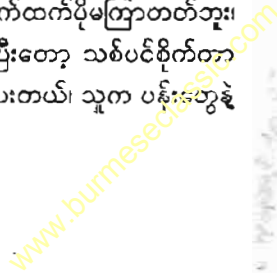
“ဟုတ်ကဲ့၊ မကြာခဏ သွားတတ်ပါတယ်”

“အရေးကြီးတဲ့ စာတို့၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတို့ရှိရင် ဆက်သွယ်ရအောင် လိပ်စာတွေ ဘာတွေ ပေးမထားခဲ့ဘူးလား”

“ကျွန်မ တစ်ခါ မေးဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက လိပ်စာပေးလို့ မပြန်နိုင်ဘူးတဲ့၊ သူက ဘယ်နေရာမှာမှ မနားဘဲ တောက်လျှောက်သွားနေတာတဲ့”

“သူ့ရဲ့ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ၊ သူ့ဆီကို ဧည့်သည်တွေလာတာ များသလား”

“ဘယ်သူမှ မလာပါဘူး၊ သူက သူ့ရဲ့ လုပ်ငန်းနဲ့ သူ့ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဘဝကို သီးခြားစီထားချင်တယ်တဲ့၊ သူက အင်မတန် အေးပြီး အမူအရာ သင့်ကျေးသိမ်မွေ့ပါတယ်၊ သူဟာ တစ်ယောက်တည်း နေတတ်တဲ့ လူစားမျိုးပဲ၊ ညနေဘက်ဆိုရင် သူ လမ်းလျှောက်ထွက်သွားတယ်၊ လမ်းတွေ့ကဆိုင်မှာ တစ်ခုခုသောက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ နာရီဝက်ထက်ပိုမကြာတတ်ဘူး၊ သူက ရုပ်မြင်သံကြားကြည့်တာ ဝါသနာပါတယ်၊ ပြီးတော့ သစ်ပင်စိုက်တာ ဝါသနာပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ဥယျဉ်ကို သူပဲ ကြည့်ပေးတယ်၊ သူက ပန်းတွေနဲ့ ပင်သက်ပြီး ကောင်းကောင်းကျွမ်းကျင်တယ်”

“သူ့ဆီကိုလာတဲ့စာတွေရော များသလား”

အမျိုးသမီးကြီး ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“တစ်နေ့ကို နှစ်စောင် သုံးစောင် လာတယ်၊ အများအားဖြင့်တော့ စာကြည့်လာတွေများတယ်”

“ထူးထူးခြားခြား စိတ်ဝင်စားစရာများ တွေမိသလား”

“ကျွန်မမှာ အိမ်ငှားတွေရဲ့ စာတွေကို ဖတ်ဖို့ထက် တစ်ခြားလုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိပါတယ် ရဲမှူးကြီး”

“ကျွန်တော်က အစ်မကြီးကို သူတစ်ပါးကိစ္စမှာစပ်စုတယ်လို့ သဘောသက်ရောက်အောင် ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး မစ္စကလုံး၊ ဒါပေမဲ့ အစ်မကြီးဟာ မနက်တိုင်းမှာရောက်လာတဲ့စာတွေကို ဒါက ဘယ်သူ့စာ ဒါက ဘယ်သူ့စာလို့ ရွေးရမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ အမှတ်သညာရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ထူးခြားတာတစ်ခုတွေ့ရင် အခါတိုင်းနဲ့မတူတာ တစ်ခုတွေ့ရင် ချက်ချင်းပဲ သတိပြုမိတတ်ပါတယ်”

ဗန်ဗရူးက စိတ်ရှည်စွာ ရှင်းပြရသည်။

ထိုအခါ အမျိုးသမီးကြီးက ချက်ချင်းပင် တုံ့ပြန်မှုပြုလာသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ရဲမှူးကြီး ပြောတာမှန်တယ်၊ မစ္စတာဆိုမီရဲ့ စာတွေ အားလုံးဟာ လန်ဒန်မြို့ပတ်ဝန်းကျင်က လာကြတာများတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ် သုံးပတ်လောက်ကတော့ တစ်ပြည်လုံးကလို့ ရောက်လာကြတယ်”

“ဘယ်မြို့တွေက ဆိုတာများ အစ်မကြီးမှတ်မိသလား”

“မန်ချက်စတာက စာနှစ်စောင် လာတယ်၊ လိတ်ဒီစကြိတ်က စာတော်တော်များများလာတယ်၊ သူသွားတဲ့နေ့က တောင်တန်မြို့က စာတစ်စောင် လာတယ်၊ တောင်တန်မြို့က အနောက်တိုင်းပြည်နယ်ကပဲ၊ မနှစ်က ကျွန်မအဲဒီမှာ အပန်းဖြေအလည်အပတ် သွားနေဖူးတယ်”

ဒွိုင်းယားသည် အလိုလိုပင် ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးသွားသည်။ သို့သော် ဗန်ဗရူးက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ငြိမ်ငြိမ်နေရန် အရိပ်ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက်

“လိတ်ဒီစကြိတ်ကလာတဲ့ စာတွေ အကြောင်းပြောစမ်းပါ၊ ဘယ်နေ့က လာတဲ့စာတွေလဲ”

“ဪ အင်း၊ သူက အဲဒီစာတွေကို တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာပဲ စာပြန်လေ့ရှိတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါမှာ သူ့စာတွေကို ကျွန်မပဲ စာတိုက်ထဲထည့်ပေးရတယ်၊ စာပြန်တဲ့မြို့က ကင်ဒယ်ပဲ၊ ကင်ဒယ်မြို့က ဂရန်ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ဆီကို သူ စာရေးလေ့ရှိတယ်”

“လိပ်စာများ မှတ်မိသလား”

အမျိုးသမီးကြီး ခေါင်းခါသည်။

“လိပ်စာတော့ မမှတ်မိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မှတ်မိတာကတော့ အဲဒီစာကို လူတစ်ယောက်ကနေ တစ်ဆင့် ပေးတာပဲ၊ ကျွန်မထင်တာကတော့ ဆော်ဒါဆောင်လိုဟာမျိုး တစ်ခုခုပဲ” သူမက ခေါင်းကို စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ဆုတ်ပြီး “ဒါထက်တော့ ကျွန်မမှာ ဘာမှ ပိုပြီး ပြောစရာမရှိတော့ဘူး ရဲမှူးကြီး” ဝန်ဗရူးက အထူးလှိုက်လှိုက်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး

“အစ်မကြီး ကျွန်တော်တို့ကို အများကြီးကူညီပါတယ် မစ္စကလုံး၊ ကျွန်တော်တို့ နောက်တစ်ခါ အစ်မကြီးကို ဒုက္ခပေးစရာ အကြောင်းမရှိတော့ပါဘူး”

သူ လှေကားမှ လျင်မြန်စွာ ဆင်းခဲ့သည်။ ဒွိုင်းယား သူ့နောက်မှ ဆက်ကြပ် ပါလာသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ပြီး လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ စကော့က သူတို့ကို စောင့်ဆင်းလျက်ရှိသည်။

“အကျိုးထူးသလား ရဲမှူးကြီး”

“အများကြီး ထူးတာပေါ့” ဒွိုင်းယားဘက်သို့ လှည့်လျက်

“အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုပဲ၊ ဆိုမီနဲ့ ဗွမ်ဟာ လိတ်ဒီစကြိတ်ကလူတစ်ယောက်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိနေကြတယ်”

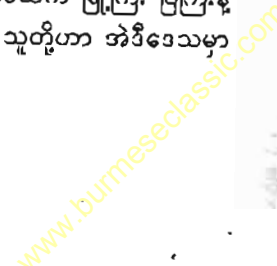
“ဒါပေမဲ့ သူတို့ အဲဒီမှာ ဘာလုပ်နေကြသလဲ၊ ကျွန်တော်တော့ စဉ်းစားလို့ မရဘူး”

ဒွိုင်းယားက တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“ဒါကတော့ ကိုယ်လည်း မသိဘူး၊ အဲဒီဒေသက မြို့ကြီး ပြကြီးနဲ့ ဆေးတယ်၊ တစ်သီးတခြားရှိတယ်၊ ဒီလိုရာသီမျိုးမှာ သူတို့ဟာ အဲဒီဒေသမှာ ဆင်တန် အေးအေးချမ်းချမ်းရှိကြမှာပဲ”

“သူတို့ အဲဒီမှာရှိကြသလား ရဲမှူးကြီး”

ဒွိုင်းယားက မေးလိုက်သည်။

စိတ်ကူးပေါက်မိခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဟန်နာနှင့် နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလိုသည့်ဆန္ဒကြောင့်လည်းဖြစ်မည်။ ထို့ပြင် ထရပ်ကားမှ မောရစ်ကားကလေးတို့၏ သော့များကို ယူလာသဖြင့်လည်း ဘာမျှ စိုးရိမ်မှုမရှိခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ဟောက်ရှိုး ဘိုနီကန်နှင့် ဗရောက်တန်တို့ကို ဖြတ်ပြီးသွားရသော လမ်းမကြီးအတိုင်း တစ်ကွေ့တစ်ဝိုက်ကြီးသွားကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ယာဉ်သွားယာဉ်လာ အတော်ကလေးများပြားသဖြင့် ဆိုမီအတွက် အခွင့်အရေး ဖြစ်နေသည်။

ဆိုမီသည် ရော်ဂင်တို့၏ကား မက်ရ်အင်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့ကားကို ကွက်လပ်တစ်ခုထဲတွင် ရပ်ထားပြီး သစ်ပင်ချုံနွယ်များအကြား သတိကြီးစွာဖြင့် ခြေကျင့်လျှောက်သွားသည်။ အတန်သွားမီသောအခါ လယ်တောအိမ်နှင့် ခြံဝင်းထဲ၌ရပ်ထားသော ဗင်ကားတို့ကို တွေ့ရှိရသည်။ သူသည် ချက်ချင်းပင် လယ်တောထဲသို့ ပြန်ခဲ့ပြီး ချုံပုတ်တစ်ခုထဲ၌ ပုန်းအောင်းနေခဲ့သည်။

သူစောင့်ဆိုင်းနေသည့် တစ်ချိန်လုံးမှာပင် မိုးသည် မှန်မှန်ကြီးထွေးရွာသွန်းလျက်ရှိသည်။ အတန်ကြာသောအခါ ဗင်ကား ပြန်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ စက်သံ ဝေးပျောက်သွားသည်အထိ သူသည် ချုံထဲတွင် ပုန်းကွယ်နေခဲ့သည်။

သူသည် ကားကလေးကို စောစောကနေရာမှာပင် ထားခဲ့ပြီး လယ်တောခြံဆီသို့ တစ်ခေါက်ပြန်သွားသည်။ လူရိပ်လူခြေ မတွေ့ရပါ။ သူသည် ခြံဝတွင် အတန်ကြာရပ်ပြီး အခြေအနေ လေ့လာနေပြီးနောက် အိမ်ရှေ့တံခါးကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

တံခါးသည် သူ့လက်ဖြင့် ထိကိုင်သောအခါ အလွယ်တကူပင် ပွင့်သွားသည်။ သူသည် ဆေးဖြူသုတ်ထားသော စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းတံခါးသည် ခပ်ဟဟကလေးပွင့်နေပြီး လူတစ်ယောက်၏ ချောင်းဆိုးသံ ကြားရသည်။ သူသည် တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

ကိုလံဗိုမိုးသည် မီးဖိုအနီးတွင် ထိုင်ပြီး ဆေးတံကို မီးညှိမည့်ဆဲ

တွင် ရှိနေသည်။ သူသည် ဆိုမီကို တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်ပမာ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်လုံးများတွင် ဒေါသရောင်တောက်လာသည်။

“မင်းဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ စကားနည်းနည်းပြောကြဖို့ အချိန်တန်ပြီထင်တယ် နေတာအိုမိုး”

ဆိုမီ ရှေ့သို့ တိုးသွားသည်။ သူ့ဦးထုပ်မှ မိုးစက်များကို ခါပြီး စားပွဲပေါ်တွင် သေသေချာချာတင်ထားလိုက်သည်။

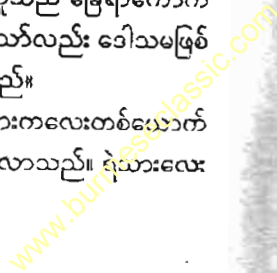
“မင်းနဲ့ငါ ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး၊ မင်းလုပ်တဲ့အလုပ်အတွက် မင်းကို ချစ်ဆဲပေးပြီးပြီ၊ တန်ရာတန်ကြေး ပေးပြီးပြီ၊ အဲဒါပြီးပြီပေါ့”

“ဒဗ္ဗလင်မှာ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ရှိတယ် မစ္စတာအိုမိုး” ဆိုမီက သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို မီးဖိုတွင် မီးကင်ကာ ပြောလိုက်သည်။ “ကျွန်တော့် အတွက် စုံစမ်းစရာကလေးတွေ သူ့စုံစမ်းပေးတယ်၊ မေးသင့်မေးထိုက်တဲ့ အချက်တွေဆိုမှာ မေးမြန်းတာပါပဲ” သူ သိမ်မွေ့စွာပြုံးလိုက်သည်။ “ဒဗ္ဗလင်မှာ နီးနီးလူကြီးမင်းတို့ ခဲဌာနချုပ်၊ ဒါမျှမဟုတ် ဌာနချုပ် လက်ကျန်ပဲဆိုပါတော့၊ သူတို့က လူကြီးမင်းနဲ့ အဆက်အသွယ်မရတာ ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီတဲ့” သူ ဆိုမီကို ယမ်းခါပြီး “လူကြီးမင်းဟာ အမှန်ကို မပြောခဲ့ဘူး၊ ဒါကိုသိရင် ရှောင်ရောင် ဘာပြောမလဲဆိုတာ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတယ် မစ္စတာအိုမိုး”

(၁၄)

နတ်မင်း ပြတင်းပေါက်တွင်ရပ်ပြီး လမ်းမကို ငေးကြည့်နေသည်။ လေတိုက်ခတ်နေသဖြင့် မိုးစက်များသည် ပြတင်းပေါက်ကို ရိုက်ပက်လျက်ရှိသည်။ သည်ကား အတန်မမှန်လုံး ကင်ဒယ်မြို့ရှိ ဟိုတယ်များအားလုံးကို လိုက်လံစုံစမ်းသော်လည်း ဆိုမီနှင့် ဂျက်ပုပ်တို့၏ အစအနကိုမျှ မရပါ။ သူသည် ခြေရာကောက်ဖူးခြေပြီဟု စိတ်ထဲတွင် တစ်ပိုင်းတစ်စ သိနေပြီဖြစ်သော်လည်း ဒေါသမဖြစ်ပါ။ ဒွိုင်းယား ကြာနေသည်ကိုသာ သူ့စဉ်းစားနေမိသည်။

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ရဲသားကလေးတစ်ယောက် ထုတ်ထဲတွင် လက်ဖက်ရည်တစ်ပန်းကန်နှင့် ဝင်ရောက်လာသည်။ ရဲသားလေး

ပြန်ထွက်မည်ရှိစဉ် ချိုင်းယား ဝင်ရောက်လာသည်။

“နောက်တစ်ပန်းကန် လုပ်ပါဦး” ဦးထုပ်မှ မိုးစက်များကို ခါပစ်ပြီး မိုးကာအကျိုး ကြယ်သီးများကို ဖြုတ်ရင်း “ဘယ်လို ရာသီဥတုလဲ မသိဘူး”

“အကြောင်း ထူးသလား”

“ဟန်ပဏ္ဍ မေးလိုက်သည်။

ချိုင်းယား ခေါင်းခါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ကင်ဒယ်မြို့မှာရှိတဲ့ ဧည့်သည်သာတွေ အားလုံးကိုလည်း ရောက်ခဲ့ပြီ၊ ဘောလုံးကစားပွဲတွေ အားလုံးကိုလည်း ရောက်ခဲ့ပြီ၊ ဘာသဲလွန်စရာ မရဘူး၊ ရဲဘော်တွေကို နေ့လယ်စာစားဖို့ ကျွန်တော် ပြန်လွှတ်လိုက်တာပဲ။ တစ်နာရီအတွင်းမှာ ပြန်ပြီးသတင်းပို့ကြဖို့ မှာထားတယ်”

“ကိုယ်လည်း ဟိုတယ်တွေမှာ လိုက်စုံစမ်းတာ ဘာမှ အကြောင်းမထူးဘူး၊ ရဲသားလေး နောက်ထပ် လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ယူလာသည်။ ချိုင်းယား လက်ဖက်ရည် တစ်ဖျက်ချင်းသောက်နေသည်။

“ဒီလိုနေရာမှာ ဧည့်သည်တွေကို လက်ခံတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိတာပဲ။ အများကြီးပဲပေါ့၊ သူတို့အားလုံးနဲ့ တွေ့ဖို့ဆိုရင် တစ်အိမ်တက်ဆင်းရော ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီလို လုပ်နိုင်ဖို့အတွက် ကိုယ်တို့မှာ လူလည်းမရှိဘူး။ အချိန်လည်း မရှိဘူး”

“လူတစ်ယောက်ကနေပြီး တစ်ဆင့်လိပ်စာပေးထားတဲ့ ဂရုနဲ့ဆိုရင် ငါ့ကို တွေ့ရရင်လည်း အတော်ကလေး ကျေနပ်စရာရှိတယ်”

“အဲဒီကိစ္စအတွက် မြို့နယ်စာတိုက်ဗိုလ်နဲ့ ကိုယ် အဆက်အသွယ် လုပ်ကြည့်တယ်၊ ဒီလို ကိစ္စမျိုးကို စာတိုက်ဗိုလ်အနေနဲ့ သိဖို့တော့ သိပ်မလွယ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အတွေ့အကြုံအရ စာပို့သမားတွေကတော့ ဒါမျိုးတွေပဲ စာဝေရင်း မှတ်မိနေတတ်တယ်”

“အကြောင်းထူး ရပြီလား”

“အခုထိတော့ မရသေးဘူး၊ စာပို့သမားတွေအားလုံးက နေ့လယ်စာစားချိန်ကျမှ စာတိုက် ပြန်ဝင်လာကြမယ်၊ အဲဒီအခါကျမှ စာတိုက်ဗိုလ်က လူတွေကို မေးရမယ်၊ ကိုယ့်ဆီကို သူ ဖုန်းဆက်မယ်လို့ပြောတယ်” ဟန်ပဏ္ဍ နားရိုက်ပြီး “နှစ်ချက်၊ ကိုယ်တို့မှာ နာရီဝက် အချိန်ရှိသေးတယ်”

“လမ်းထောင့်မှာ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် တို့ တစ်ခုခု စားနိုင်မယ်”

“တစ်ခုခုလည်း သောက်နိုင်တယ်လို့ပြောတာလား”

“ဒီမနက်ဟာ တကယ် ပင်ပန်းပါတယ် ရဲဖြူကြီး”

ဟန်ပဏ္ဍ ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးနောက်တွင် ချိတ်ထားသော မိုးကာအကျိုးကို ဖြုတ်လိုက်ရင်း

“ကောင်းပြီလေ၊ စာသင်ကြီး တိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ . . .”

x x x x

ဟန်နာ၏ ပခုံးပေါ်မှ ကျော်ပြီး မိုးရေတွေ စီးဆင်းလျက်ရှိသော ကားရှေ့မှန်ကို ဖြတ်ပြီး ကြည့်လိုက်သောအခါ ရှေ့ကိုက်တစ်ရာ နှစ်ရာလောက်တွင် ရပ်နေသော ပက်ဒီကော့စတယ်လိုကို ရော်ဂင် တွေ့မြင်ရသည်။ ကား ရပ်ပေးလိုက်သောအခါ အဘိုးကြီးသည် ဟန်နာ၏ ဘေးတစ်ဖက် ထိုင်ခုံသို့ တက်ထိုင်လိုက်ပြီး ကားတံခါးကို ကျိန်ဆဲ ရေရွတ်ကာ ပိတ်လိုက်သည်။

“တောက် တစ်ကိုယ်လုံးကို ရွှေ့စို့သွားတာပဲ၊ မိုးပေါက်တွေပက်တာ တစ်ကိုယ်လုံး ဓားနဲ့ မွန်းထားသလိုပဲ”

“အားလုံး အဆင်ပြေရဲ့လား”

ရော်ဂင် မေးလိုက်သည်။

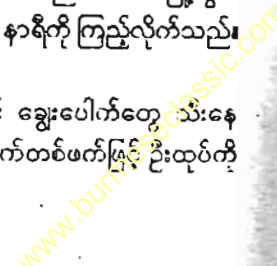
“ကားကို ကျီပျက်ကြီးနောက်မှာ ရပ်ထားခဲ့တယ်၊ ဒီလိုနေမျိုး တစ်နေရာမှာ ဒီလိုနေရာကို ဘယ်လိုလူမျိုးတစ်ယောက်မှ ရောက်မလာနိုင်ဘူး”

ရော်ဂင်သည် ကားနံရံကို မှီလိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိလိုက်သည်။ ထို့နောက် စီးကရက်ဘူးကို ဖလက်ချာ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ ဖလက်ချာက သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေသည်။ စီးကရက် ထုတ်ယူသောအခါ သူ့လက်တွေ မသိမသာ တုန်နေသည်။

မိနစ် အနည်းငယ်ကြာသောအခါ သူတို့ကားသည် ကင်ဒယ်မြို့တွင်းသို့ ငင်ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ ရော်ဂင်က သူ့လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

“တစ်နာရီ ဆယ့်ငါး”

ပက်ဒီကော့ စတယ်လို၏ လည်ကုပ်တွင် ချွေးပေါက်တွေ သီးနေသည်ကို ရော်ဂင် မြင်တွေ့ရသည်။ အဘိုးကြီးက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဦးထုပ်ကို

ဆွဲချသောအခါ သူ့လက်မှာ တုန်နေသည်။ ဖလက်ချာကမူ ဘာ အရိပ်အမြွက်မျှ မပြပါ။

သူတို့ကားသည် ခြံစည်းရိုး အမြင့်ကြီးများအကြားရှိ လမ်းသွယ်ကလေးအတိုင်း မောင်းသွားနေရာမှ ရုတ်တရက် ချိုးကွေ့လိုက်ရာတွင် ရစ်စ်ဘူတာရုံရှေ့ရှိ ကားရပ်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ ဟန်နာသည် ကားကို ဘရိတ်အုပ်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကားနောက်မြားနှင့် ကုန်တင်ကုန်ချပလက်ဖောင်း တစ်ပေခန့် ကွာသည်အထိ ကားကို ဖြည်းညင်းစွာ နောက်ပြန်ဆုတ်သွားသည်။ ရော်ဂင် ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဆင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်မှတ်ရုံအတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

သူ၏ လည်ပင်းတွင် ပိုးလည်စည်း တစ်ထည်ကို အဆင်သင့် စည်းထားသည်။ သို့သော် လည်စည်းကိုဆွဲတင်ပြီး သူ၏မျက်နှာအောက်ပိုင်းကို ဖုံးလိုက်သည်။ သူ၏ လျှာထိုးဦးထုပ်ကို အောက်ဘက်သို့ အနည်းငယ် စိုက်ဖိလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရုံပိုင် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

ရုံပိုင် အဘိုးကြီး ဘရစ်ဂိုသည် မီးလင်းဖိုအနီးတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိသည်။ လက်တစ်ဖက်တွင် လက်ဖက်ရည်ကရားကို ကိုင်ပြီး အခြားတစ်ဖက်တွင် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ကိုင်ထားသည်။ အဘိုးကြီး လှည့်ကြည့်ချိန်တွင် ရော်ဂင်က စစ်သုံးပစ္စုတို သေနတ်ကြီးကို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်သည်။

အဘိုးကြီးသည် မျက်နှာ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားသည်။ စကားပြောရန် ပါးစပ်ကိုဟလိုက်သည်။ သို့သော် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုကြောင့် မေးတွဲလဲကြီး ဖြစ်နေသည်။

ပက်ဒီကော့စတယ်လို အခန်းတွင်းသို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်ရောက်လာသည်။ တစ်ဖက်တံခါးကို ဖွင့်ပြီး ကုန်ရုံတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။ အပြင်ဘက်တွင် တံခါးဖွင့်သံ ကြားရသောအခါ ရော်ဂင်က ရုံပိုင် ဘရစ်ဂိုကို ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ရင် အဘ ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး။ အဘ ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပါ။ ပြီးတော့ ဂျက်ကက်နဲ့ ဝေ့စ်ကုတ်ကိုချွတ်ပြီး စားခွဲပေါ်မှာ တင်ထားပါ။”

အဘိုးကြီး မတ်တတ်ရပ်လျက် သူ့ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ကြောက်

ခြံမှုကြောင့် ကျောက်ရုပ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ သူ့ပါးစပ် ပွင့်လာပြန်သည်။ နော်ဝင်ချွသို့ လျင်မြန်စွာ တိုးသွားပြီး အဘိုးကြီး၏ နဖူးကို သေနတ်ပြောင်းဝင်ပြီး ထောက်ထားလိုက်သည်။

“အခု လုပ်ပါ။ မနက်ဖြန်မှ မဟုတ်ဘူး”
ရော်ဂင်၏ လုပ်ဆောင်မှုသည် သူ့မျှော်လင့်သည့်အတိုင်းပင် ထိရောက်မှုရှိသည်။ အဘိုးကြီး လက်ဖက်ရည်အိုးကို မီးဖိုပေါ်တွင် ချထားလိုက်ပြီး နောက် သူ၏ဂျက်ကက်အင်္ကျီကို ချွတ်နေသည်။ ကော့စတယ်လို နှိုးခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာသောအခါ ဘရစ်ဂိုသည် မီးဖိုအနီးတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိသည်။ ရုပ်အင်္ကျီလက်များကို တံတောင်ဆစ်အထိ လိပ်တင်ထားသည်။ လက်မောင်းတစ်ဖက်သည် အခြားတစ်ဖက်၏ တစ်ဝက်လောက်ပဲရှိသည်။ သေနတ် ကျည်ဆန်ထိမှန်ထားသော အမာရွတ်များကြောင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသည်။

“အဲဒီဒဏ်ရာတွေ ဘယ်တုန်းက ရသလဲ”
ရော်ဂင် မေးလိုက်သည်။
“၁၉၁၆ ခုနှစ် ဆွန်မီတိုက်ပွဲ”
“အဘဟာ အဲဒီတိုက်ပွဲကြီးကို ကျော်လွန်နိုင်ခဲ့ရင်တော့ တခြားဘာကိုမဆို ကျော်လွှားနိုင်မှာပဲ။ ကြမ်းပေါ်မှာမှောက်ပြီး မျက်လုံးမှိတ်ထားပါ။”

ရော်ဂင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သောအခါ ကော့စတယ်လို ရှေ့သို့ လျင်မြန်စွာတိုးလာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ကြိုးခွေတစ်ခုရှိသည်။ ရော်ဂင် ကုန်ရုံတွင်းသို့ဝင်သွားသည်။ အပြင်ဘက်တွင် မော်ရစ်ကားကလေးကို ဟန်နာမောင်းထွက်သွားပြီးဖြစ်သဖြင့် ကျောက်စရစ်ခဲများပေါ်တွင် ကားဘီးကြိုတ်သံ ကြားရသည်။ ဖလက်ချာသည် နောက်ဆုံး စတုတ္ထအိတ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ မော်ဂင်က ကုန်ရုံတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

“အားလုံး အဆင်ပြေသလား”
ရော်ဂင်ဘက်သို့ မော်ဂင် လှည့်ပြီးမေးလိုက်သည်။ သူ၏ မေးရိုးများ တင်းနေပြီး သူ့မျက်လုံးများ အရောင်လက်နေသည်။
ရော်ဂင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။
“ငါးမိနစ်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒါထက် စောချင် စောမယ်”
ကော့စတယ်လိုသည် အဘိုးကြီး၏ မျက်လုံးများကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်

စည်းထားသည်။ ပါးစပ်ကိုလည်း ပလာစတာဖြင့် ကပ်ပိတ်ထားသည်။ ရော်ဂင် အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာချိန်တွင် သူသည် အဘိုးကြီး၏ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ဘက်တွင် စည်းနှောင်လျက်ရှိသည်။ ရော်ဂင်က ကော့စတယ်လိုကို ဖိနှပ်ဦးဖြင့် ထိုးလိုက်ပြီး

“ကျွန်တော် ဆက်လုပ်လိုက်မယ်၊ အဘ အဝတ်လဲတော့”

ကော့စတယ်လို မိုးကာအင်္ကျီကို လျင်မြန်စွာ ချွတ်ပြီး ရုံပိုင်ကြီး၏ ဝှေ့စက်ကို ဝတ်နေစဉ်တွင် ရော်ဂင် ခူးတစ်ဖက်ထောက်ကာ ထိုင်လိုက်ပြီး အဘိုးကြီး၏ လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ခုကို ခိုင်မြဲအောင် ချည်သည်။ သို့သော် နာနာတင်းတင်းကြီးကား မဟုတ်ချေ။

ထို့နောက် သူသည် အဘိုးကြီး၏ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ပြီး

“ကျွန်တော် အဘကို ဘာမှမလုပ်ဘဲ ထားတယ်၊ အဘ မဟုတ်တာ တွေတော့ မလုပ်နဲ့၊ အဘ ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး၊ ကြားလား”

အဘိုးကြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ ထိုအခါ ရော်ဂင်သည် ရေအိမ်တံခါးကို စွင့်ပြီး အဘိုးကြီးကို ရေအိမ် အတွင်းသို့ သွင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ရုံးခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

ကော့စတယ်လိုသည် ဂျက်ကတ်အင်္ကျီကို ကြယ်သီး တပ်လိုက်ပြီး နောက် ဦးထုပ်ကို ဆောင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် အဘိုးကြီးသည် သူ့ကိုယ်သူ မီးဖိုပေါ်ရှိ ကွဲအက်နေသော မှန်တွင် ကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ရဲ့လား”

ရော်ဂင်ကို မေးလိုက်သည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ကဲ စကြိုပေါ်သွားပြီး အလုပ်များချင်ယောင် ဆောင်နေပေရော့”

ကော့စတယ်လို တံမြက်စည်း တစ်ချောင်းနှင့် ထွက်သွားသည်ကို ရော်ဂင်သည် ပြတင်းပေါက်ကလေးမှ ကြည့်နေပြီးနောက် ကုန်ရုံ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားပြန်သည်။ မော်ဂင်သည် တံခါးကို အသာဟုဖြိုး အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်နေသည်။ ဖလက်ချာက တစ်ခုခုပြောမည်ရှိစဉ် သူက လက်ပြပြီး တား လိုက်သည်။ သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေသော မိုးသံများအကြားတွင် ကားသံကို သူတို့ ကြားကြရသည်။

မော်ဂင် အနီးသို့ ရော်ဂင် ရောက်ရှိသွားသည်။ တံခါးနှစ်ခွက်ကြားမှ ရော်ဂင် ကြည့်လိုက်သောအခါ ဘဏ်ကားသည် လမ်းမကြီးထဲမှ စကြည့် တာ ကားရပ်မည့်နေရာသို့ ချဉ်းကပ်လျက်ရှိသည်။ ဘဏ်ကားသည် ဝိုင်းဝန်း ပန်းပင် ဖြစ်သည်။ နက်ပြာရောင် ဆေးသုတ်ထားသည်မှာလည်း ဘာမှ ထူးခြားချေ။ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ကောင်းကင်ကြိုးတိုင်တစ်ခု ပါရှိသည်ပဲ နည်း နည်းခြားနားသည်။

ကားသည် သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာပင် ရပ်သွားသည်။ ကားပေါ်မှ ထွက်လာရန် ယောက်ကို သူ ကောင်းစွာ မြင်တွေ့ရသည်။ ယာဉ်မောင်းကို ကြည့်ရ သည်မှာ ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့မှ အရာခံဗိုလ်တစ်ဦးနှင့် တူသည်။ ရွှေကြိုးများ ဖိတ်ဖိတ်ထားသော လျှာထိုးဦးထုပ်အောက်တွင် နှုတ်ခမ်းမွှေးများက နက်မှောင် နေသည်။ ဘဏ်စောင့်မှာ လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ပါးတစ်ဖက်တွင် အမာ ချွတ်ရှိသည်။

ဘဏ်စောင့်သည် တစ်ချက် သမ်းလိုက်ပြီး ရေဒီယိုတယ်လီဖုန်းကို ဆက်ယူလိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် တယ်လီဖုန်းခွက်တွင် သူ စကားပြော နေသည်။ ထို့နောက် စကားပြောခွက် ပြန်ထားလိုက်ပြီး သူ့ပါးစပ်တွင် စီးကရက် တစ်လိပ် တပ်လိုက်သည်။ ယာဉ်မောင်း မြောက်ပြသော လက်ပတ်နာရီကို သူ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ရထားစကြိုတံခါး ပွင့်သွားပြီး ကော့စတယ်လို ဝင်လာသည်။

“ရထား လာနေပြီ”

“ဟုတ်ပြီ၊ အပြင်ထွက်ပြီး ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပေရော့”

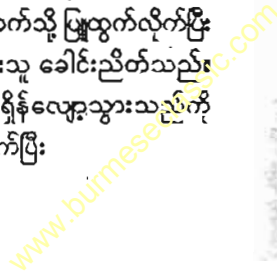
ရော်ဂင် ပြောလိုက်သည်။

ကော့စတယ်လို တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ မော်ဂင်က သူ့ခြေထောက်ကို ကန် ခြိတ်ပြီး

“သွားလေ ခင်ဗျားကြီး”

ကော့စတယ်လို တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပြီး အပြင်ဘက်သို့ ပြုထွက်လိုက်ပြီး နောက်တစ်ဖက်မြောက်ပြလိုက်သည်။ ဘဏ်ကားမောင်းသူ ခေါင်းညိတ်သည်။

ရထား ဘူတာရုံထဲသို့ ရောက်ရှိလာပြီး အရှိန်လျော့သွားသည်ကို ရော်ဂင် ကြားရသည်။ ကော့စတယ်လိုကို သူတန်းလိုက်ပြီး

“စကြိုကို ထွက်ပြီး တံခါးဝမှာ ရပ်နေ”

ရော်ဂင် ရုံးခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ မော်ဂင်နှင့် ဖလက်ချာတို့ကို ကုန်ရုံထဲတွင် ထားခဲ့သည်။ မော်ဂင်က နှစ်ရွက်တံခါး၏ တစ်ဖက်ထောင့်တွင် ရပ်နေပြီး ဖလက်ချာက အခြား တစ်ဖက်ထောင့်တွင် ရပ်နေသည်။ သူတို့၏ ညာဘက်လက်များတွင် နံပါတ်တုတ်တစ်ခုစီကို ကိုင်ထားကြသည်။

ထို့နောက် အရာအားလုံးသည် ရုတ်ချည်းဖြစ်ပေါ်လာကြသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဘူတာရုံအတွင်း ရထားသံ ဆူညံသွားသည့် အချိန်မှာပင် ကုန်ရုံ တံခါးနှစ်ရွက် ပွင့်သွားသည်။ တံခါးရွက်များက မော်ဂင်နှင့် ဖလက်ချာတို့ကို မြင်ကွင်းမှ ဖုံးကွယ်ပေးလိုက်သည်။ ယာဉ်မောင်း အရင်ဆုံး ဝင်လာသည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်တွင် လက်ခံစာအုပ်တစ်အုပ် ပါရှိပြီး အခြားလက်တစ်ဖက် က စာပို့အိတ်ကို တရွတ်ဆွဲလာသည်။ ဘဏ်စောင့်က သူ့နောက်မှ အခြားအိတ် တစ်အိတ်ကို ဆွဲပြီး ပါလာသည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းထောင့် တစ်ထောင့်တွင် စီးကရက်က တွဲလဲ ချိတ်ခိုလျက်ပင်ရှိသည်။

တံခါးနှစ်ရွက် ပြန်ပိတ်သွားသည်။ မော်ဂင်နှင့် ဖလက်ချာ တစ်ပြိုင် တည်း လှုပ်ရှားလိုက်ကြသည်။ နံပါတ်တုတ်များဖြင့် ကျင်လည်စွာ ရိုက်ချလိုက် ကြသည်။ ယာဉ်မောင်းသည် အရပ်ကြိုပြုတ် ကျသွားသည်။ တစ်ချက်တည်း နှင့်ပင် သတိလစ်သွားသည်။ သို့သော် လူရွယ်ဖြစ်သော ဘဏ်စောင့်က လှည့်ပြီး ကြည့်နိုင်လိုက်သည်။ စာပို့အိတ်ကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး သူ၏ နံပါတ်တုတ်ကို ဆွဲယူရန် ပြင်လိုက်သည်။ ဖလက်ချာက သူ့လည်ကုပ်ကို ဖြတ်ပြီး ရိုက်ချလိုက် သည်။ သူ၏ အော်သံသည် ရထားသံတွင် ပျောက်ဝင်သွားသည်။

ရော်ဂင် ပထမဦးဆုံး လှုပ်ရှားသည်။ ယာဉ်မောင်း၏ ခြေထောက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရုံးခန်းထဲသို့ ဆွဲယူလာသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် မမြင်နိုင်စေရန် စားရေးစားပွဲ၏ နောက်ဘက်တွင် ချထားလိုက်သည်။ ဖလက် ချာက ဘဏ်စောင့်ကို ဆွဲယူလာသည်။

ရော်ဂင် ကုန်လှောင်ရုံထဲသို့ ပြန်သွားသည်။ ရော်ဂင်သည် ဘဏ်ကား ရပ်ထားရာမှ ပြန်လာသည်။ ယာဉ်မောင်း၏ ရွှေကြိုးဦးထုပ်သည် သူ့ခေါင်းတွင် ခပ်စောင်းစောင်း ရှိနေသည်။

“ကားထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး၊ အိတ်နှစ်အိတ်ပဲ ပါတယ်”

ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် ကိုလံအိုမိုး တစ်ကြိမ် အတွက်မှားချေပြီ၊ သို့သော် သူ့အချိန်တွင် ဤကိစ္စကို စဉ်းစားနေရန် အချိန်မရှိပါ။ ရော်ဂင်သည် စာပို့ အိတ်နှစ်လုံး၏ အနီးတွင် ဒူးထောက်လျက်ရှိ၏။ သူ့လက်ထဲတွင် ပလာယာတစ် လက် ကိုင်ထားသည်။ အိတ်များကို နန်းကြိုးဖြင့် ချုပ်ထားသည်။

ထို့ပြင် လျှို့ဝှက်သင်္ကေတနှင့် နံပါတ်များ ပါရှိသောခဲပြားများ ချိတ် ဆွဲထားသည်။ ရော်ဂင်သည် နန်းကြိုးကို ညှပ်ဖြတ်ပြီးနောက် သူတို့ ယူလာသော အိတ်အတူ၏ နဖူးပေါက်များတွင် ထိုးသိသည်။ သူ ညှပ်ဖြတ်ထားသော နန်း ကြိုးကို ပလာယာ သေသပ်စွာ ပြန်ဆက်သည်။ ဆက်ထားသော နေရာကို ခေတ္တမြင်ရအောင် နဖူးပေါက်တစ်ခုထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

ရော်ဂင်သည် ဒုတိယအိတ်ကိုလည်း စောစောက အတိုင်းပင် ပြုလုပ် သည်။ ဖလက်ချာသည် သူ့အနီးတွင် ဒူးထောက်၍ ထိုင်လိုက်ပြီးနောက်

“ဒီနန်းကြိုးတွေကို သူတို့ သေသေချာချာတော့ မစစ်ကောင်းပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ စစ်ရမှာလဲ၊ ကဲ သွားကြပေတော့”

“ရော်ဂင်က တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

ဘဏ်စောင့်ကလေး၏ ဦးထုပ်သည် ဖလက်ချာနှင့် သေးနေသည်။ သို့သော် ဖလက်ချာသည် ဦးထုပ်ကို ရှေ့သို့ စိုက်ချကာ ဆောင်းလိုက်သည်။ သို့နောက် စာပို့အိတ်တစ်လုံးကို မလိုက်သည်။ မော်ဂင်လည်း လက်ခံစာအုပ် နှင့် ဒုတိယစာပို့အိတ်ကိုယူပြီး ကုန်ရုံးခန်းတစ်ဖက်ထိပ်သို့ လျှောက်သွားသည်။ သူ့ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်နေပြီးနောက် တံခါးကိုဖွင့်ကာ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွား သည်။ ရော်ဂင် အသက်ရှူအောင့်ထားပြီး စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

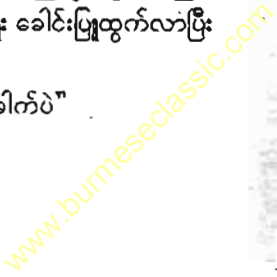
ရထားစကြိုတစ်ခုလုံးသည် ထူးဆန်းစွာ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။ ရထား ဒီဇယ်စက်ခေါင်းသံသာ ကြားနေရသည်။ ပက်ဒီကော့စတယ်လိုသည် ဆံခါးပေါက်အနီးတွင် တံမြက်စည်းကို အားပြုပြီး ရပ်နေသည်။ သူ့လက်မှ မာရီကို ဟန်ပါပါကြည့်နေသည်။ စာပို့တွဲ လျှောက်ခါးသည် ပွင့်သွားသည်။

မော်ဂင် ရှေ့သို့တိုးသွားရာ အထဲမှ တွဲစာရေး ခေါင်းပြုထွက်လာပြီး

“ကိုယ်လူတို့ နောက်မကျဘူးလား”

“ပြောမနေနဲ့၊ ဒါ ကျုပ်တို့ ပထမဦးဆုံးအခေါက်ပဲ”

မော်ဂင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

မော်ဂင်က သူ့လက်ထဲမှ စာပို့အိတ်ကို တွေ့ပေါ်သို့ မတင်လိုက်သည်။
ဖလက်ချာလည်း သူ့အိတ်ကို တင်သည်။ တွဲစာရေးသည် ဘောပင်တစ်ချောင်း
ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ

“ပေး ပေး”

မော်ဂင်က လက်ခံဖြတ်ပိုင်းစာအုပ်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ထို
စာရေးသည် အပေါ်ဆုံးစာရွက်တွင် လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပြီး စာအုပ်ကို ပြန်
ပေးသည်။

“ပြီးပြီပေါ့”

သူ တွဲထဲသို့ ပြန်ဝင်သည်။ ထိုအခါ မော်ဂင်က
“ဘုရားသခင် ကျုပ်မေ့နေတယ်၊ ကိုယ့်လူ ကျုပ်ကို တစ်ခု ကူညီပါ။ တွန့်
ရေဒီယို ပျက်သွားလို့ ခရိုင်နဲ့ကြီးကို ဖုန်းဆက်ပေးစမ်းပါ။ ကျုပ်တို့ လာနေပြီပေါ့”

“စိတ်ချ”

ဤမျှ လွယ်လွယ်ကလေးပင်၊ လျှော့တံခါး ပိတ်သွားသည်။ ရထား
နောက်ဆုံးတွဲပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုလျက်ရှိသော ဂါတ်ဗိုလ်ကို ကော့စတစ်
လို လက်မြှောက်ပြလိုက်သည်။ ခရာမူတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ခဏအကြာ
တွင် ဒီဇယ်စက်ခေါင်း ခုတ်မောင်းကာ ရထားကြီး ဘူတာထဲမှ ထွက်ခွာသွား
တော့သည်။

ရထားနောက်ခြီး မိုးရွာထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ ကျုပ်
လက်ခံရုံအတွင်း လူသုံးယောက် အားတက်သရော ပြေးဝင်လာကြသည်။

“အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီ”

ဖလက်ချာ ဟစ်အော်လိုက်သည်။

“လုပ်စရာတွေ အများကြီး ကျန်သေးတယ်” ရော်ဂင်က ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီ အိတ်နှစ်လုံးကို ဘဏ်ကားပေါ်ကို တင်၊ အိတ်အတူနှစ်လုံး
ကိုလည်း မေ့မထားနဲ့၊ ဘာတစ်ခုမှ သဲလွန်စ ချန်မထားနဲ့”

မော်ဂင်ဘက်သို့ လှည့်လျက် “ခင်ဗျားက ဒီမှာ ကျုပ်ကို ကူပေး”

ဘဏ်ကားမောင်းသူနှင့် ဘဏ်စောင့်တို့သည် ယခုတိုင် သတိလစ်
ကြဆဲဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရော်ဂင် စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ယခု
မောင်း၏ခေါင်းမှ သွေးများ ပြာကျနေသည်။

“ခင်ဗျားက ထိန်းမရိုက်ပဲကိုး”

မော်ဂင်ကို ကြည့်ပြီး ရော်ဂင် ပြောလိုက်သည်။

မော်ဂင် ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး

“ကျုပ် ဘယ်တုန်းကမှ မထိန်းတတ်ဘူး”

ရော်ဂင်သည် သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ကြိုးသေးသေးနှစ်စ ထုတ်ယူလိုက်
သည်။ မေ့မြောနေသူနှစ်ဦး၏ လက်များကို ကျောဘက်တွင်စုပြီး လျင်မြန်စွာ
ခုတ်နှောင်လိုက်သည်။

“ဘဏ်ကားကို သွားပြီးစက်နှိုးထားနှင့် ကျုပ် အခုပဲလာခဲ့မယ်”

ရော်ဂင် ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ရော်ဂင်သည် ရေအိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီး ဘရစ်ဂ်၏
ဘေးတွင် ဒူးထောက်လိုက်သည်။ အဘိုးကြီးသည် နှာခေါင်းဖြင့် အသက်ကို
ဝင်ပန်းကြီးစွာ ရှူလျက်ရှိသည်။ ရော်ဂင်က အဘိုးကြီး၏ ပါးစပ်မှ ပလာ
တောကို ဆွဲခွာလိုက်သည်။

အဘိုးကြီးအသက်ကို အားရပါးရရှူလိုက်သည်။ ရော်ဂင်က အဘိုး
ကြီး၏ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ပြီး

“အဘ ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး၊ နောက် နှစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်ဆိုရင် ကုန်
မုထားလာတော့မှာပဲ”

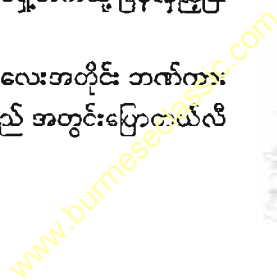
အဘိုးကြီးက သူ့ဘက်ကို ခေါင်းလှည့်လိုက်ပြီး

“အောင်ရင့်ကို ဘုရားသခင် ကယ်မပါစေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့
အောင်ရင် ဒီကနေ ဘယ်လိုမှ လွတ်မသွားနိုင်ဘူး”

“လူ့ဘဝမှာ လူတွေဟာ နေ့တိုင်းပဲ ကြမ္မာကို ဖားထားနေကြရတာပဲ”

ရော်ဂင်သည် ကုန်ရုံကို လျှင်မြန်စွာဖြတ်ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ ရော်ဂင်
ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီး တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ မော်ဂင်သည် မှန်ပြတင်း
ခေါက်ကလေးမှနေ၍ နောက်ဘက်သို့ ကြည့်နေရာမှ ရှေ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး
ဘေးစက်ကို နှိုးလိုက်သည်။

ခြံစည်းရိုးများအကြား နှိုးသွားကျဉ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း ဘဏ်ကား
လျှင်မြန်စွာမောင်းသွားလျက်ရှိသောအခါ ရော်ဂင်သည် အတွင်းပြောငယ်လီ
နှိုးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး

“ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါ။ ကင်ဒယ်မြို့ထဲမှာ ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါ။ ကျွန်တို့မှာ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိသမျှအချိန်တွေ အကုန်လုံးရှိပါတယ်”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘယ်လိုယာဉ်မောင်းများ အောက်မေ့လို့လဲ”

မော်ဂင် ခေါ်သဖြင့် ပြန်ပက်လိုက်သည်။ စောစောက ဆယ်မိနစ်လုံးလုံး ထိန်းချုပ်ထားခဲ့ရသည်များ ပေါက်ကွဲလာခြင်းဖြစ်သည်။

ရော်ဂင်သည် ခလုတ်ကိုပိတ်ပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ ပက်ဒီကော့စတယ်လို့မှာ မှုဖျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ခုံတန်းပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ရှိနေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ချွေးတွေရွဲနေသည်။ သူ့၏လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထားသည်။

“အားလုံး ရှော့ရှော့ရှုနေပြန်မှာပါ။ အားလုံးအဆင်ပြေမှာပါ”

ရော်ဂင်က ပြောလိုက်သည်။

အဘိုးကြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ သို့သော် သူ့နှုတ်ခမ်းစုံကို တင်းကျပ်စွာ ပိတ်ထားသည်။ သူ့ပါးစပ်မှ စကားမပြောရဲဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

ကင်ဒယ်မြို့ထဲတွင် အသွားအလာနည်းပါးသဖြင့် မော်ဂင်သည် မီးပွိုင် နှစ်ခုတွင်သာ ခေတ္တမျှရပ်ထားရသည်။ မြို့တွင်းမှ ထွက်မိသောအခါတွင် ကား သူ၏အရှိန်ကို မြှင့်တင်သည်။ ရစ်ဂ်ဘူတာရုံမှ ထွက်လာပြီး ရှစ်မိနစ်အကြာတွင် ရာဘာစိုက်ခင်းသို့ ရောက်ရှိသည်။

ဘဏ်ကားရပ်သွားသောအခါ ရော်ဂင်သည် တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ဟန်နာသည် ထရပ်ကားကြီးအနီးတွင် ရပ်လျှက်ရှိပြီး ရွေ့သို့ အမောတကောတိုးလာသည်။

“အားလုံးအဆင်ပြေရဲ့လား”

ရော်ဂင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ဒါထက်အဆင်ပြေစရာတော့ မရှိတော့ဘူး၊ မောရစ်ကားကလေးကော”

“နောက်မှာရပ်ထားတယ်”

ကော့စတယ်လို့နှင့် ဖလက်ချာတို့သည် စာပို့အိတ်များကို ဘဏ်ကားပေါ်မှနေပြီး ထရပ်ကားကြီးပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေကြပြီဖြစ်သည်။ မော်ဂင်က ရှေ့ခန်းပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုပြီးကြည့်နေသည်။ ဖလက်ချာ ဟစ်အော်လိုက်သောအခါ မော်ဂင်သည် လက်ဘရိတ်ကိုလွှတ်လိုက်သည်။ ကျောက်စရစ်ရေအိုင်အနီးသို့ ကားကြီးရောက်ရှိသောအခါ သူ့ခုန်ချလိုက်သည်။ နောက်တစ်

ကော့စတယ်လို့သည် ဘဏ်ကားကြီးသည် ရေအိုင်စွန်းသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ မော်ဂင်အနီးသို့ ရော်ဂင်နှင့်ဟန်နာတို့ ရောက်ရှိသွားချိန်တွင်ကား ဘဏ်ကားကြီး ရေအိုင်ထဲသို့ မြုပ်ဝင်သွားပြီတည်း။

“မော်ရစ်ကလေးကို ရှင်းကြစို့ သူ့ကို အပေါ်ဘက်ကို နည်းနည်းတွန်း ခင်ကြရအောင်”

ကားကလေးကို ရေအိုင်စွန်း တောင်ကုန်းကလေးပေါ်သို့ သူတို့တွန်းထင်သည်။ ထို့နောက် ရော်ဂင်သည် ကားစတီယာရင်ကို လှည့်လိုက်ပြီးနောက် ကားပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်သည်။ ကားကလေးသည် ဆင်ခြေလျှော့အတိုင်း အရှိန်နှင့် ပြေးဆင်းသွားပြီး လက်ဝဲဘက်သို့ ထိုးကျကာ ရေအိုင်ထဲသို့ စိုက်ဆင်းသွားလေတော့သည်။

ကော့စတယ်လို့သည် ထရပ်ကားကြီး၏ စတီယာရင်နောက်တွင် ချောက် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ဟန်နာက သူ့ဘေး ရှေ့ခန်းထဲတွင်ထိုင်နေသည်။ ကားစက်နှိုးထဲထွက်ပေါ်လာသောအခါ ရော်ဂင်နှင့်မော်ဂင်တို့သည် ဖလက်ချာ ခြံနေသော ကားနောက်ပိုင်းသို့ တက်လိုက်ကြသည်။ ထရပ်ကားကြီးသည် ညီညာသော မြေလမ်းအတိုင်းမောင်းသွားပြီး ဂိတ်ဝတွင် ခဏရပ်ထားရသည်။ ဟန်နာဆင်းပြီး တံခါးပိတ်သည်။ ထို့နောက် ထရပ်ကားသည် လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ချောက်ရှိပြီး ဝင်ဒါမီယာဘက်သို့ လျှင်မြန်စွာ မောင်းနှင်သွားတော့သည်။

“ကျုပ်တို့ အချိန် ဘယ်လောက်ရမလဲ”

မော်ဂင် မေးသည်။

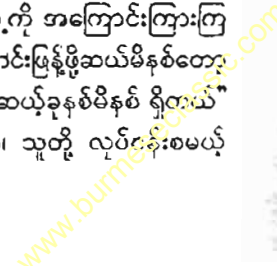
ရော်ဂင် လက်မှနှာရိုက်ကြည့်ပြီး

“ကုန်ရထားဟာ အချိန်မှန်ရောက်မယ်ဆိုရင် နောက်ဆယ့်နှစ်မိနစ်အထိ ရစ်ဂ်ဘူတာရုံကို ရောက်လာမယ်”

“ရောက်ခဲ့ပါတယ်”

“ကုန်ရထားက လူတွေ ဘာဖြစ်ဘာပဲ ညာဖြစ်တာပဲလို့ လုပ်နေကြမယ့် အချိန်ကို ငါမိနစ်ထားတယ်၊ ပြီးတော့မှ သူတို့ရဲ့အဖွဲ့ကို အကြောင်းကြားကြမယ်” ဘဲခါ ရဲ့အဖွဲ့က တစ်နယ်လုံးကိုအရေးပေါ်သတင်းဖြန့်ဖြူးဆယ်မိနစ်တော့ကြားမယ်၊ အဲဒီတော့ စုစုပေါင်း ကျုပ်တို့အတွက် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်မိနစ် ရှိတယ်”

“အမ်ဘယ်ဆိုက်က ဆယ်မိုင်ပဲ ဝေးတယ်၊ သူတို့ လုပ်ငန်းစမယ့်

အချိန်မှာ ကျုပ်တို့က အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးဖြစ်နေပြီ”
 မော်ဂင် ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်မောရင်းပြောလိုက်သည်။
 ကားနံရံတစ်ဖက်ကိုမိုးမိုးထိုင်နေသော ဖလက်ချာသည်စာပို့အိတ်
 တစ်လုံးကို ဖိနပ်ဦးဖြင့်ထိုးလျက်
 “ဒီအိတ်နှစ်လုံးထဲမှာ ဘာတွေပါတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိချင်ပါတယ်”
 “ဘာတွေပါတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ပြောနိုင်တယ်၊ စောစောက ကျုပ်ကြည့်
 ဖို့ အချိန်မရလို့”

မော်ဂင် ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ယူနီဖောင်းအထဲ
 အိတ်ထဲမှ ဖြတ်ပိုင်းစာအုပ်ကိုထုတ်ပြီး လျှင်မြန်စွာလှန်လိုက်သည်။
 ခေါင်းစဉ်က “ပျော့ဖတ်လုပ်ရန် ကုန်ကြမ်း”
 “ဟဲဒီအဓိပ္ပာယ်က ငွေစက္ကူအဟောင်းတွေလို့ ပြောတာပဲ၊ အဟောင်း
 တွေကို အသစ်ပြန်လုပ်ရတာပဲ”
 “အိတ်အမှတ် အာရ်အက်စ် ၃၊ တစ်ပေါင်တန်ငွေစက္ကူ လေးသောင်း ငါးထောင်
 ငါးပေါင်တန်ငွေစက္ကူ နှစ်သောင်းငါးထောင်၊ အိတ်အမှတ် အာရ် အက်စ် ၄
 တစ်ပေါင်တန်ငွေစက္ကူ ငါးသောင်း၊ ငါးပေါင်တန်ငွေစက္ကူနှစ်သောင်း”

“ဘုရားသခင်၊ ငွေစက္ကူအဟောင်းတွေ ပေါင်တစ်သိန်းနဲ့ လေး
 သောင်းတောင်ပါလား”
 ဖလက်ချာ တီးတိုးရွတ်ဆိုလိုက်သည်။
 “မဆိုးပါဘူး၊ သုံးယောက်ခွဲယူလို့ရှိရင် တစ်ယောက်ကို လေးသောင်း
 ရမယ်၊ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

မော်ဂင်က ပြုံးပြုံးကြီးပြောလိုက်သည်။
 “လာ... ကျုပ်တို့ ကြည့်ရအောင်”
 ဖလက်ချာ စိတ်အားထက်သန်စွာပြောပြီး အိတ်တစ်လုံးဆီသို့ လက်
 လှမ်းလိုက်သည်။ ရော်ဂင်က ဆန့်တန်းလာသောလက်ကို ခြေထောက်တစ်ဖတ်
 ဖြင့် ခတ်ပစ်လိုက်သည်။
 ဖလက်ချာသည် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို ဝုန်းခနဲ ခူးထောက်ကာ
 ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ့အား တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီးချိန်ရွယ်ထားသော
 ဝစ်သုံးပစ္စည်းသေနတ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။

“ဒီအိတ်တွေကို ကိုလဲအိုပိုးပဲ ဖွင့်ရမယ်၊ တခြားဘယ်သူမှ စွင့်ရတာ”
 ထို့နောက် ရော်ဂင်သည် ဖလက်ချာ၏နဖူးကို သေနတ်ပြောင်ဖြင့်
 ဆောက်လျက်
 “နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးလုပ်လာရင် မင်းကို ငါပစ်သတ်မယ်၊ အဲဒါ
 ငါ့ကတိပဲ”

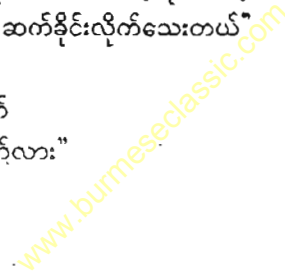
(၁၅)

ရင်ကဘူတာရုံ အပြင်ဘက်ရှိ ကားရပ်ရန် နေရာတွင် ကားများပြည့်ကျပ်လျက်
 နှိမ့်သည်။ ဘူတာရုံ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် အများဆုံးပဲ ဖြစ်ပေသည်။
 ဘုန်တင်ကုန်ချ နေရာဆီသို့ ဝန်ပရူး လျှောက်သွားမည်ရှိစဉ် ဝိုင်ယာလက်
 စားတစ်စီး ရောက်ရှိလာပြန်သည်။

လူနာတင်ကားမှ အမှုထမ်းနှစ်ဦးသည် ကုန်ရုံတွင်းမှနေ၍ ဘဏ်ကား
 ဆောင်းသူကို လူနာတင်ကပ်တစ်ခုဖြင့် သယ်ဆောင်လာကြသည်။ အခြား အမှု
 ထမ်းနှစ်ဦးကလည်း ဘဏ်စောင့်ကို သယ်ဆောင်လာကြသည်။ ဒဏ်ရာရသူ
 နှားကို ကားပေါ်သို့ တင်ပြီး လူနာတင်ကား ထွက်သွားသည်ကို ဝန်ပရူးသည်
 ဆေးတံ ဆေးဖြည့်ရင်း ရပ်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ကင်ဒယ်မြို့ရှိ ပုလိပ်ရုံးကြီးတွင် ခရိုင်ရဲမှူး ဂရီဂိုရီ၊ ရဲကြပ်ကြီး ချွင်း
 သားနှင့် ရဲမှူးကြီး ဝန်ပရူးတို့ စာတိုက်ကြီးမှ အကြောင်းမထူးသည့် ကိစ္စကို
 ပြောဆိုနေကြစဉ်တွင် ရစ်ဂ်မှ အရေးပေါ်သတင်း ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။
 ထိုအခါ ဝန်ပရူးသည် ဤအမှုကို လုပ်ငန်းသဘောထက် ပိုမို စိတ်ဝင်စားခြင်း
 ဖြစ်သဖြင့် ခရိုင်ရဲမှူးနှင့်အတူ လိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆေးတံကို သူ မီးညှို့လိုက်စဉ်မှာပင် ကုန်ရုံ အတွင်းမှ ချွင်းယား
 နှုတ်လာပြီး
 “အတော် ရဲတာပဲ၊ သူတို့ကို ဒီလိုပဲ ပြောရမယ်၊ တော်တော်ကို အတင့်
 ခုလွန်းတယ်၊ ရထားကိုတောင် သူတို့ကိုယ်စား ဖုန်းဆက်ခိုင်းလိုက်သေးတယ်”
 “ရဲတာ မဟုတ်ဘူး၊ တော်တာ”
 ချွင်းယား ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေပြီးနောက်
 “ဒီလိုပုံစံမျိုး အရင်က ရှိဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ဗန်ဗရူး ပင့်သက်ရှည်ကြီး ချလိုက်ပြီးနောက်

“စစ်ကြီးအတွင်းက ပြင်သစ်ပြည်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း မနေ့ကခဲ မောင်ရင်တို့ကို ကိုယ်ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အခုဟာ တစ်ပုံစံတည်း မိတ္တူ ကူးထားတာပဲ”

သူတို့အနီးသို့ ဂရီဂိုရီ ရောက်ရှိလာသည်။ အရပ်မြင့်မြင့် ခန့်ခန့်ညား ညား ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတယ် ရဲမှူးကြီး၊ အခုကိစ္စဟာ မြို့ကြီးပြင်ကြီး ကိစ္စပဲ၊ အင်မတန် သေချာနေတယ်၊ ရဲမှူးကြီးရဲ့ ရော်ဂင်များ ပါနေမလား”

“ပါဖို့ အင်မတန် များတာပေါ့၊ ရှိပိုင်နဲ့ ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြောလို့မရဘူးလား”

“ပြောပါခင်ဗျား”

သူတို့ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ ဘရစ်ဂင်သည် စားပွဲတွင် ထိုင်လျက်ရှိသည်။ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကို သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ထဲတွင် ထိုင် ထားသည်။ တံခါးဝတွင် ရဲသားတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။ ရဲကြပ်ကြီး တစ် ယောက်က စားပွဲတွင်ထိုင်ပြီး ဘရစ်ဂင်၏ ထွက်ချက်ကို ယူနေသည်။ ရဲကြပ်ကြီး တစ်ဖက်သို့ ဖယ်ပေးလိုက်သောအခါ ဂရီဂိုရီက အဘိုးကြီးကို ပြုံးငဲ့ကာ ကြည့် လျက်

“နေလို့ ကောင်းသွားပဲလား မစ္စတာ ဘရစ်ဂင်”

“ကျုပ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဒါက စကော့တလန်ယာဒ်က ရဲမှူးကြီး ဗန်ဗရူးပါ၊ သူက အဘဏ့် မေးခွန်း တစ်ခုနှစ်ခု မေးချင်လို့ပါ”

ဗန်ဗရူးသည် ရဲကြပ်ကြီး၏ မှတ်စုစာအုပ်ကို လျင်မြန်စွာ ဖတ်လိုက် သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“သေနတ်သမားရဲ့ မျက်နှာကို မမြင်လိုက်ရဘူးလို့ အဘ ပြောထားပါတယ်”

“မမြင်ရပါဘူး၊ မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါ စည်းထားပါတယ်”

“အလုံးအထည် ကြီးသလား”

“ဧရာမ လူကောင်ကြီးပဲ”

“သူ့အသံကကော”

“ချိုသာတယ်၊ ပညာတတ်တစ်ယောက်ရဲ့ နေသံပဲ”

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အိုင်းရစ် ဒါမှမဟုတ် စကော့ပေါ့၊ ဘယ်ဟာ ဖြစ်သေး တော့ မသိဘူး၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ သူဟာ လူဆိုးတစ်ယောက် တုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ အဘ ဒီလိုပြောနိုင်သလဲ”

အဘိုးကြီးသည် သူ၏ သိမ်နေသော လက်ကို မလိုက်ပြီး

“ဒီဒက်ရာ ဘယ်တုန်းကရသလဲလို့ မေးတယ်၊ ကျုပ်က ဆွန်မီတိုက်ပွဲ မှာ ရတယ်ပြောတော့ သူရယ်ပြီး အဲဒီတိုက်ပွဲကို ကျော်လွှားနိုင်ရင် တခြား ဘာကိုမဆို ကျော်လွှားနိုင်ပါတယ်တဲ့၊ နောက်ပြီးတော့ သူဟာ သွားခါနီးမှာ ချေအိမ်ထဲကို တစ်ခေါက် ပြန်လာပြီး ကျုပ်ပါးစပ်က ပလတ်စတာကို ဖြုတ်ပေး သွားတယ်၊ အဲဒါ မဖြုတ်ရင် ကျုပ် အသက်ရှူမှန်းသလောက် ဖြစ်နေပြီ”

ဂရီဂိုရီဘက်သို့ ဗန်ဗရူး လှည့်ကြည့်ပြီး

“ရော်ဂင်ပဲ၊ ဘာမှ သံသယဖြစ်စရာ မရှိဘူး”

သူတို့ ကုန်ရုံကိုဖြတ်ပြီး ကုန်တင်ကုန်ချလုပ်သည့် စင်္ကြံသို့ လျှောက်ခဲ့ ကြသည်။ ဗန်ဗရူးသည် လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကို လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်ပြီး

“ဒါပေမဲ့ သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို လုပ်တာလဲ၊ သူ ဒါမျိုး မလုပ်တတ်ဘူး၊ ဆွန်ဂရော်ဂင်ကို ကျုပ် သိခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီ၊ သူပုံစံ မဟုတ်ဘူး”

“ထောင်ထဲမှာ အကြာကြီး နေခဲ့ရပါတယ် ရဲမှူးကြီး၊ လူတွေဟာ ပြောင်းလဲတတ်ကြပါတယ်”

ဒွိုင်းယား ပြောလိုက်သည်။

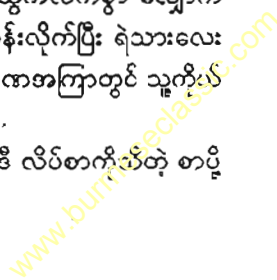
ဗန်ဗရူး တစ်စုံတစ်ခု ပြန်ပြောမည်ရှိစဉ် ရဲကားတစ်စီး အတွင်းမှ ရဲသားတစ်ယောက် ခေါင်းပြုထွက်လာပြီး

“ရဲမှူးကြီး ဂရီဂိုရီ၊ ကင်ဒယ်မြို့က သတင်းပို့ပါတယ်”

ဂရီဂိုရီ စကြိုပေါ်မှ ခုန်ချပြီး ရဲကားဆီသို့ သွက်လက်စွာ လျှောက် သွားသည်။ သူ၏ ကားပြတင်းပေါက် အနီးတွင် ကုန်းလိုက်ပြီး ရဲသားလေး

တစ်ယောက်ပေးလိုက်သော တယ်လီဖုန်းကို ယူလိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် သူ့ကိုယ် နှိုက် ပြန်ဆန်လိုက်ပြီး

“ရဲမှူးကြီး လိုချင်တဲ့ စာတိုက်လိပ်စာပဲ၊ အဲဒီ လိပ်စာကိုသိတဲ့ စာပို့

သမား သူတို့ တွေ့ထားပြီ၊ ခြေဆစ်နာနေလို့ အဲဒီ စာပို့သမား ခွင့်နှစ်ရက် ယူထားတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ စောစောက သူ့ကို မတွေ့ခဲ့ကြတာပဲ”

ဗန်ဗရူးသည် မြေကြီးပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး မြန်ဆန်စွာ လျှောက် သွားသည်။

“ဒီဥစ္စာ ဘာသဘော ဖြစ်နိုင်တယ် ထင်သလဲ”

“ကျွန်တော် မသိဘူး” ဂရီဂိုရီ ပြုံးပြီး ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိနေနိုင် တာပေါ့”

စာတိုက်လိပ်စာမှာ ကင်ဒယ်မြို့ လမ်းကလေးတစ်ခုရှိ သတင်းစာ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦး၏ နေရာဖြစ်သည်။ ဂရီဂိုရီနှင့် စကော့တလန်ယာဒ်စ ဗုံထောက်နှစ်ဦးတို့ ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် ရဲပတ်တရောင် ကားတစ်စီး ဆိုက် ရပ်ထားသည်။ စာပို့သမား ဟာပေးသည် ကားနောက်ခန်းတွင် ထိုင်ပြီး ရဲသား များနှင့် စကားပြောနေသည်။ သူ့ပေါင်ကြားထဲတွင် လက်ကိုင်တုတ် တစ်ချောင်း ရှိနေသည်။

ကားပြတင်းပေါက် အနီးသို့ ဂရီဂိုရီ ကုန်းငုံလိုက်သောအခါ ရဲသား နှစ်ယောက် ကားပေါ်မှ ရုတ်ခြည်း ဆင်းလာကြသည်။

“မစ္စတာ ဟာပေး၊ ကျွန်တော်က ခရိုင်ရဲဝန် ဂရီဂိုရီပါ။ ဒီနေရာဆိုတာ သေချာလား”

“တွမ်လင်ဆန် မှတစ်ဆင့် ချားလ်စ်ဂရန့်သို့ ပေးရန်ဆိုတဲ့ စာတွေ့ လား၊ သေချာပါတယ် ခင်ဗျား၊ ဒီကိစ္စ ကျွန်တော် သူ့ကို တစ်ခါ မေးကြည့်တော့ သူ အလုပ်အကိုင်တွေ မကောင်းလို့ လူတစ်ယောက်အတွက် တစ်ပတ်ကို ဆယ် ရှိလင်နဲ့ စာတွေ လက်ခံပေးနေရတယ်တဲ့”

ဂရီဂိုရီ ခါးကို ပြန်ဆန့်လိုက်ပြီး ရဲသားနှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်လှုတ်

“မင်းတို့ အထဲကို ဝင်ပြီးကြည့်လား”

“မဝင်ရသေးပါဘူး ခင်ဗျား”

ထိုအခါ ဂရီဂိုရီသည် ဗန်ဗရူးကို ခေါင်းညိတ်ပြကာ

“ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့မယ်”

တွမ်လင်ဆန်သည် လူလတ်ပိုင်း အရွယ်ဖြစ်သည်။ ဆံပင် ဖြူနေပြီး

ထိပ်ကြိုးများနှင့် ဆက်ပတ်ထားသော ကျွဲကော်ကိုင်း မျက်မှန်နှင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့ဝင်သွားသည့် အချိန်တွင် သူသည် ကောင်တာ နောက်ဘက်တွင် ခပ် သက်ရှိပြီး ဘာတွေနည်းဟု ရှေ့သို့ ကုန်းငိုက်ကာ ကြည့်နေသည်။

“မစ္စတာ တွမ်လင်ဆန်၊ ကျွန်တော်က ခရိုင်ရဲအဖွဲ့က ရဲမှူး ဂရီဂိုရီ

ပါ၊ ဒါကတော့ စကော့တလန်ယာဒ် ဗုံထောက်အဖွဲ့က ရဲမှူးကြီး ဗန်ဗရူးနဲ့ ရဲ ဩပ်ကြီး ဒွိုင်းယားပါ။ ကျွန်တော်တို့ မေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ကောင်းကောင်း နှုတ်ခွင့် ပြေလိမ့်မယ်လို့ ယူဆပါတယ်”

တွမ်လင်ဆန် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားဟန်ဖြင့်

“ရဲမှူးကြီး ပြောတာကို ကျွန်တော် ဘာမှ နားမလည်ပါဘူး”

“မစ္စတာချားလ်စ်ဂရန့်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားရဲ့ လိပ်စာ သုံးခွင့် ပေးထားတယ် မဟုတ်လား”

တွမ်လင်ဆန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ မသိမသာ မျက်မှောင် ကုတ် ထားပြီး

“အဲဒါ ဘာများ မှားသလဲ ခင်ဗျာ”

“မစ္စတာ ဂရန့်ဟာ ကျွန်တော်တို့အလိုရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင် မိတယ်၊ အခု သူနေတဲ့ နေရာကိုများ ခင်ဗျား သိသလား”

“မသိပါဘူး၊ ကျွန်တော် သူနဲ့ တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးပါတယ်၊ သူ ဒီကို ဆာတုန်းကပါပဲ၊ လက်ကိုင်တုတ်နဲ့ လမ်းလျှောက်ရပါတယ်၊ အိုင်းရစ် တစ် သောက်လို့ ထင်ပါတယ်၊ စကော့လူမျိုး နာမည်ယူထားလို့ ကျွန်တော် အံ့ဩမိ မိသေးတယ်”

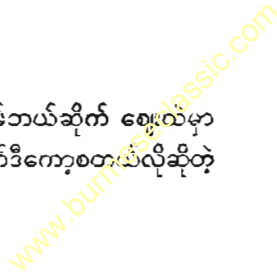
“သူ့ဆီကို စာ ဘယ်နှစ်စောင် လာသလဲ”

“တစ်ပတ်ကို သုံးလေးစောင် လာပါတယ်၊ အဲဒီ စာတွေကို မိန်းက လေးတစ်ယောက်က လာယူလေ့ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီ ကောင်မလေး လာရင် ညနေ ဝိုင်းတွေမှာ လာတတ်ပါတယ်”

“အဲဒီ မိန်းကလေးနာမည် သိသလား”

တွမ်လင်ဆန် ခေါင်းခါသည်။

“မသိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို အမိဘယ်ဆိုက် စေ့ထဲမှာ နှင်ခါလောက် တွေ့မိပါတယ်၊ ကော့စတယ်လို့... ပက်ဒီကော့စတယ်လို့ဆိုတဲ့

အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ အတူပဲ။ အဲဒီ အဘိုးကြီးက စကားပေးမြို့နားမှာ သိုးတွေ မွေးပါတယ်။ တကယ့် အရက်သမား ဖဲသမားကြီးပဲ။ သူ့ကို ဒီနယ်မှာရှိတဲ့ အရက်ဆိုင်တိုင်းက သိတယ်”

ဂရီဂိုရီ ဆိုင်အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ကားပြတင်းပေါက် အနီးတွင် ကုန်းငုံလိုက်ပြီး ယာဉ်မောင်းကို ပြောသည်။

“ရုံးချုပ်ကို အခုချက်ချင်း ဖုန်းဆက်ပါ။ အမ်ဘယ်ဆိုက် ဂါတ်စာရေးဆီကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းပါ။ စကားပေး လမ်းမကြီးတစ်နေရာမှာ သိုးမွေးတဲ့ ပက်ဒီကော့စတယ်လိုကို သိမသိ မေးခိုင်းပါ။ ဦးစားပေး အလျင်ဆုံးလို့ ပြောပါ”

ဗန်ဗရူးနှင့် ချိုင်းယားတို့ သူ့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာချိန်တွင် ဂရီဂိုရီသည် ငွေစီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး

“အခြေအနေတွေ ကြည့်ရတာတော့ ဒီအမှုပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဗန်ဗရူးကို သူ စီးကရက်တစ်လိပ် ပေးသည်။ ရဲအရာရှိကြီး နှစ်ဦးသည် စီးကရက်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ရိုက်ဖွာနေကြသည်။ မည်သူကမျှ စကားမပြောပါ။ မယုံကြည်နိုင်လောက်သော အချိန်တိုကလေး အတွင်းမှာပင် ဂရီဂိုရီ၏ ယာဉ်မောင်း ခေါင်းပြုထွက်လာပြီး

“ကော့စတယ်လို ကိစ္စပါ ရဲမှူးကြီး၊ အမ်ဘယ်ဆိုက် ဂါတ်စာရေးက သူ့ကို ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ အရက်သောက်စားမှုနဲ့ မူးယစ်ရမ်းကားမှုတွေ တစ်ထပ်ကြီး ရှိတယ်တဲ့။ စကားပေး တောင်ကြားထိပ်မှာ ခြံရှိတယ်။ သတ္တုတွင်းဟောင်းရဲ့ အောက်ဘက်မှာတဲ့”

“သူတစ်ယောက်တည်း နေတာတဲ့လား”

“သူ့မှာ သားတစ်ယောက် ရှိတယ်။ တူမတစ်ယောက်လဲ သူနဲ့အတူ လာနေတာ ဆယ်လလောက် ရှိပြီတဲ့။ သူတို့မက ဟန်နာ မာရီယာ ကော့စတယ်လိုတဲ့။ သူတို့မကလည်း မှတ်တမ်း ရှိတယ်တဲ့။ မနှစ်က ဟောလိဝေးမှာ မှောင်ရိပ်ခိုမှုနဲ့ အဖမ်းခံရပြီး ထောင်ခြောက်လ ကျပါတယ်”

ဗန်ဗရူးဘက်သို့ ဂရီဂိုရီ လှည့်လိုက်ပြီး

“ပိုပြီးမှတောင် သေချာလာပြီ”

ယာဉ်မောင်းက ကြားဖြတ်ပြီး

“တစ်ခုကျန်ပါသေးတယ် ရဲမှူးကြီး ခင်ဗျား၊ ရဲမှူးကြီး ဗန်ဗရူး အလိုရှိ

နေတဲ့ ဆိုမီကို ဗရောက်တန်မှာ သူတို့ ဖမ်းမိထားပါပြီတဲ့။ သူ့ကို သူတို့ ဘာလုပ်ရမလဲတဲ့”

ထိုအခါ ဗန်ဗရူးက

“ကျုပ်တို့မှာ သူ့ထက် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိနေတယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့ တင်ဒယ်ကို အပို့ခိုင်းပါ။ သူ့ကို နောက်မှတွေ့မယ်”

ထို့နောက် ဂရီဂိုရီဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး “ကျွန်တော်တို့ လူနှစ်ယောက်လောက်တော့ လိုလိမ့်မယ်”

ဂရီဂိုရီ ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဒါအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ ရဲမှူးကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ လူတွေအများကြီး ရှိပါတယ်။ ရဲမှူးကြီးရဲ့ ရော်ဂင် အများကြီး အံ့အားသင့်သွားရပါစေမယ်”

(၁၆)

ကော့စတယ်လို ရောက်ရှိသောအခါ ကော့စတယ်လိုသည် ထရပ်ကားကြီးကို ကျီထဲသို့ တောက်လျှောက် မောင်းသွင်းပြီး ဗင်ကား၏ နောက်ဘက်တွင် ရပ်ထားလိုက်သည်။ ကားစက်ကို ရပ်လိုက်သောအခါ ရော်ဂင်သည် မြေကြီးပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်ပြီး မော်ဂင်နှင့် ဖလက်ချာတို့ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် အိမ်ထဲကို သွားကြ။ အဲဒီမှာ နေကြပါ”

ဟန်နာနှင့် ကော့စတယ်လိုတို့ ထရပ်ကားကြီးကို ကွေ့ပတ်ပြီး သူတို့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာစဉ်တွင် ဖလက်ချာက

“အထဲကိုသွားဆိုတာ ဘာသဘောလဲ၊ ခင်ဗျားရော ခင်ဗျားရဲ့အမိန့်တို့ရော ကျုပ် မလိုချင်တော့ဘူး”

သူ ရှေ့သို့ တစ်ဟုန်ထိုး တိုးလာသည်။ ရော်ဂင်သည် သူ့အနီးသို့ ရောက်လာသည်အထိ စောင့်နေပြီး ပစ္စတိုသေနတ်ကို ထုတ်ကာ သူ့မျက်နှာကို နှိပ်ချလိုက်သည်။

ပြောင်းထိပ်ရှိ ချိန်သီးကလေးသည် သူ၏ ပါးပြင်ကို ခြစ်သွားရာ ဖလက်ချာ နာကျင်စွာ အော်လိုက်သည်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်သည် သွေးတွေ ပန်းသွက်လာသော မျက်နှာဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

“နေဦး၊ ခွေးမသား အကောင်၊ မင်းကို ငါ ကောင်းကောင်း ဆုံးမဦးမယ်”
ရော်ဂင် အဲကို တင်းတင်းကြိတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် မော်ဂင် ဘက်သို့လှည့်လျက် ခပ်အေးအေးပင် မေးလိုက်သည်။

“ဘာပြောစရာ ရှိသလဲ”
မော်ဂင် ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီ”
“ခင်ဗျား လူကြီးပဲ”

ဖလက်ချာကျီထဲမှ ဝရန်းသန်းကား ထွက်သွားသည်။ မော်ဂင် သူ့နောက်မှ လိုက်ပါသွားသည်။ ရော်ဂင်က သူ့လက်ကို ကော့စတယ်လိုထဲသို့ ကမ်းလိုက်ပြီး

“ကားသော့ ကျုပ်ကို ပေးထားပါ”
ကော့စတယ်လို ကားသော့ကို ကမန်းကတန်း ပေးပြီး
“ကျုပ်ကော သူတို့နဲ့အတူ အိမ်ထဲ သွားနေရမလား”
“လောလောဆယ်ပေါ့”

အဘိုးကြီး ထွက်သွားသည်။
ဟန်နာက ခေါင်းမှ ပဝါကို ဖြုတ်ပြီး ဆံပင်များကို ခွာချလိုက်သည်။
“ဦးက ကျွန်မ ထင်ထားတာထက် ပိုပြီး ကြမ်းတာပဲ”
“ဒီလူတွေနဲ့က ဒီလိုပဲ လုပ်ရမယ်”
သူမ၏ လက်ကိုဆွဲကာ သူ့အနီးသို့ ဆွဲယူလိုက်ပြီး
“ဘယ်လိုနေသလဲ၊ နေကောင်းရဲ့လား”

မိန်းကလေး ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး
“ကျွန်မ ဘယ်လိုနေမလဲ၊ စိတ်ပန်း လူပန်းပေါ့၊ အိပ်လိုက်ရင် တစ်ပတ်လောက် ပျော်သွားမလားပဲ”

“လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်သောက်ပြီး တစ်ခုခုစားလိုက်ရင် နေကောင်းသွားမှာပါ”

မိန်းကလေး နှမ်းယဲ့စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး
“ဦးပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဦးကကော”

“ခဏနေရင် ကိုယ်လိုက်ခဲ့မယ်၊ ကိုယ် ဒီမှာ လုပ်စရာကလေး နည်းနည်း ရှိသေးတယ်”

သူမကို သူ၏ရင်ခွင်သို့ ဆွဲလိုက်ပြီး ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်နမ်းလိုက်

သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူတို့အပေါ်သို့ ဖုန်မှုန့်များ ကျလာသဖြင့် ဖော့ကြည့်လိုက်
ရာ ဗရိဒန်ကို တွေ့ကြရသည်။

သူ အောက်သို့ ခုန်ချပြီး မတ်တတ် ရပ်လိုက်သည်။ သူ့စိတ် လှုပ်ရှားနေသည်။ သူ စကားပြောရန် ကြိုးစားသည်။ ပါးစပ်ကို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် ခွဲသည်။ သို့သော် ဘာစကားမှ ထွက်မလာဘဲ ရှိသည်။ ဟန်နာက သူ့ပခုံးကို ခတ်နှင့် ဖိထားလိုက်ပြီး

“ဖြည်းဖြည်းပြော၊ ဖြည်းဖြည်းပြော”

ကောင်ကလေး အသက်ဝဝ ရှူလိုက်သည်။ သည်တော့မှ သူ့ပါးစပ်ထဲမှ စကားလုံးများ ထွက်လာတော့သည်။

“အိမ်ထဲမှာ လူတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်၊ ဦးတို့ ထွက်သွားပြီး ကြောခင် သူ တောင်ကြားလမ်းကနေ တက်လာတာပဲ”

“ဆံပင် နက်နက် လူကြီးကြီး”

“ဟုတ်တယ်”

“ဂျက်ပုပ်ပဲ”

ဟန်နာကို ရော်ဂင် ပြောလိုက်သည်။

“သူ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ရှာနေတယ်နဲ့ တူတယ်၊ တစ်အိမ်လုံးအနှံ့ လျှောက်ကြည့်နေတယ်၊ ကောက်ခိုးတွေအောက်မှာ ကျွန်တော် ပုန်းနေရတယ်”
ဟန်နာ စိုးရိမ်မကင်းဟန်ဖြင့် ရော်ဂင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး

“သူတို့တွေ ဘာလုပ်ကြမယ်လို့ ထင်သလဲ”

“စဉ်းစားကြည့်ရင် ရှင်းပါတယ်” သူ့ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေသည်။

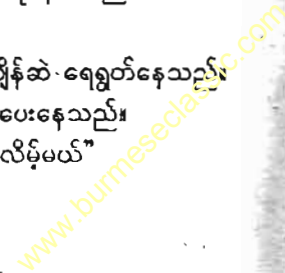
မသိမသာ မျက်မှောင်ကုတ်ထားသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်ပြီး ‘မင်း အိမ်ထဲကို သွားပြီး စားဖို့သောက်ဖို့သာ လုပ်ပါ’ မိန်းကလေးက တန်ကွက်စကားဆိုရန် စကားဟလိုက်သည်။ သူမကို အသာအယာ တွန်းလိုက်ပြီး

“ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကိုယ် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို နားလည်ပါတယ်”

x x x x

သို့ စားပွဲစွန်းတွင် ဖလက်ချာ ထိုင်ပြီး ပါးစပ်မှ ကျိန်ဆဲ-ရေရွတ်နေသည်။ အော်ဂင်က သူ့ပါးပေါ်တွင် ပလတ်စတာတစ်စ ကပ်ပေးနေသည်။

“သူ့ လက်ချက်ဆိုတာ လူတိုင်းကပဲ တွက်လိမ့်မယ်”

မော်ဂင် ပြုံးဖြူဖြူဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဖလက်ချာ ဆဲရေးလိုက်ပြီး ကော့စတယ်လို ထည့်ပေးသော အရက်ခွက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ကျုပ်အကြောင်း သင်းသိရမယ်”

“လာမယ်၊ ကြာမယ်ပေါ့”

မော်ဂင် သရော်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မော်ဂင်သည် သူတို့ကို ထားခဲ့ပြီး စကြိုလမ်းအတိုင်း သူ့အခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ရော်ဂင်သည် ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း နိုင်ထူသည်။ သူ့ကို အပြတ်ရှင်းနိုင်ဖို့ မလွယ်ပါ။ သို့သော် ဘာကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု မလုပ်ဘဲနှင့် ပေါင်တစ်သိန်းလေးသောင်း သူ့ လက်ကြားထဲက လွတ်ထွက်သွားမည်ကို မော်ဂင် ခွင့်မပြုနိုင်ပါ။

သူ့ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးထိ ပြန်ပိတ်ရန် အလှည့်လိုက်တွင် အခန်းထောင့် တစ်နေရာ၌ ရပ်နေသော ဂျစ်ပုပ်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ခြောက်လုံးပြုသေနတ်တစ်လက် တိုင်ထားသည်။

ဂျစ်ပုပ်သည် မော်ဂင်ကို တွေ့ရသောအခါတွင်မှ စိတ်သက်သာသွားဟန်ရှိပြီး မျက်နှာမှ ချွေးများကို သုတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က ရော်ဂင်လို ထင်တာ”

“သူ ဒီထဲမှာ ရှိနေတုန်းပဲ၊ အိမ်ထဲကို ဝင်လာတာ ဘာပြဿနာ ဖြစ်သေးသလဲ”

မော်ဂင် မေးလိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်ကလေးကို ဘယ်မှာမှ ရှာလို့မရဘူး”

“အဲဒါအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ဒီကောင်ကလေးက တောင်ပေါ်မှာ လျှောက်သွားနေမှာပဲ”

ပုပ်၏လက်မှ သေနတ်ကို မော်ဂင် ဆွဲယူလိုက်ပြီး

“ဆိုမီ ယူလာတာပဲ၊ အသုံးလိုကောင်း လိုလိမ့်မယ်တဲ့”

“ကျည်ဆန် အပိုပါသလား”

“ခြောက်တောင့်ပဲ ပါတယ်” ပုပ်က ကျည်ဆန်များကို ဖေးလိုက်ပြီး

“ဘယ်လောက် ရသလဲ”

“တစ်သိန်း လေးသောင်း၊ မှန်းသလောက် မဟုတ်ဘူး၊ အိတ်နှင်အိတ် ဝဲ ပါတယ်”

“အခု ရော်ဂင် လက်ထဲမှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုလံဒိုမိုးကို သူ့ကိုယ်တိုင် လွှဲပေးမယ်တဲ့”

“မနေ့ညက ဆိုမီဆီက ဖုန်းရတယ်၊ အိုမိုး နေတဲ့နေရာကို သူတွေ့ပြီတဲ့ မက်ရှ်အင်ရှိတဲ့ နေရာမှာတဲ့၊ ဝှစ်ဘက်နားက ကမ်းခြေလမ်းနားမှာပဲ”

“ဒီသဘောက အဘိုးကြီးမှာ မော်တော်တစ်စီး ရှိနေပြီ၊ အိုင်းရစ် ဝင်လယ်ကို အမြန်ဆုံး ဖြတ်သွားဖို့ စောင့်နေတာပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

မော်ဂင်က တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး တံခါးကို ဖွင့်ကာ ဖလက်ချာနှင့် ကော့စတယ်လိုတို့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် သူတို့ ရောက်နိုင်လာကြသည်။ ဖလက်ချာ၏ လက်တစ်ဖက်တွင် ဝီစကီပုလင်းပါရှိပြီး အခြားထက်တစ်ဖက်တွင် အရက်ခွက် ပါရှိသည်။

“ဪ ခင်ဗျား ရောက်လာပြီလား” ပုပ်ကို သူ ပြောလိုက်သည်။

“လက်ရှိအခြေအနေကတော့ ခင်ဗျား ရောက်လာတာ အများကြီး တောင်းတာပဲ”

“ဒါလောက်လဲမဟုတ်သေးဘူး” မော်ဂင်က သေနတ်ကို သူ့လက်ဖဝါးပေါ်တွင် တင်ပြလိုက်ပြီး “ဒီဥစ္စာကအခြေအနေကို နည်းနည်းပဲကောင်းစေတယ်”

“နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက ကျုပ်တို့ကို စောင့်ရှောက်ပါတယ်” ကော့စတယ်လိုက ပြောလိုက်သည်။

“အဘမှာ ကားသော့အပိုရှိတယ်မဟုတ်လား”

မော်ဂင်က မေးလိုက်သည်။

အဘိုးကြီးသည် သူ၏အင်္ကျီအိတ် တစ်ခုထဲမှ သော့ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး မော်ဂင်သို့ ပေးလိုက်သည်။ မော်ဂင် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားသည်။ ကျီထဲမှ ဟန်နာထွက်လာပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးဆီသို့ သွားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ သူသည် ပြတင်းခန်းဆီးနောက်တွင် ကွယ်ပြီး နေလိုက်ရသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါး နှင့်ပြီး စကြိုလမ်းအတိုင်း မီးဖိုဆီသို့ ဟန်နာ လျှောက်သွားသည်။ ခေတ္တမျှ

နားထောင်နေသည်။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ပြန်သွားသည်။ ကျီထဲ
ဝရီဒန် ထွက်ပေါ်လာသည်။ လက်တွန်းလှည်းလေး တစ်ခုပေါ်တွင် အိတ်ထဲ
အများကြီး တင်ပြီး တွန်းသွားသည်။

“ကောင်ကလေးဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျီထဲကိုသူဝင်သွားတာ ကျုပ်မမြင်
လိုက်ဘူး”

မော်ဂင်ပြောလိုက်သည်။
ပက်ဒီကော့စတယ်လို ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ ရောက်လာပြီး
“ဒီကောင်ကလေးက တစ္ဆေတစ်ကောင်လို ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပြီး
သွားတတ်တယ်”

ဖရီးနံသည် လက်တွန်းလှည်းကလေးကို ခြံဝင်းပေါက်မှ တွန်းထုတ်
သွားပြီး တောင်ပေါ်ဘက်သို့ခွီးတက်သွားသည်။

“အဲဒါတွေကို သူကဘယ်ကိုယူသွားမှာလဲ”
ဖလက်ချာမေးလိုက်သည်။
“တောင်ပေါ်ရွာပျက်ထဲမှာ ကျုပ်တို့လှောင်ထားတဲ့သိုးတွေရှိတယ်။
မနက်ဖြန်မနက်ကျရင် ဝီလုံးဈေးကို ကျုပ်သွားရောင်းရမယ့်သိုးတွေပဲ၊ အခု သူ
တို့အတွက် အစာတွေယူသွားတာပဲ”

ကျီထဲမှရော်ဂင်ထွက်လာသည်။ စာပို့အိတ်နှစ်လုံးကို ပခုံးတစ်ဖက်စီ
တွင်ထမ်းလာသည်။ သူသည် ကောင်လေးလှည်းတွန်းသွားသည်ကို အတန်ကြာ
ရပ်ကြည့်နေပြီးနောက် အိမ်ဆီသို့လျှောက်သွားသည်။

“အခုနေ ကျုပ်တို့ သူ့ကိုရှင်းပစ်လိုက်ကြရအောင်”
ပုပ်က ပြောလိုက်သည်။

မော်ဂင်သေနတ်ကို လက်တစ်ဖက်တွင် ဆကြည့်ရင်း ခေါင်းခါလိုက်သည်။
“သူ့မှာ သေနတ်ပစ်တဲ့ အတွေ့အကြုံ ကောင်းကောင်းရှိတယ်၊ သူ့
မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီးမှတော့ ကျုပ်မစမ်းချင်ဘူး၊ အချိန်နည်းနည်းကလေး ဘေး
ကြည့်ရအောင်” ပုပ်ဘက်သို့ လှည့်လျက် “ခင်ဗျား ဒီမှာနေရစ်ခဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်
ယောက် ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့”

ရော်ဂင် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည့်အချိန်တွင် သူတို့က ဧည့်ခန်း
မှာ ရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ မော်ဂင်နှင့် ဖလက်ချာက မီးဖိုခင်း တစ်ဖက်

တစ်ချက်စီတွင် ထိုင်နေကြသည်။ ကော့စတယ်လိုက တားပွဲတွင် ခြစ်သည်။

အိုင်းရစ်ကြီးသည် တံခါးဝတွင် ရပ်ပြီး စာပို့အိတ်များ လက်တစ်ဖက်
တစ်ချက်စီတွင် ကိုင်လျက် သူတို့ကို တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်နေသည်။ မော်ဂင်သည်
အကျီအိတ်ထဲတွင် ရှိနေသော သေနတ်ကို ထိတွေ့ခံစားနေရပြီး ယင်းသေနတ်
ကို ဆွဲမထုတ်မီစေရန် စိတ်ကို မနည်းထိန်းချုပ်ထားရသည်။ ရော်ဂင်မှာ ထူး
ဆန်းသော သတ္တိထူးတစ်ခု ရှိနေသည်။ လူတွေက သူ့ကို အလွယ်တကူ မထို့
ထိရဲခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

လူသုံးယောက်အပေါ်တွင် သူ့ကောင်းစွာပင် လွမ်းမိုးနိုင်စွမ်း ရှိပြီး
နောက် စာပို့အိတ်နှစ်လုံး အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် ပစ်ချထားလိုက်သည်။
ထို့နောက် မိုးကာအကျီကြယ်သီးများကို ဖြုတ်နေသည်။

‘အဘရဲ့ ကောင်ကလေးကတော့ အတော်တို စက်ဆုပ်စရာ ဖြစ်လာ
ပြီ၊ ကျီထဲက ကောက်ရိုးပုံနောက်မှာ အလကား သွားဆော့နေတယ်။ သူ့ကိုယ်
ထဲကို ကျည်ဆန်တစ်တောင့် ဝင်သွားမှာကိုတော့ မသိဘူး”

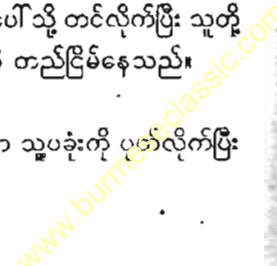
ကော့စတယ်လိုကို သူ ပြောလိုက်သည်။
“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် မစ္စတာ ရော်ဂင်၊ သင်း ပြန်လာရင်
ကျုပ် ပိတ်ကန်ထားပါဦးမယ်”

ကော့စတယ်လို ကမန်းကတန်း ပြန်ပြောသည်။
မီးဖိုဆီမှ ဟန်နာ လှမ်းခေါ်သည်။ ရော်ဂင် အနံ့ခံလိုက်ပြီး
“ဝက်ပေါင်ခြောက်တွေ ကြော်နေတာပဲ၊ အလုပ်တစ်ခု လုပ်လို့
အောင်မြင်သွားတဲ့အခါမှာ အင်မတန် စားလို့သောက်လို့ အရသာရှိတာပဲ၊ က
ကျုပ်တို့သွားပြီး စားလိုက်ကြရအောင်”

“ကျုပ် မလိုက်ဘူး”
ဖလက်ချာက ပြောလိုက်ပြီး ဝီစကီ ပုလင်းကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

ရော်ဂင် တစ်လှမ်းတည်းဖြင့် သူထံ ရောက်သွားပြီး ဝီစကီ ပုလင်းကို
ဆွဲယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပုလင်းကို ဝီစကီလေးပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး သူတို့
ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ပကတိ တည်ငြိမ်နေသည်။
“စားကြမယ်လို့ ကျုပ် ပြောနေတယ်”

ဖလက်ချာ စူးစူးရဲရဲ ပြန်ကြည့်နေသည်။ ရော်ဂင်က သူ့ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ပြီး

“လာ သူငယ်ချင်း”

ပက်ဒီ ကော့စတယ်လိုသည် ရှေ့ဆုံးမှ သွားနှင့်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ဖလက်ချာ သူ့နောက်မှ လိုက်လာသည်။ တံခါးဝတွင် မော်ဂင် ရပ်လိုက်ပြီး နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ

“တစ်ခါတစ်ခါ လူတွေဟာ အတော်ကလေး အခြေအနေဆိုးတဲ့ နေရာကို တွန်းပို့ခံရတတ်တယ်။ အဲဒါကို ခင်ဗျား စဉ်းစားမိသလား”

“ခင်ဗျားဟာ စကားပြောကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ခင်ဗျား စိတ်ထဲမှာ ကျုပ်ကိုလည်း တစ်ခုခု လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်ဟာ ကိုရီးယား စစ်ပွဲတုန်းက တရုတ်တွေရဲ့ ထောင်ထဲမှာ နှစ်နှစ် နေခဲ့တယ်။ ထောင်က ထွက်လာတော့ ကျွန်တော့်မှာ အူကျတဲ့ရောဂါနဲ့ အဆုတ်ရောဂါ ရလာတယ်”

“အဲဒီတော့...”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်နိုင်ငံကို ပြန်ရောက်လာတဲ့ အခါမှာ ဘယ်သူကမှ သောက်ဂရုစိုက်ဖော် မရဘူး။ စစ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာတောင် သူတို့ သိပုံမရဘူး”

“အဲဒါ ခင်ဗျားရဲ့ အကြောင်းပြချက်ပေါ့ ဟုတ်လား”

မော်ဂင် ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဒီလောကထဲကို ကျုပ် ရောက်လာတဲ့နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မလိုတော့ပါဘူး။ သူငယ်ချင်းကို ကျုပ် တစ်ခုပြောမယ်။ ကျုပ်ဟာ ကိုရီးယားမှာတောင် ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ရင် ခင်ဗျားနဲ့လဲ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒါတော့ ခင်ဗျား သဘောပေါက်ထားပါ”

သူ စကြိုလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားသည်။ ရော်ဂင် လဲ့လဲ့ကလေး ပြုံးလိုက်သည်။ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း စစ်ကြေညာခြင်းက မိမိမည်သည့် နေရာတွင် ရပ်ရမည်ကို သိစေသည်။ မိုးကာအင်္ကျီကို တံခါး၏ နောက်ဘက် တွင် ချိတ်လိုက်သည်။ ပုံစုတို့ သေနတ်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ကျောဘက် ဂျက်ကတ်အင်္ကျီအောက်တွင် ထိုးလိုက်သည်။ သေနတ်ဒင်္ဂါ ကျောခိုးကို ထောက်လှမ်းရှိသည်။ ဂျက်ကတ် အင်္ကျီကြယ်သီးများကို တပ်ပြီး မီးဖိုဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။

ကသိကအောက်နိုင်သော ညနေစာ စားပွဲတစ်ခုဝင် ဖြစ်သည်။ မည်သူမျှ စကားမပြောကြပါ။ ဟန်နာ စားပွဲကို လှည့်ပတ်ကာ တစ်ယောက်တစ်ယောက် လက်ဖက်ရည် ဖြည့်ပေးသည်။ ပေါင်မုန့် ထပ်ထည့်ပေးသည်။ သူမ၏ မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်စိတ်များ ဖဲ့လွမ်းလျက် ရှိသည်ကို မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိတိုင်း ရော်ဂင် တွေ့ရှိရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ရော်ဂင်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး ခပ်တည်တည်ပင်

“ကျုပ်တော့ ဝသွားပြီ။ ဧည့်ခန်းကို ပြန်ကြစို့”

ဖလက်ချာက ဒေါသဖြစ်နေသော မျက်နှာဖြင့် မော်ဂင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

မော်ဂင်က သူ့ကို အနည်းငယ် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ပြီး မတ်တတ် နေလိုက်သည်။ မော်ဂင်၏ နောက်မှ ဖလက်ချာ လိုက်ပါသွားသည်။ ကော့စတယ်လိုလည်း တစ်တွဲတည်း ပါရှိသွားသည်။

ဟန်နာသည် ရော်ဂင်၏ အနီးသို့ လျှင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်လာပြီး

“တစ်ခုခုတော့ ပြဿနာ ဖြစ်တော့မယ် ရှောင်၊ ကျွန်မ သိနေတယ်”

“မပူပါနဲ့” သူ ပြုံးကာ “ကိုယ် ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ် သိပါ

တယ်။ မင်း ဒီမှာပဲ နေရစ်ခဲ့”

ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ သူ ဝင်သွားသောအခါ ဘယ်သူကမှ စကားမပြောပါ။ သူသည် စားပွဲစွန်းတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

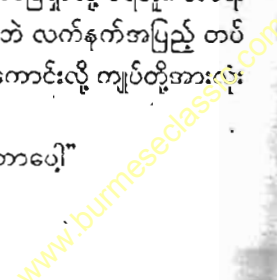
“တချို့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ ရယ်စရာတော့ ကောင်းတယ်။ ငှာ ခုနစ်တုန်းက ပြင်သစ်မှာ ရထားတစ်စင်းကို စီးတုန်းကပေါ့။ ကျုပ်တို့ကတော့ ဘူးနဲ့ တပ်မတော်ခုစာအတွက် လစာတွေကို ရပြီဆိုပြီး အပိုင်စီးတာပဲ။ တနင့် တပိုးကြီးကို ရနိုင်တဲ့ သဘောပဲ”

“ဘာမှားသွားသလဲ”

မော်ဂင် မေးလိုက်သည်။

“ဘာမှားသွားသလဲဆိုတာကို ကျုပ်တို့ အဖြေရှာလို့ မရဘူး။ အရေးကြီးတာကတော့ ရထားပေါ်မှာ လစာငွေ ပါမလာဘဲ လက်နက်အပြည့် တပ်ဆင်ထားတဲ့ ဂျာမန်လေထီးတပ်ခွဲ ပါလာတယ်။ ကံကောင်းလို့ ကျုပ်တို့အားလုံး ထိခွံမချောတယ်”

“တစ်ယောက်ယောက် က သစ္စာဖောက်တာပေါ့”

လက်ချာ စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်တဲ့လူ သုံးယောက်ရှိတယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ ဒေသခံလယ်သမားပဲ။ သူ့အိမ်ကို ကျုပ်တို့ ငှာနချုပ်အဖြစ် သုံးခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ကတော့ လူမိုက်ကြီး တစ်ယောက်ပဲ။ ပြည့်တန်ဆာတွေ သူတို့ရတဲ့ ဝိုက်ဆဲထဲက တစ်ဝက်ကို မှန်မှန်မပေးတဲ့အခါ ကျွဲရိုက်နွားရိုက် ရိုက်တတ်တဲ့ ခေါင်းကြီး တစ်ကောင်ပဲ”

လက်ချာ၏လက်များ ဒေါသကြောင့် တုန်နေသည်။ သူသည် ဝိစတီဖန်ခွက်ကို ပါးစပ်တွင် တွေ့ပြီး တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်သည်။

မော်ဂင် အေးဆေးစွာဖြင့်
“တတိယ တစ်ယောက်တကော”

“အဲဒီ တစ်ယောက်က ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးပဲ။ အဲဒီလူက ဘာသာရေး သင်တန်းကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီးသင်တန်း သုံးနှစ် တက်ခဲ့တယ်။ ခေါင်းရှိတဲ့ လူဆိုးတစ်ယောက်ပဲ။ လူဆိုးသူခိုးတွေထဲမှာတော့ အဆိုးရွားဆုံး အမျိုးအစားပဲ”

“အင်း နတ်ဆိုး နတ်မိစ္ဆာ ဆိုပါတော့။ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပြီ ဆက်ပြောစမ်းပါဦး”

မော်ဂင် ပြောလိုက်သည်။
“သူတို့ကို တောအုပ်တစ်ခုထဲ ခေါ်သွားပြီး ပစ်သတ်လိုက်တယ်”
“သုံးယောက်စလုံးလား”
“ဒီအခြေအနေမျိုးမှာ တခြား ဘာမှလုပ်စရာ မရှိဘူး”
“ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ”

ကျော့စတယ်လို ထိတ်လန့်စွာ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။
ရော်ဂင်သည် ပါးစပ်တွင် စီးကရက်တစ်လိပ် တပ်လိုက်ပြီးနောက် မီးဖိုထဲမှ ထင်းစတစ်ခုယူပြီး မီးညှိရန် ကိုယ်ကို ကိုင်ညွှတ်လိုက်သည်။ ထိုတခါ အချိန်ကလေးမှာပင် ရော်ဂင်သည် သူ့ကို ကျောပေးလျက်သား ရှိသွားသဖြင့် မော်ဂင်သည် အခွင့်အရေးကို အရယူကာ ခြောက်လုံးဖြူ သေနတ်ကို ထုတ်ယူပြီး လက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ခေါင်းကို ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်မယ်။ နည်းနည်းကလေးမှ

တောက်တာ မလုပ်ပါနဲ့”

ရော်ဂင် ဖြည်းလေးစွာ လှည့်လိုက်သည်။ သူ၏လက်များကို တိုက်ခွာထားသည်။

“ပုပ် ဒီကို မြန်မြန်လာပါ”
မော်ဂင် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။
စကြိုလမ်းမှ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာသံ ကြားရသည်။ တံခါးဝတွင် ဂျက်ပုပ် ပေါ်လာသည်။
“ဟယ်လို ဂျက်။ ခင်ဗျားကို ဒီမှာ တွေ့ရတာ အဆန်းပါကလား”
ရော်ဂင် ပြောလိုက်သည်။
မော်ဂင်က ပုပ်ကို

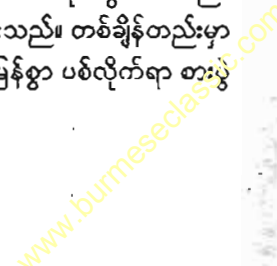
“ဒီအိတ် နှစ်အိတ်ကို ယူထားပါ။ ခင်ဗျား မျက်စိအောက်က လုံးဝ အပျောက်မခံပါနဲ့” ထို့နောက် ဂျက်ဆီ ဖလက်ချာဘက်သို့ လှည့်လျက် “ဂျက်ဆီ သူ့သေနတ်ကို သိမ်းပါ”

လက်ချာ ရှေ့သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးလာသည်။ သူ၏ အကျည်းစိန်သော မျက်နှာကြီးသည် အင်မတန် ကျေနပ်ဝမ်းသာနေဟန် ရှိသည်။ သူသည် ရော်ဂင်ကို အတန်ကြာ ငေးကြည့်နေပြီးနောက် သေနတ်ကို လျှင်မြန်စွာ ခွာဖွေသည်။ သူ မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်ပြီး

“သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ မရှိဘူး”
“မဖြစ်နိုင်ဘူး” မော်ဂင် ရေရွတ်ဆိုလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် စိုးရိမ်သွားဟန်ဖြင့် “ထပ်ရှာပါဦး။ ဂရုစိုက်နော်။ သူက အင်မတန် ဉာဏ်များတယ်”
“ကျုပ်တို့နဲ့ မကြာခင် တွေ့ရမှာပဲ”

ရော်ဂင်ဘက်သို့ သူ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရော်ဂင်၏ ညာဘက် ပါးချိတ်ကို ဝိုက်လက်သီးတစ်ချက် ထိုးချလိုက်သည်။ ရော်ဂင်က ထက်သီးချက်ကိုခံလိုက်ပြီး ကိုယ်ကိုနောက်ဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်သွားစေသည်။ ထက်တင်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ပခုံးနှင့်ကျသွားသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ပစ္စတိုသေနတ်ကို သူ့ဆွဲထုတ်ယူသည်။ သူ့လျင်မြန်စွာ ပစ်လိုက်ရာ စားပွဲသစ်သားစများ ဖွာထွက်သွားသည်။

“မြန်မြန်ထွက်ကြ၊ မြန်မြန်ထွက်ကြ”

မော်ဂင်ဟစ်အော်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူကမန်းကတန်းပစ်လိုက်သည်။ ရော်ဂင်ကနံရံအနီးရှိ ဆိုဖာကြီးဆီသို့ ကိုယ်ကိုလှိမ့်ချလိုက်သည်။ ဆိုဖာကြီး၏အကွယ်သို့သူရောက် ရှိသွားချိန်တွင် မော်ဂင်က ဖလက်ချာနှင့် ပုပ်တို့ကို အပြင်ဘက်စကြိုသို့ တွန်း ထုတ်လျက်ရှိသည်။

ရော်ဂင်တံခါးကိုဖောက်ပြီးပစ်လိုက်သည်။ သေနတ်ကျည်ဆန်သည် ပါးလွှာသော တံခါးပျဉ်ချပ်ကို ဖောက်ထွက်ပြီး စကြိုလမ်းအတွင်းသို့ ပြေးဝင် သွားသည်။

ကျော့စတယ်လိုကြောက်လန့်စွာ ဟစ်အော်လိုက်ပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ တံခါးဆီသို့ပြေးသွားကာ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်သည်။ ပုပ်သည် စာပို့အိတ်ကို မနိုင် မနင်းဆွဲပြီး သူ့နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားသည်။

မော်ဂင်က ဖလက်ချာကိုတစ်ချက်တွန်းလိုက်ပြီး

“သူတို့နောက်ကိုလိုက်သွား၊ ထရပ်ကားကြီးနဲ့ ငါတို့ပြေးရမယ်”

သူသည် အုတ်နံရံကို ကျော့ဖြင့်ကပ်မိုးပြီး တံခါးကိုဖြတ်ကာ ဧည့်ခန်း တွင်းသို့ ပစ်ခတ်သည်။ ထို့နောက် ဖလက်ချာ၏နောက်သို့ သူပြေးလိုက်သွား သည်။ ဖလက်ချာသည် လမ်းတစ်ဝက်လောက်တွင်ရှိနေပြီး ပုပ်နှင့်ကျော့စတယ် လိုတို့မူကား ကျီအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။

မော်ဂင်ခြံဝင်းကို ဖြတ်အပြေးမှာပင် သူ့နောက်ဘက် ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ ကုလားထိုင်တစ်လုံးလိုက်ပါလာသည်။ သူ့ချာခနဲလှည့်ပြီးရမ်းသမ်းဖြူ ဖစ်လိုက်သည်။ ကျည်ဆန်သည် ပစ်မှတ်နှင့် ဆယ်ပေခန့်အကွာ အုတ်နံရံကို ထိမိနေသည်။ ကျီထဲသို့ သူဝင်အပြေးတွင် ကျည်ဆန်တစ်တောင့်နောက်မှလိုက် ပါလာပြီး ကောက်ရိုးစည်တစ်ခုထဲသို့ ဖောက်ဝင်သွားသည်။

ဖလက်ချာနှင့် ပုပ်တို့သည် စာပို့အိတ်များကို ထရပ်ကားကြီး၏ နောက်ဘက်သို့ တင်ပြီးနေကြပြီဖြစ်သည်။ မော်ဂင်က ကျော့စတယ်လိုအား ကားရှေ့ခန်းတွင်းသို့ တွန်းတင်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘေးထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကားသော့ကို သော့ပေါက်တွင်တက်ပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။

“မောင်း... မောင်း”

အဘိုးကြီးကြောက်ပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူနေသည်။ နှုတ်ခမ်း

ထောင့်မှ တံတွေးတွေ စီးကျနေသည်။ မော်ဂင်က အဘိုးကြီး၏အိတ်မှ အုတ် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခပ်ပြင်းပြင်း ဖြတ်ရိုက်လိုက်ပြီး

“မောင်းလေ”

ရော်ဂင် ခြံဝင်းထဲသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ သူသည် မြင်းရေခွက် အနီးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး သေသေချာချာချိန်တွယ်ကာ ပစ်လိုက်သည်။ မော်ဂင်နှင့် ကျော့စတယ်လိုတို့ ခေါင်းငုံ့ပြီး ရှောင်လိုက်ကြသည်။ ကျည်ဆန် သည် ကားရှေ့မှန်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေး ဖောက်ဝင်သွားသည်။ ကျော့စ တယ်လို ကြောက်လန့်စွာ ဟစ်အော်လိုက်ပြီးနောက် စတက်တာကို နင်းလိုက် သည်။ မောင်းတံကို ပထမဂီယာသို့ တွန်းလိုက်သည်။

ထရပ်ကားကြီးသည် ခြံဝင်းပေါက်မှ တစ်ရှိန်ထိုး ထွက်သွားသည်။ မွေင့်တပွင့်ဖြစ်နေသော တံခါးရွက်တစ်ရွက်ကို တိုက်ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။ မော်ဂင် မြင်းရေခွက်ဆီသို့ မှန်းပြီး တစ်ချက်ပစ်လိုက်ရာ ရော်ဂင် ခေါင်းငုံ့လိုက် ရသည်။

ကျော့စတယ်လိုသည် အမြင့်ဆုံးဂီယာကို ပြောင်းလိုက်ပြီး လီဗာကို ပြားနေအောင် နင်းလိုက်သည်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်က စတီယာရင်ကို တင်းကျပ် စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ မော်ဂင် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ခြံဝင်းပေါက်မှ ရော်ဂင် ပြေးထွက်လာပြီး သူတို့နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရ သောအခါ ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပေတယ်၊ အားကြီးကောင်းပါပေတယ်”

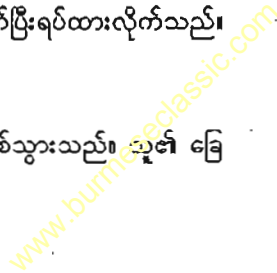
သူ တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး သေနတ်ကို အကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့် လိုက်စဉ်တွင် ကားသည် တောင်စွယ်ကို ကွေ့သွားသည်။ သူ့ချက်ချင်းပင် အာခေါင် ခြောက်သွားရသည်။ သူတို့ဘက်သို့ ရဲကားတစ်စီးလာနေသည်။ နောက်ဘက်တွင် နောက်ထပ် ကားခြောက်စီးခန့် တန်းစီပြီးရှိနေသည်။

ကျော့စတယ်လို အထိတ်တလန့် အော်လိုက်သည်။ ရဲကားရပ်သွား သည်။ လမ်းကို ပိတ်ဆို့သည့်အနေဖြင့် ကန့်လန့်ဖြတ်ပြီးရပ်ထားလိုက်သည်။

“ဘရိတ်အုပ်၊ အဘိုးကြီး ဘရိတ်အုပ်”

မော်ဂင် အော်လိုက်သည်။

ကျော့စတယ်လို ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားသည်။ သူ၏ ခြေ

ထောက်တစ်ဖက်ကို နင်းချလိုက်သည်။ သို့သော် ဘရိတ်ကို နင်းရမည့်အစား လီတာကို နင်းမိသည်။ ထရပ်ကားကြီး ရှေ့သို့ ထိုးတက်သွားသည်။ ကားဘီးများ သည် တောင်စောင်းကို ဖွတ်တိုက်မိပြီး စတီယာရင် လည်ထွက်သွားသည်။ မော်ဂင် လျင်မြန်စွာ ကြည့်လိုက်ရာ အောက်ဘက် ပေတစ်ရာငါးဆယ်လောက် တွင် ကျောက်တုံးကြီးများ ချောင်းရေစီးကြောင်းထဲတွင် မားမားကြီးရှိနေကြ သည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ထရပ်ကားကြီးချောက်ထဲသို့ ကျသွားမည့်အချိန်မှာ သူ တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ခုန်ချလိုက်သည်။ ကော့စတယ်လိုလည်း သူ့နောက်သို့ လိုက်ပါခုန်ချသည်။ သို့သော် ပြန်ပိတ်သွားသော ကားတံခါးက အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာကိုတအားဆောင့်ရိုက်ပြီး အဘိုးကြီးကိုအတွင်းဘက်သို့ပြန်ပို့လိုက်သည်။

မော်ဂင်သည် တောင်နှာမောင်းအတိုင်း ပေနှစ်ဆယ်ခန့် ဒလိန်ခေါက် ကွေးကျသွားသည်။ ချုံပုတ်တစ်ခုနှင့် တိုက်မိသောအခါတွင်မှ အကျရပ်သွား သည်။ သူ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ချိန်တွင် ထရပ်ကားကြီးသည် ပေငါးဆယ်ခန့်ရှိ ကျောက်တောင်စွန်းကို ဆောင့်မိကာ လေထဲသို့ လွင့်ထွက်သွားသည်။ ကားကြီး သည် တဖြည်းဖြည်းချင်းလည်ပြီး မှောက်ခုံကြီးဖြစ်သွားသည်။ ဖလက်ချာလည်း ခြေကားရားလက်ကားရားဖြင့် လေထဲသို့ လွင့်ထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထရပ်ကားကြီးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မြည်ဟိန်းသောအသံကြီး ဖြင့် ချောင်းထဲသို့ ပက်လက်ကြီးကျသွားသည်။ ဖလက်ချာ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီး လည်း ပက်လက်လန်နေသော ကားကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ဓာတ်ဆီ တိုင်ကိုသည် ရှက်ချည်းဆီသလိုပင် ဗဲတစ်လုံးပေါက်တွဲသလိုပင် ပေါက်ကွဲထွေ တော့သည်။ အဝါရောင်နှင့် လိမ္မော်ရောင်မီးတောက်များ မိုးရေထဲတွင် ထွတ် ပေါ်လာကြသည်။

မော်ဂင်သည် တောင်စောင်းအတိုင်း အပေါ်ဘက်သို့ ကုတ်ခြစ်ပြီး တက်သွားသည်။ သူ၏မျက်နှာ ညာဘက်မျက်လုံး အထက်ဆီမှ သွေးများစီးထွေ လျက်ရှိသည်။ သို့သော် သူသည် အသက်ရှင်ရေးအတွက် သက်လုံကောင်းထူ ချေသည်။ ကားလမ်းကို သူဖြတ်ပြေးစဉ်တွင် ဟစ်အော်သံများ ကြားရသည်။ သူ လှည့် ကြည့်လိုက်သောအခါ ရဲသား လေးငါးယောက် သူ့ထံသို့ ပြေးလာနေ ကြသည်။

သူ သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်ရာ ရဲသားတစ်ယောက် လဲကျသွားသည်။

တခြားရဲသားများလည်း ဖြန့်ကြဲသွားကြသည်။ မော်ဂင်သည် လျှို့ဝှက်ထစ် ခုထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လျှို့ဝှက်လမ်းအတိုင်း တောင်ပေါ် ဘက်သို့ တက်သွားသည်။

* * * *

ရော်ဂင် အပြေးရပ်လိုက်ပြီး ခြံဘက်သို့ ပြန်မည်အပြုတွင် တောင်စောင်းကို ကားဝင်တိုက်သည့် အသံ ကြားရသည်။ သို့ဖြင့် သူသည် နောက်ဘက်သို့ ပြန်ပြေးပြန်သည်။ လမ်းအကွေ့သို့ သူရောက်ချိန်တွင် ကားကြီး ချောက်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ဓာတ်ဆီတိုင်ကို ပေါက်ကွဲသည်။ မော်ဂင်က ပုလိပ်တွေကို သေနတ်ဖြင့် တစ်ချက်ပစ်သည်။

ရဲကားတစ်စီး ရှေ့သို့ မောင်းတက်လာပြီး သေနတ်ထိမှန်သွားသော ရဲကားကို ကားကိုယ်ထည်ဖြင့် အကာအကွယ်ပေးထားလိုက်သည်။ ရဲကားပေါ် မှ ဧရာမလူကြီးတစ်ယောက် ခုန်ဆင်းပြီး ရဲသားအနီးတွင် ခူးထောက်ကာ ထိုင် လိုက်သည်။

ဒစ်ဗန်ဗရူးဖြစ်ကြောင်း ရော်ဂင် ချက်ချင်းပင် မှတ်မိလိုက်သည်။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်ကကော့ သူ မအံ့ဩပါ။ ယင်းအချက်ကိုလည်း သူ ရပ်ပြီး တွေးမနေတော့ပါ။ သူပြန်လှည့်ကာ ခြံဘက်သို့ ပြေးသည်။ ဟန်နာကို ခြံမှာ တွေ့ရသည်။

“ဘာတွေလည်း၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

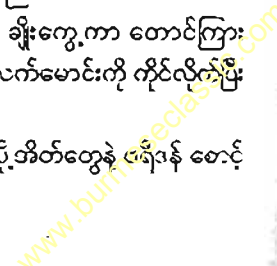
“မေးမနေနဲ့၊ အချိန်မရှိဘူး၊ ကုတ်အကျီကိုယူပြီး အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့ တိုက်တို့ သွားကြမယ်၊ ကိုယ့်ဆီမှာ ဗင်ကားသော့ရှိတယ်”

ဗင်ကားကို ကျီထဲမှ ရော်ဂင်မောင်းထွက်လာချိန်တွင် ဟန်နာသည် မြင်းရေခွက်ကနီးတွင် ရပ်ပြီး သိုးရေအကျီကို ဝတ်လျက်ရှိသည်။ တံခါးကို သူ ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ မိန်းကလေး ကမျောသောပါး တက်သည်။ ကားမောင်း ထွက်စဉ်မှာပင် ကားတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။

မြုံဝင်းထဲမှ ထွက်လာပြီး လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးကွေ့ကာ တောင်ကြား ထဲသို့ ကားကိုမောင်းသောအခါ ဟန်နာက သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်လိုက်ပြီး

“ကျွန်မတို့ ဘယ်ကို သွားမှာလဲ”

“မဟာဖြတ်လမ်းကို သွားမယ်၊ အဲဒီမှာကပိုအိတ်တွေနဲ့ ဖရီးဒန် စောင်

နေတယ်။ အိမ်ထဲကို ကိုယ်ယူလာတဲ့ အိတ်နှစ်အိတ်ကတော့ အတုတွေပဲ”
 “ဟိုလူတွေကော၊ သူတို့ ဘာဖြစ်ကုန်ကြသလဲ”
 “တောင်ကြားတစ်ခုလုံး ပုလိပ်တွေနဲ့ ပြည့်နေပြီ၊ ထရပ်ကားကြီး
 ချောက်ထဲကျသွားပြီ”
 မိန်းကလေး၏မျက်နှာ ဖြူရော်သွားပြီး
 “ဦးလေးကော”
 “မီးတောင်ကြီးလို ပေါက်ကွဲသွားတာပဲ”
 မိန်းကလေး တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး သူမ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် လက်
 ဝါးကပ်တိုင် ပြုလုပ်လိုက်သည်။ သူက သူမ၏လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်
 သည်။ မိန်းကလေးက သူ့လက်ကို ပြန်ပြီး တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။
 ထိုအချိန်တွင် ကားသည် ရွာပျက်ကလေးဆီသို့ ထိုးဆင်းသွားချေတော့သည်။

(၁၇)

ဓာတ်ဆီတိုင်ကီ ပေါက်ကွဲသည့်အရှိန်ဖြင့် ဂျက်ဆီဖလက်ချာသည် လေထဲသို့
 လွင့်ထွက်သွားပြီး သုံးပေခန့်နက်သော ချောင်းရေပြင်တွင် မှောက်လျက်သား
 ကျနေသည်။ သူ့ကိုယ်မှ အဝတ်များအားလုံးပင် မီးလောင်ကျွမ်းသွားသည်။
 ကျောကုန်းမှ အသားများကိုလည်း မီးလောင်ကျွမ်းသွားသဖြင့် နံရိုးများကို
 တွေ့မြင်နေရသည်။

ဂရီဂိုရီနှင့် ဗန်ဗရူးတို့သည် ချောင်းရေထဲသို့ ဆင်းလျှောက်သွားပြီး
 သူ့ကိုယ်ကို ပက်လက်လှန်လိုက်သည်။ ထူးဆန်းသည်ကတော့ သူ့မျက်နှာသည်
 ရော်ဂင်နှင့် သတ်ပုတ်ရေဓဉ်က ရရှိခဲ့သော ဒဏ်ရာများမှတစ်ပါး အခြား ဘာ
 ဒဏ်ရာမျှ မရှိပါ။

သူ့မျက်လုံးများက ပြူးကြောင်လျက်ရှိသည်။
 “သူ့ကို သိသလား”
 ဂရီဂိုရီက မေးသည်။
 ဗန်ဗရူး ခေါင်းခါလိုက်ပြီး
 “လူသစ်တွေပဲ”

ထရပ်ကားကြီးသည် ယခုတိုင် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် လောင်ကျွမ်းနေဆဲ
 ဖြစ်သည်။ ကားအနီးသို့ သူတို့ တိုးကပ်သွားသောအခါ အသားတို့ မီးလောင်
 သည့် ညှော်နံ့ကို ရရှိကြသည်။

ရဲသားတစ်ယောက် မျက်နှာကို ရှုံ့ကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။
 “ကားထဲမှာ လူတစ်ယောက် ကျန်နေသေးတယ်၊ ရဲမှူးကြီး ငြိမ်း
 ကြည့်ရင် မြင်နိုင်တယ်”

ကားထဲမှာ သူတို့ တွေ့မြင်ရသော အရာသည် မီးရှိုက်ဖြင့် တွန့်လိမ်
 နေပြီး လူတစ်ယောက်ဟုပင် ပြောနိုင်ရန် ခဲယဉ်းနေသည်။

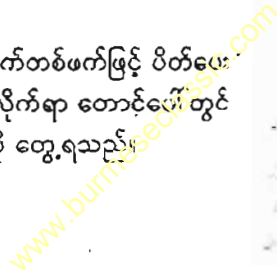
“အတော့်ကို ကံဆိုးတာပဲ”
 ဂရီဂိုရီက ပြောလိုက်သည်။
 ဗန်ဗရူး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူတို့သည် ရေခဲရေတစ်မျှ အေး
 စက်ပြီး ဒူးဆစ်ခန့်နက်သော ချောင်းရေကိုဖြတ်ကာ မြက်တောထဲတွင် ရဲသား
 တစ်ယောက် ဒူးထောက်ပြီးကြည့်နေသော အလောင်းတစ်လောင်းဆီသို့ သွား
 ရောက်ကြပြန်သည်။

အနီးသို့ သူတို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ ရဲသား မတ်တပ်ထလိုက်ပြီး
 “ဘာမှ အကြောင်းမထူးတော့ဘူး၊ သူ ကုတ်ကျီးသွားပြီ၊ ချောင်းထဲကို
 တားအကျမှာ ကားနောက်ပိုင်းကနေ သူ ထွက်ကျတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဂျက်ပုပ်သည် ပက်လက်ကြီး ရှိနေသည်။ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကွေး
 နေသည်။ လက်ချောင်းကလေးများလည်း မသိမသာ ကွေးနေသည်။ သူ့ခေါင်း
 သည် တစ်ဖက်သို့ လိမ်စောင်းနေပြီး မျက်လုံးများက မသိမသာ ကျုံ့နေသည်။

“သူ့ကိုကော သိသလား”
 ဂရီဂိုရီ မေးလိုက်သည်။
 “ဂျက်ပုပ်၊ ရော်ဂင်နဲ့ တစ်ခန်းတည်း နေခဲ့တဲ့ လူပဲ”
 “အလျင်က ရဲလား”
 “ဟုတ်တယ်”

ဗန်ဗရူးက ဂျက်ပုပ်၏ မျက်လုံးများကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပိတ်ဖေး
 လိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်ဖက်သို့ လှည့်ပြီးကြည့်လိုက်ရာ တောင်ပေါ်တွင်
 ရဲသား လေးငါးခြောက်ယောက် လှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဂရီဂိုရီ ရုတ်တရက် လက်ညှိုးထိုးလိုက်ပြီး

“ဟိုမှာ ဟိုမှာ တောင်ထိပ်ရဲ့ အောက်ဘက်မှာ”

ပုလိပ်များ၏ အထက်ဘက်တွင် လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားလျက်ရှိသော မော်ဂင်ကို ဝန်ပရူး လှစ်ခနဲ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် သူသည် တောင်ထိပ်ကို လွန်ပြီး ဖျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“ဆံပင် အနီနဲ့ပဲ၊ ကျုပ်တို့ သူ့ကို အဲသလောက် သိလိုက်ရတာပဲ”

ဂရီဂိုရီက ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် သူဟာ ရှောင်ရော်ဂင် မဟုတ်ဘူး”

ဝန်ပရူး ချောင်းကို ဖြတ်ပြီး တစ်ဖက်သို့ ပြန်ကူးခဲ့သည်။ မီးလောင် ကျွမ်းထားသော စာပို့အိတ် အစကလေးတစ်စကို သူ ကောက်ယူပြီးကြည့် လိုက်သည်။

“ဒီပြဿနာတော့ ရှင်းသွားပြီပေါ့”

ဂရီဂိုရီက ပြောလိုက်သည်။

“ထင်ရတာပဲ”

သူတို့သည် မတ်စောက်သော တောင်စောင်းတစ်ခုကို တက်ပြီး လမ်းမပေါ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားကြသည်။ လင့်ရိုဟကား နောက်ပိုင်းသို့ တင်နေသော ဒဏ်ရာရ ရဲသားကို သွားကြည့်ကြသည်။ ရဲသား၏မျက်နှာမှာ ကျင်သဖြင့် ရှုံ့နေသည်။

လင့်ရိုဟကား ထွက်သွားချိန်မှာပင် ရဲကားတစ်စီး အပေါ်ဘက်မှ ဆင်းလာပြီး သူတို့အနီးတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ရဲကြပ်ကြီး ချွင်းယား ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသည်။

“အခြေအနေ ထူးသလား”

ဝန်ပရူး မေးလိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရဘူး၊ ရဲမှူးကြီး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှာ သူတို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်ခဲ့ကြပုံရတယ်၊ အဲဒီမှာ တစ်ယောက်က သေနတ်နဲ့ ဖန် ခဲ့တယ်။

“အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

ဝန်ပရူး မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ပေါင် တစ်သိန်းလေးသောင်း ဆိုတာ နည်းတဲ့ပိုက်ဆံ ဖောက်ဖျက် တစ်ယောက်ယောက်က လောဘဇော တိုက်လာတာ ဖြစ်မှာပေါ့” ဂရီဂိုရီ ပြော လိုက်သည်။ ထို့နောက် ချွင်းယားဘက်သို့ လှည့်လျက် “ကိုယ်တို့ ကြားလိုက်ရတဲ့ တားသံကကော”

တောင်ကြားလမ်းအပေါ် တစ်မိုင်လောက်မှာ အဲဒီကားကိုတွေ့ရ တယ်၊ အဲဒီမှာ လမ်းလဲ ဆုံးသွားတယ်၊ သတ္တုတွင်းရွာပျက်တစ်ခုပဲ၊ မောရစ် ဇင်ကား အစိမ်းပဲ”

“လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရဘူးလား”

“အစအနတောင် မတွေ့ရပါဘူး၊ အဲဒီမှာ အခု ရဲကြပ်ကြီးတစ် ယောက်နဲ့ ရဲသားနှစ်ယောက် ရှာနေကြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ လူအကူအညီ လိုလိမ့်မယ်”

ဂရီဂိုရီဘက်သို့ ဝန်ပရူးလှည့်လျက်

“ဒီတောင်ကြားက ထွက်နိုင်တဲ့ တခြားလမ်းတစ်လမ်းမရှိတော့ဘူးလို့ ရဲမှူးကြီး ပြောတယ် မဟုတ်လား

ဂရီဂိုရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“လမ်းတစ်လမ်းတော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တောင်ကြီးကို ခြေကျင်ဖြတ် နယ်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

သူ့အိတ်ထဲမှ မြေပုံတစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီး ဖြန့်လိုက်သည်။

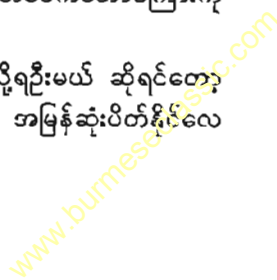
“ဟောဒီမှာ ရွာရှိတယ်၊ တစ်ဖက်မှာ မိုင်းတွင်းတွေရှိတယ်”

ဝန်ပရူးသည် မြေပုံကို ခေတ္တမျှ ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် တောင် ကြီးကြီး၏ အောက်ဘက် မဟာဖြတ်လမ်းတည်ရာကို ပြထားသော မျဉ်းစက် နှစ်ကြောင်းကို ထောက်ပြလျက်

“ဒါဘာလဲ၊ တူးမြောင်းလား”

“တူတာပဲ၊ ဟိုတုန်းက သတ္တုရိုင်းတွေကို တစ်ဖက်တောင်ကြားကို ချွေးတာဖြစ်မှာပဲ”

“အဲဒီတူးမြောင်းဟာ အခုထက်ထိ သုံးလို့ရဦးမယ် ဆိုရင်တော့ အကောင်းဆုံး ထွက်ပေါက်တစ်ခုပဲ၊ ဒီအပေါက်ကို အမြန်ဆုံးပိတ်နိုင်လေ ဆောင်းလေပဲ”

အနီးဆုံး ကားဆီသို့ ဂရိဂိုရို လျှောက်သွားပြီး ရုံးချုပ်သို့ ရေဒီယိုဖြင့် ဆက်သွယ်သည်။ ဗန်ဗရူး တောင်ပေါ်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ရဲသား လေး ငါးခြောက်ယောက် တောင်ထိပ်တွင်ရှိနေကြပြီး တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တစ်ဖက်သို့ ကျော်ဆင်းသွားကြသည်။

“သူတို့တွေ အများကြီး လိုက်ကြရဦးမယ်၊ ဟိုလူက အခုလောက်ဆို ရင် တစ်ဖက်တောင်အောက်ကို မိုင်ဝက်လောက် ရောက်သွားပြီ၊ ဆက်ပြေးနေ တုန်းပဲ” သူ့စိတ်ထဲတွင် ပြောလိုက်သည်။

သူ့အနီးသို့ ဒွိုင်းယား ရောက်ရှိလာပြီး

“အောက်မှာ ကျွန်တော်တို့သိတဲ့အထဲက ဘယ်သူပါသလဲ ရဲမှကြီး”

“ဂျက်ပုပ်တစ်ယောက်ပဲ တွေ့ရတယ်၊ ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက်ကို ကိုယ် မသိဘူး၊ တစ်ယောက်က မီးလောင်ကျွမ်းနေပြီ”

“ရော်ဂင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ၊ သေးလွန်းတယ်”

ကြိုးမဲ့ကြေးနန်း ကားဆီမှ ဂရိဂိုရို ပြန်လာသည်။

“ဒီတော့ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ဖို့အတွက် ရှိသမျှ ကားနဲ့ လူတွေကို သူတို့ လွတ်ပေးလိမ့်မယ်”

“တစ်ဖက်တောင်ကြားကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒီကို ကားနှစ်စီးသွားပြီ” ဂရိဂိုရိုသည် မျက်နှာမှ မိုးရေများထိုး သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြုံးလိုက်ပြီး “ဒီကောင်တွေကို ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းမိမှာသေချာပါတယ်၊ ဒီမှာက မြို့ကြီးတွေလို ပုန်းစရာ ခိုစရာ လမ်းကြီး လမ်းကြားတွေ မရှိပါဘူး၊ ဒီတစ်ဝိုက်မှာ လမ်းဆိုလို့နည်းနည်းပဲရှိပါတယ်။ လမ်း တွေအားလုံးကို ကျွန်တော်တို့ပိတ်ထားနိုင်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဘာမှပူစရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့၊ ရဲမှကြီး အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် အပေါ်ကခြံကို ကျွန်တော်တို့ နည်းနည်းကြည့်ချင်တယ်”

“အင်မတန်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပဲ၊ ကျွန်တော်မရှင်းမလင်းဖြစ်နေတဲ့ အချက်အချို့တော့ ရှင်းသွားမှာပဲ”

ဗန်ဗရူးယင်းသို့ပြောလိုက်ပြီးနောက် ရဲကားဆီသို့ သွားနေသော ဒွိုင်းယားနောက်သို့ မိုးရွာထဲတွင်လိုက်ပါသွားသည်။

သူ့ကိုသယ်ဆောင်လာသောရဲကား အပ်ဘယ်ဆိုက်လမ်းကြောင်းမှ ခြေစကားဒေးလမ်းသို့ ချိုးကွေ့လာချိန်တွင် ဆိုမိသည် သူ့ကျရောက်နေသော ဘေးကျပ်နံကျပ်အခြေအနေသို့ မည်ကဲ့သို့လွတ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ရ ခဲ့နည်းဟု အပြင်းအထန်ကြံစည်လျက်ရှိသည်။

သူ၏ လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ခုကိုပူးပြီး လက်ထိတ်ခတ်ထားသည်။ သူ့ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ရဲသားတစ်ယောက်စီထိုင်နေသည်။ အခင်းဖြစ် ပွားသောနေရာသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ယာဉ်မောင်းသည် ဆိုက်ရပ်ထားသော တားများနှင့် လူနာတင်ကပ်ကို သယ်ဆောင်လာသူများအား ကျော်ဖြတ်ရသည် ဖြစ်သဖြင့် ကားအရှိန်ကို လျှော့လိုက်သည်။

ပိတ်ဖြူစအောက်မှ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေသူကို ဆိုမိ လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ လက်တစ်ဖက်က သူ့နာတင်ကပ်အစွန်းမှနေ၍ အောက်ဘက်သို့ တွဲလောင်းကျနေသည်။ လက်ချောင်းများမှ အသားများ ကွာကျနေကြသည်။ တားပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အသားညှော်နဲ့ ဝင်ရောက်လာသောအခါ ဆိုမိ ကျောစိမ့်သွားသည်။

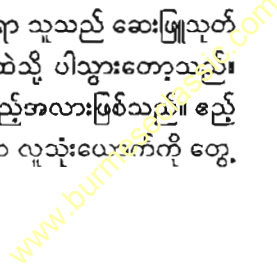
သူ၏လက်ယာဘက်ရှိ ရဲသားကလေးသည် သူ့ဘက်သို့ လှည့်လာပြီး အေးစက်စွာပြောလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စအတွက် ၁၅ နှစ်နဲ့ လွတ်သွားရင် ခင်ဗျားကံကောင်းတာပဲ”

ဆိုမိ ရုတ်ချည်းပင် နေမကောင်းဖြစ်သွားလာသည်။ သူ၏လုပ်ငန်း တစ်သက်တာတွင် တစ်ခါပဲ အမှောင်ရိပ်ဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။ သည် နောက်ပိုင်း အကျိုးဆက်များသည် လုံးဝမကောင်းတော့ပါ။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ သူသည် ခေါင်းနှင့်စိုက်ပြီး ဆင်းမိချေပြီ။ အာ ခေါင် ခြောက်လာသည်။ ကားသည် ခြံဝင်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ချိုးဝင်လိုက်ပြီး နောက် အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့တွင် ဆိုက်ထားသော အခြား ရဲကားတစ်စီး၏ ဘေး တွင် ရပ်လိုက်သည်။

ရဲသားနှစ်ယောက်က သူ့ကို တွဲခေါ်သွားရာ သူသည် ဆေးဖြူသုတ် ထားသော နံရံနှစ်ခုကြားရှိ စကြိုလမ်းအတိုင်းအိမ်ထဲသို့ ပါသွားတော့သည်။ သူ၏အဖြစ်သည် အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုကို မက်နေရသည့်အလားဖြစ်သည်။ ဧည့် ခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိပြီး သူ့ကို စောင့်ဆိုင်းနေသော လူသုံးယောက်ကို တွေ့

သိုက်ရသောအခါတွင်လည်း အခြေအနေက ကောင်းမလာပါချေ။

“ဟင်နရီဆိုမိ ဆိုတာလား”

ဗန်ဗရူးက တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် မေးလိုက်သည်။

ဆိုမိက နှုတ်ခမ်းများကို တံတွေးဆွတ်လိုက်ပြီး

“မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာကိစ္စ ဒီကို ခေါ်လာပါသလဲ၊ ကျွန်တော့်မှာသိပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်၊ ရှေ့နေတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့နိုင်ဖို့ ကျွန်တော် တောင်းဆိုပါတယ်”

“စောစောကလေးကပဲ ရဲသားကလေးတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားလူတစ်ယောက်က သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်တယ်၊ ဆံပင်နီနီနဲ့ လူပဲ၊ အဲဒီကောင်ကလေး သေသွားလို့ရှိရင် ခင်ဗျားကို လူသတ်မှု အပေါင်းအပါတစ်ဦးအဖြစ်နဲ့ ရုံးမှာ အမှုတင်ရမယ်”

ဆိုမိ တစ်ကိုယ်လုံး ကြောက်ရွံ့စိတ်များ ဖုံးလွှမ်းသွားသဖြင့် အသစ်ကို မနည်းပင် ရှုလိုက်ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့ကြိုးစားပြီး စကားပြောရသည်။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့လူဟာ မော်ဂင်ပဲ၊ ဟယ်ရီမော်ဂင်၊ သူက ဆံပင်နီနီနဲ့ပဲ”

“နောက်ထပ် ဘယ်သူတွေ ပါသေးသလဲ”

“ဂျက်ဆီဖလက်ခွာ၊ သူတို့နှစ်ယောက် မန်ချက်စတာက အတူတူလာကြပါတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဒီဒြဲကို ပိုင်တဲ့လူ ကော့စတယ်လို”

“နောက်ပြီးတော့ သူ့တူမ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဂျက်ပုပ်ကကော”

ဒွိုင်းယား မေးလိုက်သည်။

ဒွိုင်းယားဘက်သို့ ဆိုမိ လှည့်လိုက်ပြီး

“ဪ ဟုတ်ကဲ့၊ သူလည်း ပါပါတယ်”

“ရှောင်ရော်ဂင်ကို ထောင်ထဲမှာ သူသွားတွေ့တာ သူ ထောင်ဖောင်ပြေးဖို့ အသေးစိတ် အစီအစဉ်တွေ သွားလုပ်တာပဲ မဟုတ်လား”

ဗန်ဗရူး မေးလိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ်၊ သူ ထောင်က ဖောက်ထွက်တဲ့သူမှာ ပုပ်က ကားတစ်စီးနဲ့ အဝတ်အစားတွေနဲ့ အပြင်က စောင့်နေခဲ့ပါတယ်”

“ဒါတွေ အားလုံးကို ဘယ်သူက စီစဉ်သလဲ”

“ကိုလ်အိုမိုး ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

ဂရီဂိုရီ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး ဗန်ဗရူးကို ကြည့်သည်။

“အဲဒီနာမည် ကြားဖူးပါတယ်”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ ၁၉၃၀ တစ်စိုက်နဲ့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပထမပိုင်းမှာ သူဟာ အိုင်အာရ်အေမှာ ဧရာမလူကြီးတစ်ယောက်ပဲ”

ထို့နောက် ဆိုမိဘက်သို့ လှည့်လျက် “ဒါဖြင့် ဒီကိစ္စမှာ အိုင်အာရ်အေပါနေတာပေါ့၊ အဖွဲ့ကြီးရဲ့ ရန်ပုံငွေပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အဲဒီအတိုင်း ရော်ဂင် ယုံကြည်ထားတာပဲ”

“ကျုပ်ကို ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ၊ မော်ဂင်နဲ့ ဖလက်ခွာက လက်ခစားတွေပေါ့ ဟုတ်လား”

“တစ်ယောက်ကို ပေါင်ငါးထောင်စီနဲ့ပဲ၊ ရော်ဂင်ကတော့ ကြွေးဆပ်တာပဲ၊ သူ့ကို ထောင်ထဲက ထုတ်ပေးတဲ့အတွက် သူဟာ အဖွဲ့ကြီးအပေါ်မှာ နောက်ဆုံးတာဝန်တစ်ခု ကျန်နေတယ်လို့ အိုမိုးက သူ့ကို ပြောခဲ့တယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံတွေ အားလုံးဟာ အိုင်အာရ်အေ ရန်ပုံငွေကို သွားမှာပေါ့”

“အိုမိုးက ရော်ဂင်ကို ဒီအတိုင်းပြောတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“အဘိုးကြီးက အဲဒီပိုက်ဆံတွေကို သူ့အတွက်ပဲ စီစဉ်ထားတယ်” ဗန်ဗရူး ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ပြီး

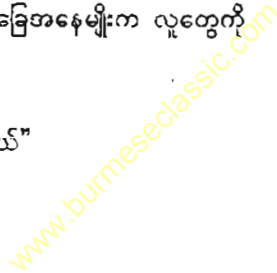
“အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုမိ၊ ကိုလ်အိုမိုးကို ကျွန်ုပ်သိတယ်၊ သူ့အကြောင်း ကျွန်ုပ် အားလုံးသိတယ်၊ သူဟာ ဒီလိုလုပ်မယ့် လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူး”

ဆိုမိ ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး

“သူက ဂီလာနုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ၊ သူ့မှာ ကင်ဆာ ဒါမှမဟုတ် ဒီလို ရောဂါဆိုးကြီးတစ်ခု ရှိနေတယ်၊ အဲဒီလိုအခြေအနေမျိုးက လူတွေကို ပြောင်းလဲစေတတ်ပါတယ်”

ဂရီဂိုရီက ဗန်ဗရူးကို ကြည့်လျက်

“ကျုပ်တော့ အဲဒီသဘောကို လက်ခံတယ်”

ပန်ဝရူး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“အိုမိုး အခု ဘယ်မှာလဲ”

ဆိုမိသည် သူ့နှုတ်ခမ်းများကို လျှာနှင့်တို့လိုက်ပြီး

“ကျွန်တော်တို့ အပေးအယူ လုပ်နိုင်သလား”

ခင်ဗျား ကြိုးစင်တက်ရမယ်ဆိုလည်း ကျုပ် မကယ်ဘူး”

ပန်ဝရူး တည်ငြိမ်စွာပြောလိုက်သည်။ “ကဲ အိုမိုး ဘယ်မှာလဲဆိုတာ ပြောမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားကို ဒီကနေ တံခါးပေါက်ရောက်အောင် လှိမ့်ကန်ရမလား”

“ဝှစ်ဘက်နားက ပင်လယ်ကမ်းခြေ လမ်းနားက အိမ်ကလေးတစ်အိမ်မှာ ရှိနေပါသေး၊ မတ်ရှ်အင်္ဂလို့ ခေါ်တယ်”

ဆိုမိ သူ့နှုတ်ခမ်းဖြင့် ပြောသည်။

“သူနဲ့အတူ ဘယ်သူရှိသလဲ”

ဆိုမိ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး

“သူ တစ်ယောက်တည်းနေပါတယ်၊ ရော်ဂင်က မနက်ဖြန်ကျရင် သူ့ဆီကို ပိုက်ဆံတွေ သွားပို့ရမယ်”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားလူတွေက ကြားဖြတ်ကြံစည်ကြတယ် မဟုတ်လား”

ဂရီဂိုရီဘက်သို့ ပန်ဝရူးလှည့်လျက်

“စောစောပိုင်းက ဒီမှာ ပစ်ကြ ခတ်ကြတာဟာ ဒါကြောင့်ပဲ၊ ပိုက်ဆံတွေကို သူတို့က အပိုင်စီးတယ်၊ ရော်ဂင်က လက်မခံဘူး၊ အဲဒီနေရာ မတ်ရှ်အင်္ဂဆိုတာကို သိသလား”

“မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဝှစ်ဘက်ကိုတော့ သိတယ်၊ ဒီလို ရာသီဥတုမျိုးမှာ ဆိုရင် ကျုပ်တို့ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် သွားကြရမယ်”

“ဒါဆိုရင် သွားကြမယ်”

ပန်ဝရူး လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားသည်။ ဂရီဂိုရီနှင့် ဖွိုင်းယားတို့ နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြသည်။

ဆိုမိသည် ရုတ်တရက် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်နိုင်မည့် လမ်းပေါက်ကို အလျင်အမြန် ရှာဖွေကြည့်ရှုသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် လူလတ်ပိုင်းအရွယ် ရဲကြပ်ကြီး

တစ်ယောက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ သူ ပြုံးလိုက်ပြီး

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ မေ့သွားပြီလို့များ ထင်နေသလား”

သည်တစ်ခါတွင် ဆိုမိသည် သူ၏ အခြေအနေမှန်ကို ပိုပြီး သဘောပေါက်မိရတော့သည်။ အပြင်ဘက်က ပန်ဝရူးတို့ မော်တော်ကား ထွက်သွားသောကြားရသည်။ သူ့ဘဝတွင် တစ်ခါမျိုးမျှ ဤသို့ အထီးကျန်အဖြစ်ကို မခံစားဖူးပါ။

x x x x

မြောင်းမှာ ရေတစ်ဝက်လောက် ပြည့်နေသည်။ မော်ဂင်သည် ရေမြောင်းဘတိုင်း ကိုက်ငါးဆယ်ခန့် လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် မြောင်းတစ်ဖက်ရှိ ထင်းရှူးပင်များဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ ခဏအကြာတွင် ရဲကားတစ်စီး ဖြတ်သွားသည်။ ထို့နောက် နောက်ကားတစ်စီး ဖြတ်သွားပြန်သည်။

ယခုအချိန်တွင် သူတို့သည် တောင်ပေါ်လမ်းအားလုံးကို ပိတ်ဆို့ထားပြီးမှာ သေချာသည်။ ဤပိတ်ဆို့မှုကို ဖောက်ထွင်းသွားနိုင်ရန်မှာ မဖြစ်နိုင်သော လုပ်ငန်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ရောက်ရှိရပေမည်။ သူ့အနေ၌ တစ်ခုတည်းသော လွတ်မြောက်နိုင်သည့် နည်းလမ်းမှာ မတ်ရှ်အင်္ဂမှနေ၍ ကိုလ်အိုမိုးနှင့်အတူ ထွက်သွားဖို့ပင်ဖြစ်သည်။

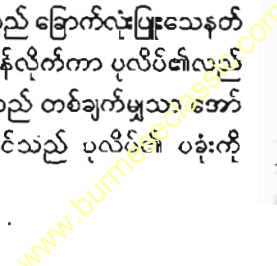
ထင်းရှူးပင် စိုက်ခင်းများအကြားမှ သူ ဖြတ်လျှောက်သွားစဉ်တွင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးသည် လမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းနှင်သွားသည်။

ကိုက်သုံးလေးဆယ်ခန့်တွင် ရပ်သွားသည်။ မော်ဂင်သည် လမ်းမကြီးဆီသို့ သတိနှင့်သွားပြီး ချုံပုတ်တစ်ခု၏ နောက်ကွယ်မှနေ၍ ကြည့်လိုက်သည်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီး ရဲတစ်ယောက်သည် လမ်းပေါ်တွင် ရပ်နေသည်။ သူ၏ မော်တော်ဆိုင်ကယ် သုံးလေးပေခန့်အကွာတွင် ရပ်ထားသည်။

သူသည် မြေပုံတစ်ခုကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိသည်။ မော်ဂင် ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ပါးစပ်တွင် တပ်လိုက်ပြီး မီးခြစ်ကို ခြစ်လိုက်သည်။

မော်ဂင် စဉ်းစား၍ပင် မနေတော့ပါ။ သူသည် ခြောက်လုံးပြုသေနတ်တို့ ပြောင်းဘက်မှနေ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရှေ့သို့ လွှားခနဲခုန်လိုက်ကာ ပုလိပ်၏လည်တပ်ကို သေနတ်ဒင်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။ ပုလိပ်သည် တစ်ချက်မျှသာ အော်လီင်နိုင်ပြီး နေရာမှာပင် ပုံကျသွားသည်။ မော်ဂင်သည် ပုလိပ်၏ ပခုံးကို

ဆုင်ကိုင်ပြီး သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ချုံပုတ်ထဲသို့ ဆွဲယူသွားသည်။ ထို့နောက် တဖန် သူသည် လမ်းမပေါ် ပြေးထွက်သွားပြီး မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ထင်းရှူး တောထဲသို့ တွန်းယူခဲ့သည်။

ငါးမိနစ်အတွင်းမှာပင် သူသည် ပုလိပ်ကိုယ်မှ ယူနီဖောင်းကို ချွတ်ယူပြီး သူ့ကိုယ်တွင် ဝတ်ဆင်ပြီးသွားသည်။ ထို့နောက် သူသည် ပုလိပ်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ခါးပတ်ဖြင့် တုပ်နှောင်လိုက်ပြီးနောက် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ရဲကားတစ်စီး ဖြတ်သန်းသွားပြန်သည်။ ကားသံဝေးပြီး ပျောက်သွားသည်အထိ စောင်းဆိုင်းနေသည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို လမ်းပေါ်သို့ ပြန်တွန်းသွားသည်။ ဆိုင်ကယ်ပေါ်တွင် ခွထိုင်လိုက်ပြီး စတတ်တာကို နှင်းပြီး စက်နှိုးလိုက်သည်။ ၅ကပ် ပေါ်ထွက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ်ကို မျက်နှာပေါ်သို့ ဆွဲချလိုက်ပြီး မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

နာရီဝက်ခန့် သွားမိသောအခါ တံတားတစ်ခုကို ရောက်ရှိသွားသည်။ တံတား၏ တစ်ဖက်တွင် ရဲကားတစ်စီး လမ်းဝကို ပိတ်ပြီး ရပ်ထားသည်။ ယာဉ်တစ်စီးသာ သွားသာအောင် ဖွင့်ထားသော လမ်းပေါ်တွင် ရဲသားနှစ်ယောက်က ပိတ်ဆို့ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသည်။ မော်ဂင်သည် ဂီယာကို ပြောင်းလိုက်ပြီး အရှိန်ကို လျှော့လိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အရှိန်ကို မြှင့်တင်နိုင်အောင် လည်း အသင့်ပြင်ဆင်ထားသည်။

သို့သော် ထိုသို့ပြုလုပ်ရန် မလိုအပ်ပါ။ တံတားကို သူ ဖြတ်သန်းသွားစဉ်တွင် ရဲသားနှစ်ယောက်သည် လမ်းဖယ်ပေးပြီး ဖြစ်နေသည်။ ရဲသားတစ်ယောက်က သူ့ကို လက်တစ်ဖက် မြှောက်ပြသည်။ အခြေအနေက ဤမျှပင် လွယ်ကူပါသည်။ မော်ဂင်သည် အမြင့်ဆုံး ဂီယာကို မြှင့်တင်ပြီးနောက် မိုးရွာထဲတွင် အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်သွားတော့သည်။

(၁၀)

ရော်ဂင် ကားစက်ကို သတ်ပြီး ဝင်ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ဗရိဒန်၏

အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့မြင်ရပါ။ ဆည်အတွင်းသို့ မိုးပေါက်ဈေး တွေ့နေသည့် အသံကို ကြားနေရသည်။

ဟန်နာက ကားကို ကွေ့ပတ်ပြီး သူ့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

“ကောင်ကလေး ဘယ်ရောက်နေသလဲ မသိဘူး။”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့ သွားကြမယ့် ဖြစ်မယ်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်းမှာ ဥမင်လိုက်ခေါင်းကို ဖြတ်ပြီး အမ်ဘယ်ဆိုက်လမ်းမကြီးကို မရောက်နိုင်လို့ရှိရင် ကိုယ်တို့ ဘယ်တော့မှ မရောက်နိုင်တော့ဘူး။”

ထိုစဉ်မှာပင် သိုးအော်သံများ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ အိမ်ထွက်များ အကြားတွင် သိုးတွေ ပြေးလွှားနေကြသည်။ ဗရိဒန်က သူတို့ကို တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် လိုက်မောင်းနေသည်။ သူတို့ တောင်ပေါ်သို့ တိုးဝေ့ပြီး ဖောက်ခွဲနေကြသည်။ ဗရိဒန် သူတို့အနီးတွင် ရပ်လိုက်ပြီး အသက်ရှူမောနေသည်။ ထို့နောက် အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်ပြီး

“ကျွန်တော် သူတို့ကို လွှတ်ခဲ့ဖို့ စိတ်ကူးမိလို့”

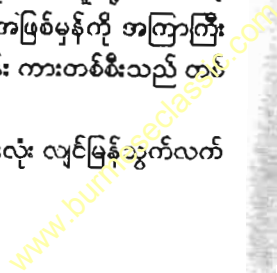
“သူတို့ကိုစွဲကို ထားလိုက်တော့၊ တို့သွားကြမယ်။ စာပို့အိတ်တွေကော”

“လှေပေါ်မှာ ကျွန်တော် တင်ထားပါတယ် မစွတာရော်ဂင်”

သူတို့သည် ဆည်ကို ကွေ့ပတ်ကာ တောအုပ်ကိုဖြတ်ပြီး တူးမြောင်းဝသို့ သွားကြသည်။ ဗရိဒန်သည် ဘောက်တူကလေးကို သံကွင်းတစ်ခုတွင် ချည်ထားသည်။ လှေထဲမှာ ရေတွေ အတော်များနေသည်။ စာပို့အိတ်များကို ရေမနွှံ့သည့် ဦးဘက်တွင် တင်ထားသည်။ စာပို့အိတ်များပေါ်တွင် ဟန်နာ ထိုင်လိုက်သည်။ ရော်ဂင်က လှေဝမ်းအလယ်တွင် ကုန်းငွေလိုက်သည်။ ဗရိဒန်က ပဲ့မှနေ၍ လှေကို တွန်းထွက်သည်။

ဥမင်လိုက်ခေါင်း အမှောင်ထုတွင်းသို့ သူတို့ ဝင်မိသောအခါ မိုးသံများ ပျောက်သွားသည်။ ရော်ဂင် နာရီကြည့်လိုက်သည်။ ငါးနာရီ ထိုးနေပြီ။ ၇ နာရီခွဲအထိ မမှောင်သေးပါ။ သို့သော် မတတ်နိုင်ပါ။ သူတို့ ပစ်ထားခဲ့သော ဝင်ကားကို တွေ့သောအခါတွင် ရဲများသည် အဖြစ်မှန်ကို အကြာကြီး စဉ်းစားတွက်ချက်နေရမည် မဟုတ်ပါ။ ကြိုးမဲ့ကြေးနန်း ကားတစ်စီးသည် တစ်ဖက်တောင်ကြားထိပ်ကို ပိတ်ထားနိုင်ပါသည်။

သည်ပွဲတွင် ဒစ်ဗန်ဒရူး ပါဝင်နေလျှင် အားလုံး လျင်မြန်သွက်လက်

မည်မှာ အမှန်ပင်တည်း။

ဥမင် တစ်ဖက်ထိပ်တွင် ဂျစ်ကား မရှိခဲ့လျှင် မည်သို့လုပ်မည်နည်း။ သို့သော် ဤအတွေးကို သူ့ခေါင်းထဲမှ ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ အကယ်၍ သူတို့သည် အိမ်ဘယ်ဆိုင်လမ်းမကြီးသို့ ရောက်ရှိပြီး အယ်လတာကန်သို့ သွား သည့်လမ်းကိုသာ အချိန်မီ ရောက်ရှိနိုင်လျှင် သူတို့မှာအခွင့်အရေး ရှိနေပေ သေးသည်။

ရှိုင်းနွစ်ကို လွန်လျှင် တောင်တွေကို ဖြတ်ပြီး ပင်လယ်ဘက်သို့ ဆင်း သည့်လမ်းသည် ကြမ်းတမ်းလှသဖြင့် ဂျစ်ကားလို ကားမျိုးသာလျှင် သွားနိုင် ပေသည်။

သူတို့၏ လှေကလေးသည် မိုးရွာထဲသို့ရောက်ရှိပြီး ကျောက်လှေကား ရင်းသို့ ဆိုက်ကပ်မိလေသည်။ ဗရီဒန်က လှေကြီးကို ချည်လိုက်သည်။ ဟန်နာကို ကုန်းပေါ်သို့ လှဲတင်သည်။ ရောင်ဂင်က စာပို့အိတ်များကို လက်ဆင့်ကမ်း ပေးသည်။

ဗရီဒန် ရှေ့မှ ပြေးသွားသည်။ ရောင်ဂင်နှင့် မိန်းကလေး နောက်မှ လိုက်ပါသွားသည်။ ကျီဟောင်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ကောင်ကလေးသည် တံခါးကို အဆင်သင့်ဖွင့်ထားပြီး ဖြစ်နေသည်။ ဂျစ်ကားကို တွေ့မြင်နေ ကြရသည်။

ဗရီဒန်က နောက်တံခါးကို ဖွင့်ပေးသောအခါ ရောင်ဂင်က စာပို့အိတ် နှစ်လုံးကို ကားပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ သွားကြမယ်”

ဗရီဒန် ကားနောက်ဘက်သို့ တက်သည်။ ဟန်နာက ရှေ့ဘက်သို့ တက်သည်။ ရောင်ဂင် ကားစတီယာရင်နောက်ဘက်သို့ ဝင်သည်။ သူသည် ချုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးနောက် စတက်တာကို နင်းလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် အင်ဂျင်စက် နိုးလာသည်။ သူသည် ကားလေးကို ကျီအတွင်းမှ ညင်သာစွာ နောက်ပြန်မောင်းထွက်သည်။ ကားစတီယာရင်ကို လှည့်လိုက်သည်။ နံပါတ် တစ်ဂီယာကို သွင်းလိုက်သည်။ ကားသည် တောင်ကြားဆီသို့ မောင်းဆင်း သွားသည်။

“ဗုဒ္ဓဟူးနေ့က မင်းပြောတဲ့လမ်းအတိုင်း သွားကြည့်ကြရအောင်”

ဟန်နာကို သူ ပြောလိုက်သည်။

“သွားလို့ ဖြစ်ပါမလား”

“ဒီဘက်ထိပ်ကို သူတို့ကား ဘယ်လောက်မြန်မြန် ရောက်လာဖော် ဆိုတဲ့အပေါ်မှာ တည်တာပဲ။ ကိုယ်တို့ လမ်းမကြီးက ခွဲထွက်ပြီး မင်းပြောတဲ့ အယ်လတာကန်ကို သွားတဲ့လမ်းကို ရောက်နိုင်ရင်တော့ သူတို့ မျက်ခြည်ဖြတ် ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့မှာပဲ”

ကားကို သူ အမြန်ကြီး မောင်းနေသည်။ လီဗာသည် သူ့ခြေထောက် အောင်တွင် ပြားကပ်နေပြီဖြစ်သည်။ ကားကလည်း ကောင်းလှသည်။ ငါးမိနစ် ခန့်ကြာသောအခါ သူတို့သည် ထင်းရှူးတောတစ်ခုကို ဖြတ်ပြီး လမ်းမကြီးသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

ရောင်ဂင် မရပ်ပါ။ ညာဘက်သို့ ချိုးကွေ့ပြီး ရိုက်ဒယ်ကန်ကြီးဘက်သို့ မောင်းနှင်သည်။

“ဘယ်လောက် ဝေးသလဲ”

ကားစက်သံကို လွှမ်းမိုးနိုင်လောက်အောင် သူ အော်ပြီးမေးလိုက်သည်။

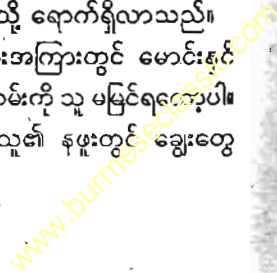
“မိုင်ဝက်လောက်ထက် မပိုဘူး”

ကားလေကာမှန်ကို မိုးပေါက်များ တရကြမ်း ရိုက်ပက်နေသဖြင့် ရေ သုတ်တံသည် နိုင်အောင်မသုတ်ဘဲရှိနေသည်။ ရှေ့ဘက်မှ ထရပ်ကားတစ်စီး လာနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ သူ ရှေ့သို့ ကုန်းလိုက်ကာ ကြည့်ပြီး မောင်းရ သည်။ ထရပ်ကားကြီး ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ လွန်သွားသည်။

ဟန်နာက သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ထင်းရှူးတောအစပ်တွင် တံခါးတစ်ခုကို သူ တွေ့မြင်ရသည်။ သူ ဘရိတ်အုပ်လိုက်သည်။ ကားဘီး အနည်းငယ် လျှောသွားသည်။ ကားကို တစ် ဇက်သို့ အနည်းငယ် ဆွဲကွေ့ပြီးမှ ရပ်လိုက်ရသည်။ မိန်းကလေး ကားပေါ်မှ ခုန်ချပြီး တံခါးကို ဖွင့်သည်။ ရောင်ဂင် ကားကို မောင်းဝင်ပြီး ဟန်နာကို ရပ်စောင့် နေရပြန်သည်။ ဟန်နာ တံခါးကိုပိတ်ပြီး ကားပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ခဏအကြာတွင် သူတို့သည် သစ်ပင်များအကြားတွင် မောင်းနှင် လျက်ရှိသည်။ မှန်ထဲတွင် သူ့ကြည့်လိုက်သောအခါ လမ်းကို သူ မမြင်ရတော့ပါ။ သူ၏ လည်ချောင်း ခြောက်လာသည်။ သူ၏ နဖူးတွင် ချွေးတွေ

ဇွဲလာသည်။ ချွေးသုတ်ရန် လက်ကို မြှောက်လိုက်သောအခါ လက်သည် မသိသော တုန်လျက်ရှိသည်။

“မင်း တွေ့လိုက်သလား၊ ကိုယ့်လက်တွေ တုန်နေတယ်၊ ဒီလိုအလုပ်မျိုးအတွက် ကိုယ် အသက်ကြီးလာတာဖြစ်နိုင်တယ်”

“အများကြီးလိုပါသေးတယ်”

မိန်းကလေးသည် သူ၏အိတ်တစ်ခုအတွင်းမှ စီးကရက်ဘူးနှင့် မီးခြစ်တို့ကို ထုတ်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ သူ့ပါးစပ်တွင် တပ်ပေးလိုက်သည်။ သူ အားရပါးရ ရှိုက်ဖွာလိုက်သည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချက်လိုက်ပြီး

“အခုမှ ကောင်းသွားတယ်”

“ပထမအဆင့်တော့ ကျော်လာပါပြီ”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ဒီသဘောလိုတော့ ယူဆရတာပဲ၊ မင်းဘယ့်နှယ်နေသလဲ”

“ကျွန်မဘဝမှာ တစ်ခုခုကနေ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖောက်ထွက်လာရသလိုပဲ”

“ဒီအတိုင်းသာ ဆက်ပြီး ယုံကြည်ထားပါ။ တကယ်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

တံတားကို ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ သစ်ပင်များအကြားရှိ လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း သူတို့ ဆက်ပြီး မောင်းခဲ့ကြသည်။ သုံးမိနစ်ကြာသောအခါ အယ်လတာ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ သူတို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ရွာကိုရောက်ရန်မူ ငါးမိုင်ခန့် သွားရဦးမည်။ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေသဖြင့် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ရှင်းနေသည်။ ဟန်နာ၏ လမ်းပြချက်အတိုင်း သူ မောင်းသွားနေသည်။ အယ်လတာမိဖာသို့ သူ ရောက်ရှိသောအခါ အခြားလမ်းတစ်ခုသို့ ချိုးရသည်။ ထိုလမ်းသည် လန်ဒေးရွာအနီးမှ ဖြတ်သွားသည်။ အမ်ဘယ်ဆိုက်လမ်းမကြီးမှ ခွဲထွက်ခဲ့ပြီး တစ်နာရီနှင့် တစ်မတ်လောက်အကြာတွင် သူတို့သည် လန်ဒေးကန်ကြီးကို ယှဉ်ပြီး မောင်းနေရသည်။ ထို့နောက် ရိုင်းနိုစ်တောင်ကြီးပေါ်သို့ စပြီးတက်ကြရတော့သည်။

လမ်းသည် မတ်မတ်ကြီးပင် မော့တက်သွားနေသည်။ တောင်ပေါ်ဘက်တွင် နှင်းတွေ ပိတ်နေသည်။ ဂျစ်ကားသည် မှန်မှန်ကြီးပင် တက်လျှင် ရှိသည်။ ကားဂီယာကို သူ ပြောင်းရသောအခါ ကားစက်သံသည် တုန်ကြွေ

ထွက်လာသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့ကို နှင်းထုကြီးက ခြံလွှမ်းလာသည်။ တောင်ကြားလမ်း၏ ထိပ်ဆုံးသို့ ရောက်ရှိသောအခါ သူတို့သည် တိုက်နှစ်သက်သုံးဆယ်လောက်ကိုသာ မြင်နိုင်တော့သည်။ ရော်ဂင်သည် တစ်ဖက်သို့ ကြွအဆင်းတွင် အနိမ့်ဆုံးဂီယာဖြင့် ဆင်းရသည်။ ရိုင်းနိုစ်တောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ဒတ်ဒန်မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ဆက်ပြီး မောင်းသွားကြရသည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့် သွားမိသောအခါ လမ်းဆုံတစ်ခုကို တွေ့ရှိကြရပြန်သည်။ တစ်လမ်းက ဟတ်နေသို့ တက်သွားပြီး တစ်လမ်းက ထောင်ကြားအတိုင်း ဆီသံဂိတ်နှင့် အာလ်ဖာတို့ဘက်သို့ သွားသည်။

“စီးကရက် တစ်လိပ် ပေးပါဦး”

ရော်ဂင်က ပြောလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက စီးကရက်တစ်လိပ် ညှိလိုက်ပြီး သူ့ပါးစပ်တွင် တပ်ပေးလိုက်သည်။ ဗရိဒန်သည် နောက်ဘက်မှနေ၍ ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်ကာ

“ကျွန်တော်တို့ အခြေအနေ ဘယ့်နှယ်လဲ မစွတာရော်ဂင်”

“အခုအထိတော့ အားလုံးကောင်းတယ် ကလေး”

ရော်ဂင် ကားကို လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် ထိုးလိုက်ပြီး

“မြေပုံ ကြည့်ကြဦးစို့”

မြေပုံကို လျင်မြန်စွာ သူ ကြည့်သည်။ မသိမသာ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီးနောက်

“ကြည့်ရတာ ဆီသံဂိတ်နဲ့ အာလ်ဖာကို ကွင်းသွားနိုင်တဲ့လမ်းမရှိဘူး”

“ပြဿနာ ရှိနိုင်လို့လား”

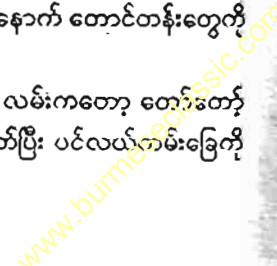
ဟန်နာ မေးလိုက်သည်။

“ရှိနိုင်တယ်၊ အခုလောက်ဆိုရင် သူတို့မှာ သတင်းပို့နိုင်တဲ့ အချိန်တွေ

အများကြီး ဖြစ်နေပြီ”

မိန်းကလေးသည် မြေပုံကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် တောင်တန်းတွေကို ဖြတ်ကာ မျဉ်းကြောင်းတစ်ကြောင်း ဆွဲပြသည်။

“ဟော ဟိုမှာ လမ်းကြမ်းတစ်ခု ရှိတယ်၊ လမ်းကတော့ တော်တော်တို့ မကောင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သော်ဝိတ်တောင်ကို ဖြတ်ပြီး ပင်လယ်ကမ်းခြေကို

ရောက်တယ်၊ ကျွန်မတို့ အာလ်ဖာကိုတော့ ဖြတ်ရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တခြားနေရာ တွေကိုတော့ ရှောင်သွားနိုင်တယ်”

“လမ်းက ဘယ်နေရာက စသလဲ”

“အာလ်ဖာကို လွန်သွားပြီး နှစ်မိနစ်လောက်မှာရှိတဲ့ ဘယ်ဘက်ကနေ စတယ်”
“ကောင်းတယ်”

ရော်ဂင် ကားကို လျင်မြန်စွာ မောင်းထွက်သွားသည်။ ဆိတ်တိတ် ရွာကလေးကို လွန်သောအခါ မြူ အနည်းငယ်ပါးလာသည်။ သို့သော် မိုးတ သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလျက်ပင်ရှိသည်။ သစ်ပင်များ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိ သော တောင်ကြားကလေးတစ်ခုထဲသို့ သူတို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

လမ်းမကြီးပေါ်တွင် လူသူလေးပါး မတွေ့ရပါ။ သို့သော် ရွာထမင်း ဆိုင်ကလေး အနီးသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ဟန်နာက ရော်ဂင်၏လက်ကို ခပ်နာ နာကလေး ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ မိုးကာအင်္ကျီအပြာကြီးကို ဝတ်ထားသော ရဲကြပ်ကြီးတစ်ဦးသည် ဆိုင်ဝတွင်ရပ်ပြီး ခပ်ရွယ်ရွယ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက် နှင့် စကားပြောနေသည်။

ရော်ဂင်က သူတို့ကို လျင်မြန်စွာ ဖြတ်ပြီး မောင်းခဲ့သည်။

ကားကြည့်မှန်တွင် ရော်ဂင် ကြည့်လိုက်သောအခါ စကားပြောနေ သူ နှစ်ဦးသည် လမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းသွားသော ဂျစ်ကားကို လှမ်းမျှော်ပြီး ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ရဲကြပ်ကြီးက အမျိုးသမီးကို တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက် သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်သွားကြသည်။

“တွေ့လား”

ဟန်နာက မေးလိုက်သည်။

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ကိုယ်တို့ တောင်ပေါ်လမ်းကြမ်းကပဲ သွားရမယ်၊ တခြားရွေးစရာ လမ်းမရှိတော့ဘူး”

ရော်ဂင်သည် မိုင်နှုန်းပြလက်တံကလေး ခြောက်ဆယ်သို့ ရောက် သည်အထိ သူ့ခြေထောက်ကို နင်းချသည်။ ဂျစ်ကားသည် လမ်းအတိုင်း အော် မြည်ပြီး ပြေးနေသည်။ ကျောက်စရစ်ခဲများ လွင့်ထွက်နေကြသည်။ နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ဘက်ဖုသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ ရော်ဂင်

ဘရိတ်ကို နင်းလိုက်ပြီး ကားကို ဘေးလမ်းခွဲအတွင်းသို့ ချိတ်တော့လိုက်သည်။

သူတို့ တစ်ချို့ တက်ကြပြန်သည်။ လမ်းသည် ပြောင့်တန်းသွားနေ ရှိသည်။ ရှေ့တွင် ကုန်းအတက်ကို တွေ့ရသောအခါ ကားအရှိန် လျှော့သွားသည်။

ကားသည် ပထမဝိယာဖြင့် တက်ရသောအခါ ကားကိုယ်ထည် တစ်ခု လုံး သိမ်သိမ်တုန်နေသည်။ ရော်ဂင်က ဓာတ်ဆီခိုင်ခွက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံးဂါလန်သို့ ရောက်ရှိနေပြီ။

“ဘယ်လောက် သွားရဦးမလဲ”

သူ အော်ပြီး မေးလိုက်သည်။

ဟန်နာက မြေပုံကို ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဗူတယ်ရောက်အောင် ခြောက်မိုင် သွားရဦးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဗူတယ် ရောက်အောင် သွားစရာမလိုဘူး။ ပင်လယ်ကမ်းခြေလမ်းကို သွားတဲ့ လမ်းခွဲ တလေးတစ်ခုရှိတယ်၊ တစ်မိုင်ဆိုရင် မက်ရှ်အင်ကိုရောက်ပြီ၊ ဓာတ်ဆီ ရှိသေး သလား”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ဝိယာကို မြှင့်လိုက်သည်။

သူတို့သည် နောက် ဆယ်မိနစ် ဆယ်ငါးမိနစ်လောက်ဆိုရင် မက်ရှ် အင်သို့ ရောက်ပေတော့မည်။ လမ်းသည် အောက်ဘက်သို့ တစ်ရှိန်ထိုး ဆင်း ထျက်ရှိချေပြီးသူက ဝိယာမပြောင်းဘဲ ဘရိတ်ကို ထိန်းပြီး ဆင်းနေသည်။

ဗူတယ်သို့ မရောက်မီ တစ်မိုင်လောက်တွင် ဝီချန်းသို့ ဟူသော လမ်း ညွှန်ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို တွေ့ရှိကြရသည်။ ထိုလမ်းကလေးအတိုင်း သူတို့ လိုက် သွားကြရာ သုံးလေးမိုင်ခန့် မောင်းမိသောအခါ ပင်လယ်ကမ်းခြေ လမ်းမကြီး ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

စိမ့်မြေပြင်တွင် မြူနင်းများ လွင့်မောလျက်ရှိသည်။ နှင်းဖြူထဲတွင် ပင်လယ်ပြင်မှလာသော ဆားရနံ့ကို ရှူရှိုက်နေသည်။ ရော်ဂင် လန်းဆန်းခြင်း နှိလှာသည်။ မက်ရှ်အင် (စိမ့်မြေစွန်း) ဟူသော လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်သည် နှင်း ဖြူထဲတွင် ထီးထီးမားမားကြီး ပေါ်လာသည်။ ရော်ဂင်သည် ဆိုင်းဘုတ်ညွှန်ပြ ရာ မြေလမ်းငယ်အတွင်းသို့ ကားကို ချိတ်ဝင်ခဲ့သည်။ ကားသည် ချောက်ကမ်းပါး တစ်လျှောက် သစ်ပင်များအကြားရှိ မညီညာသော လမ်းပေါ်တွင် ခုန်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့ကားသည် ခြံဝင်းထဲသို့ ရောက်ရှိပြီး ရပ်တန့်သွားလေ

ဘော့သည်။

ရော်ဂင် စက်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး ဟန်နာကို ကြည့်လိုက်သောအခါ သူမ၏ မျက်လုံးများ တောက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

“နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်မတို့ အောင်ပွဲရတာပဲ”

သူ ပြုံးလိုက်သည်။ သူမ၏ လက်များကို ညှစ်လိုက်ပြီး

“မင်းဟာ သင်္ဘောသားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါ ရှောင်လင့်ပါတယ်။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို မော်တော်ဘုတ်ကလေးနဲ့ ဖြတ်ရမှာ နည်းနည်းတော့ ခရီးကြမ်းတယ်”

လေ၏ သယ်ဆောင်မှုကြောင့် စိမ့်မြေပေါ်တွင် နှင်းမြူများ တစ်ရပ်ရပ် လွင့်စင်လျက်ရှိသည်။ သူ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဆင်းလိုက်သည်။ ဝန်ခံနံ့သည် စာပို့အိတ်များကို ကားပေါ်မှ ချပြီး သူ့ထံသို့ ဒဂ္ဂုတ်တိုက်ဆွဲလာနေသည်။

အိမ်ကြီးသည် ထူးထူးခြားခြားပင် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ ပြတင်းပေါက်များက မျက်လုံးနက်ကြီးများပမာ သူတို့ကို စူးစိုက်ပြီး ကြည့်နေကြသည်။ ရော်ဂင် မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်သည်။ စာပို့အိတ်များကို ကောက်ယူပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဟန်နာက ဖွင့်ပေးပြီး စကြိုလမ်းအတိုင်း ရွေ့လျှောက်သွားသည်။

ကိုလံအိုမိုးသည် မီးဖိုနံ့ဘေးရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခိုနေသည်။ သူ၏ခေါင်းမှာ တစ်ဖက်သို့ စောင်းကျနေသည်။ ရော်ဂင် စာပို့အိတ်များကိုချနေစဉ်တွင် ဟန်နာကအဘိုးကြီးကို ကမန်းကတန်းစမ်းသပ်ကြည့်နေသည်။

“သူ သေပြီလား”

ရော်ဂင် မေးလိုက်သည်။

ဟန်နာ ခေါင်းခါသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အေးနေတယ်”

မီးဖိုထဲတွင် မီးမရှိတော့ပါ။ နံရံကပ်ဗီဒိုဘေးဆီသို့ ရော်ဂင် လျှောက်သွားကာ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အိုင်းရစ်စီစကီ တစ်ပုလင်း တွေ့ရသည်။ ဖန်ခွက်တစ်လုံးထဲတွင် အရက်တစ်ဝက်လောက်ထည့်ပြီး ကုလားထိုင်ဆီသို့ ပြန်လာသည်။ ထို့နောက် အဘိုးကြီး၏ ပါးစပ်ထဲသို့ အနည်းငယ် လောင်းထည့်လိုက်သည်။

ကိုလံအိုမိုး ချောင်းဆိုးပြီး ခေါင်းကို ဟိုဘက်သည့်ဘက် လှောင်သည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်လုံးများကို ဆတ်ခနဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် ရော်ဂင်ကို အတန်ကြာမျှ ငေးကြောင်ကာ ကြည့်နေပြီးမှ မှတ်မိလာဟန်ရှိသည်။

“ရှောင် သူ့ငယ်လေး။ မင်း ဟုတ်တယ်နော်”

အဘိုးကြီး အိုင်းရစ်လို မေးလိုက်သည်။

“တခြားဘယ်သူမှ မဟုတ်ပါဘူး ကိုလံကြီး”

ရော်ဂင် အိုင်းရစ်စကားဖြင့်ပင် ပြန်ဖြေသည်။

အဘိုးကြီး မျက်လုံးများ ဟန်နာဆီသို့ ရောက်သွားပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးလဲ ပါတယ်ကိုး”

ဟန်နာက ရော်ဂင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မတော့ ဘာမှ နားမလည်ဘူး”

“သူ ခေါင်းကောင်းသွားအောင် သူ့ကို အချိန်နည်းနည်း ပေးလိုက်ပါ”

အိုမိုးသည် သူ့မျက်နှာကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်လိုက်ပြီးနောက်

ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်သည်။ ထို့နောက် အရက်ခွက်ကို လက်လှမ်းလိုက်သည်။ ဇန်ခွက်ထဲတွင်ရှိသော အရက်ကို သူ တစ်ကျိုက်တည်းဖြင့် မော့ချလိုက်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်။

“တို့အားလုံးကို ဘုရားသခင် ကယ်မတာပဲ။ အဲဒါ ပိုကောင်းတယ်”

သူ အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်သည်။

သူ ခေါင်းကိုမော့လိုက်သောအခါ သူ့မျက်လုံးများတွင် အမူအရာ

တချို့ ပေါ်လွင်နေသည်။ သူ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေဟန် ရှိသည်။

“နေပါဦး။ မင်းတို့ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ ဘာတွေ အမှားအယွင်းရှိလို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ တစ်ရက်စောပြီး ရောက်လာတာပဲရှိပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့နောက်ကို တစ်ခရိုင်လုံးမှာရှိသမျှ ပုလိပ်တွေ လိုက်နေ

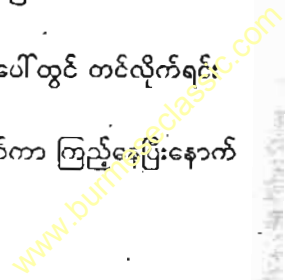
တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီကနေ အမြန်ဆုံး သွားကြမှ ဖြစ်မယ်”

“လုပ်ငန်းကိစ္စ အောင်မြင်သလား”

ရော်ဂင်က စာပို့အိတ်နှစ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ်တွင် တင်လိုက်ရင်း

“ကျွန်တော်တို့ ရလာတာပဲ”

အဘိုးကြီးက သူ့ကို မယုံကြည်သလို ငေးစိုက်ကာ ကြည့်နေပြီးနောက်

“ဘယ်နှစ်နာရီ ထိုးပြီလဲ”

“၇ နာရီ ထိုးပြီ”

“မမြစ်နိုင်ဘူး” ကိုလံအိုမိုး သူ့ခေါင်းကို တွင်တွင် ယမ်းခါလိုက်သည်။

“တနေ့မနက် ကိုယ် အိပ်ရာကထတော့ ကိုယ့်ရောဂါ ပြန်ထလာတယ်။ ဒါနဲ့ ကိုယ် ဆေးသောက်ရတယ်။ အင်း ကိုယ် ဆေးသောက်တာ နည်းနည်းများသွား တယ်နဲ့ တူတယ်”

“အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဒါနဲ့ ဆရာကြီး ပစ္စည်းတွေ အဆင်သင့်ပြင်ပြီးပြီလား”

“အိပ်ခန်းထဲမှာ အဝတ်သေတ္တာတစ်လုံးရှိတယ်၊ အဲဒီအထဲမှာ လိုအပ် တာတွေ အကုန်ပါပြီ”

ဟန်နာဘက်သို့ ရော်ဂင်လှည့်ပြီး

“သူ့ဖွဲ့သောက်စံရာ ပူပူကလေးတစ်ခု လုပ်ပေးပါ။ ဝရီဒန်ကို အဝတ် သေတ္တာနဲ့အတူ မော်တော်ကို အရင်ပို့လိုက်ဦးမယ်။ ကိုယ်တို့ မြန်မြန်ထွက်လို့ ရအောင် သူ တစ်ခု နှစ်ခု ကြိုလုပ်ပေးထားလိမ့်မယ်”

ဟန်နာ ခေါင်းညိတ်ပြီးထွက်သွားသည်။ ရော်ဂင်သည် အိပ်ခန်းထဲ မှ အဝတ်သေတ္တာကို ယူပြီး ဝရီဒန်ကို အိမ်နောက်ဖေးသို့ ခေါ်သွားသည်။ စိမ့်မြေလမ်းအစပ်ထိ ခေါ်သွားပြီး

“မင်းဒီကနေ ကိုက်နှစ်ရာလောက် သွားပြီးရင် တာရိုးကိုတွေ့လိမ့် မယ်။ အဲဒီကျရင် ညာဘက်ကိုသွားတဲ့လမ်းကလေးကို လိုက်သွား။ လမ်းဆုံးရင် မော်တော်ဘုတ်တစ်စီးတွေ့လိမ့်မယ်။ မော်တော်ကို ဦးရော ပဲ့ရော ကြီးချည်ထား တယ်။ အဲဒီကြီးတွေကို ဖြတ်ပြီး ကြီးတစ်ချောင်းပဲ ချန်ထား။ ကိုယ်တို့ ဆယ်မိနစ် အတွင်း လာခဲ့မယ်”

ကောင်ကလေး ခေါင်းညိတ်ပြီး စိမ့်မြေလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွား သည်။ အဝတ်သေတ္တာကြီးက သူ၏ညာဘက်ကို ရိုက်ပုတ်လျက်ရှိသည်။ ရော်ဂင် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သည်။ အိုမိုးသည် မီးဖိုဘေးက ကုလားထိုင်မှာပင် ရှိနေသည်။ ဟန်နာသည် လင်ဇန်းတစ်ခုပေါ်တွင် ကော်ဖီအိုးနှင့် ကော်ဖီပန်း ကန်များ တင်ကာ မီးဖိုထဲမှ ထွက်လာသည်။

“ကျွန်မတို့ အိုင်ယာလန်ရောက်ရင် ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ မော်တော်နဲ့ တစ်ခါတည်း တန်းဝင်သွားကြမလား”

သူက ပန်းကန်လုံးများထဲသို့ ကော်ဖီငဲ့ထည့်ရင်း **သေသည်။**

ကိုလံအိုမိုး ရယ်လိုက်ပြီး

“ဘယ် အဲဒီလိုဖြစ်မလဲ မိန်းကလေးရယ်၊ ကိုယ့်မှာ အေးချမ်းတဲ့နေရာ ကလေးတစ်ခုရှိတယ်။ မိတ်ဆွေတွေနဲ့လည်း သိပ်ပြီး အလှမ်းမဝေးဘူး။ အဲဒီမှာ မင်းနဲ့ ရှောင်ကို ကိုယ် ချထားခဲ့မယ်”

ရော်ဂင်ကို မိန်းကလေး မော့ကြည့်လိုက်ပြီး

“နောက်တော့ကော”

“ကယ်ရီက ကိုယ့်အဖေမြဲကို သွားကြမယ်။ ဘယ်တော့မဆို ရဲတွေဟာ ကိုယ့်ကြောင့် အလုပ်များကြရတာချည်းပဲ။ အဲဒီကို ရဲတွေ လာနိုင်တယ်”

မိန်းကလေး၏ မျက်နှာ ညိုမည်းသွားပြီး

“ထောင်ထဲကို ပြန်သွားမယ် ဟုတ်လား”

အိုမိုး ရယ်လိုက်ပြီး

“သိပ်မကြာပါဘူး မိန်းကလေး၊ အဲဒါတော့ ဘာမှ သံသယမရှိပါနဲ့။ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် သဘောပါ။ တစ်လအတွင်းမှာပဲ မင်းဆီကို သူ ပြန်ရောက်လာ မှာပါ”

ရော်ဂင်ကို မိန်းကလေး စိုးရိမ်သောအမူအရာဖြင့် မော့ကြည့်ရင်း

“အဲဒါ တကယ်ပဲလား”

“မင်းကို ကိုယ် ဘယ်တုန်းက ညာခဲ့ဖူးလို့လဲ”

မိန်းကလေး၏ နဖူးကို သူ ညင်သာစွာ နမ်းလိုက်ပြီးနောက်

“ကုတ်အကျိတ်ဝတ်၊ သွားကြမယ်”

မိန်းကလေး၏ ကိုယ်ခန္ဓာကလေး သူ့လက်ထဲတွင် တင်းတောင့်သွား သည်ကိုမူ သတိပြုမိလိုက်ရသည်။ မိန်းကလေးက သူ့ကို ကျော်ပြီး တံခါးဆီသို့ ဩည့်နေသည်။ သူ၏ လည်ကုပ်ကို လေစိမ်းတစ်ချက် တိုက်လာသည်။ သူ့ ခွေရုံ မီးဖိုပေါ်မှ မှန်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့တံခါး ပွင့်လာသည်ကို ဆွေ့ရသည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ် ရဲတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ရုတ်တရက် ချည်သူမှန်း မသိရပါ။ သူ့မျက်နှာတွင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီး ဦးထုပ်က ကွယ် ထားသည်။

သူသည် မေးသိုင်းကြီးကို ဖြတ်ပြီး ပလတ်စတစ်ခမောက်ကြီးကို သူ

ခေါင်းမှ ချွတ်ဖယ်လိုက်သည်။ ဟယ်ရီမော်ဂင် သူတို့ကို ပြုံးပြီး ကြည့်နေသည်။

x x x x

(၁၉)

မော်ဂင်၏ မျက်နှာတွင် မောပန်းသည့်အသွင် ရှိနေသည်။ သေနတ် ကိုင်ထားသောလက် မသိမသာ တုန်နေသည်။

“နည်းနည်းကလေးမှ မဟုတ်တာ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ တစ်ခါတည်း အသေပစ်သတ်လိုက်မယ်၊ လက်နှစ်ဖက်ကို ကုပ်ပေါ်မှာ ယှက်ထားပါ”

သူပြောသည်အတိုင်း ရော်ဂင် လိုက်နာသည်။ သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်သောအခါ သူ၏ ဂျက်ကက်အင်္ကျီ ဟသွားသည်။ ခါးတွင် ထိုးထားသော သေနတ်ကို မြင်ရသည်။

“သူ့ခါးက သေနတ်ကို ဘယ်လက်နဲ့ယူပြီး ငါ့ဆီကို ပစ်ပေးလိုက်မော်ဂင်က ဟန်နာကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ဟန်နာ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ မော်ဂင်သည် ချက်ချင်းပင် သူ့ သေနတ်ကို မြှောက်ကိုင်လိုက်ပြီး

“စကားဒေးမှာ ပုလိပ်တစ်ယောက်ကို ငါ ပစ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ငါ့မှာ နောက်ထပ်ဘာမှ ပိုပြီး ဆိုးစရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး”

“သူပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ”
ရော်ဂင် ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ မိန်းကလေးသည် ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် သေနတ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး မော်ဂင်ဆီသို့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ မော်ဂင် ဖမ်းယူသည်။ သို့သော် မမိပါ။ သေနတ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လျှောသွားပြီး စားပွဲခုံအောက်သို့ ရောက်သွားသည်။ မိန်းကလေးက သေနတ်ကို သွားကောက်မည်ပြုရာ သူ့ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ပြီး

“နေပေစေ”
ရော်ဂင် လက်နှစ်ဖက်ကို နှိမ်ချလိုက်ပြီး
“အခု ဘာလုပ်ကြမလဲ”
“မော်တော်ဘုတ်ကလေးနဲ့ ကျုပ် ခရီးသွားမယ်၊ ကျုပ်ရယ် ဟောဒီက

အဘိုးကြီးရယ်ပေါ့၊ သူနဲ့ ဆိုမိတို့ စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်းပေါ့”

ဟန်နာ အသက်ရှူ မှားသွားသည်။

ကိုလံဒ်ဗိုးကို ရော်ဂင် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ မျက်မှောင်ကြုတ်ထားသည်။

“သူပြောနေတာ ဘာတွေလဲ”

အဘိုးကြီး၏မျက်နှာ တင်းမာသွားသည်။ သူသည် မော်ဂင်ကို ငုတ်

ရဲရဲ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

“သူ ပြဿနာ ရှာနေတာပဲ၊ မောင်ရင် မတွေ့ဘူးလား”

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ မျက်ခြည်ပြတ်ခဲ့တာပဲ ရော်ဂင်၊ အဘိုးကြီးက

ခင်ဗျားကို အစောကြီးကတည်းက သူလိုရာကို ကြီးဆွဲခဲ့တာပဲ၊ သူ့အဖွဲ့ကြီး

အတွက် သူ ဘာရန်ပုံငွေမှ မလိုပါဘူး၊ သူ့ရှေ့ရေးအတွက် သူ့ကိုယ်ကိုးသူ

ရှာတာပဲ၊ သူ ခင်ဗျားကို အသုံးချခဲ့တာပဲ၊ အဲဒါကို ဆိုမိက သိခဲ့တယ်”

“ဟုတ်သလား”

ရော်ဂင် အေးဆေးစွာပင် မေးလိုက်သည်။

ကိုလံဒ်ဗိုး ကြမ်းပြင်ကို ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။

မော်ဂင် ရယ်လိုက်ပြန်ပြီး

“ဟုတ်သလားလို့ မေးနေတယ်၊ ဟုတ်လို့သာ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားကို

ခြံယဲမှာ စာရင်းရှင်းကြတာပေါ့၊ ကျုပ်တို့အားလုံး မနက်ဖြန်မှာ ဒီမှာ ဆုံကြဖို့

ခိုနိုးထားတယ်၊ ပြဿနာ ဘာမှမဖြစ်ရင် ဒီမှာ ဝေစုခဲ့ကြဖို့ပဲ”

အိုမိုး ဆတ်ခနဲ ခေါင်းကို မော့လိုက်ပြီး

“အဲဒါတွေကို ကျုပ် ဘာမှမသိဘူး ရှောင်၊ မင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဘာ

အစီအစဉ်ကိုမှ ကျုပ် ဘာမှမသိဘူး၊ အဖြစ်မှန်ကို ဆိုမိ သိသွားတယ်ဆိုတာ

တော့ အမှန်ပဲ၊ သူ့ကို ဝေစုမပေးလို့ ရှိရင် မင်းကို သူပြောမယ်လို့ ကျုပ်ကို

သူ ခြိမ်းခြောက်တယ်၊ အဲဒါ ကျုပ်သိသမျှ အကုန်ပဲ”

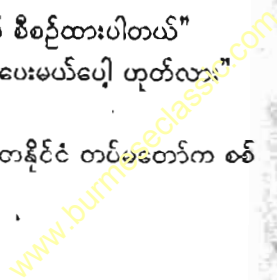
“အဖွဲ့ကြီး ရန်ပုံငွေလို့ ဆရာကြီးပြောပါတယ်”

“မင်းအတွက် အဆင်ပြေအောင် ကိုယ် စီစဉ်ထားပါတယ်”

“ကျုပ်နာမည်အတွက် တန်ဖိုးကြီးကြီး ပေးမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ရော်ဂင် သူ့ရင်ဘတ်ကို ပုတ်လိုက်ပြီး

“ရှောင်ရော်ဂင်ဟာ အိုင်ယာလန် သမ္မတနိုင်ငံ တပ်ခတော်က စစ်

ဘားတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ခိုးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး”

“သွားစမ်းပါ”

အဘိုးကြီးက ကြမ်းပြင်ကို သူ့လက်မှ တုတ်ဖြင့် ရိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အနှစ်လေးဆယ် ရှောင်ရော်ဂင်၊ အဖွဲ့ကြီးအတွက် ကိုယ် အနှစ်လေး
ဆယ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီးပြီ။ အဲဒီအထဲက အနှစ်နှစ်ဆယ်ဟာ ထောင်ထဲ
မှာ နေခဲ့ရတယ်။ အိုင်ယာလန်က ထောင်တွေမှာရော၊ အင်္ဂလန်က ထောင်တွေ
မှာရောပဲ။ အဲဒီအတွက် ကိုယ် ဘာပြန်ရသလဲ”

သူ ချောင်းဆိုးသည်။ သူ မောနေသည်။ သူ၏ အကို့ကော်လံကို
ဆွဲလိုက်ပြီး

“အသက်ကြီးတာနဲ့ ကျွန်းတာနဲ့ မကျန်းမာတာပဲ နေတယ်။ မသေခင်ကျန်တဲ့
အချိန်ကလေးမှာ ကိုယ့်အတွက် တစ်ခုခု လုပ်ရမယ်။ ကိုယ် မလုပ်ရဘူးလား”

ရော်ဂင် ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ပြီး

“မဟုတ်ဘူး ကိုလံ၊ ဒီလိုမျိုး မလုပ်ရဘူး”

“အဘိုးကြီး သူ ဆွယ်တာကို မပါနဲ့နော်”

မော်ဂင် ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် မော်ဂင်သည် သူ၏ အကို့အိတ်ထဲမှ မောင်းချဇားတစ်
ချောင်းကို ထုတ်ယူပြီး ဓားသွားကို ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ယူပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။
ထို့ နောက် စာပို့အိတ်ကို ချုပ်ထားသော ကြိုးများကို ဓားဖြင့် ထိုးဖြတ်သည်။
မောင်းချဇားကို စားပွဲပေါ်သို့ ချထားလိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်ကို အိတ်ထဲသို့
နှိုက်ကာ ငွေစက္ကူတစ်အုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် ငွေစက္ကူထုပ်ကို ရော်ဂင်ထံ ပစ်ပေးလိုက်သည်။
ရော်ဂင်က ဖမ်းယူလိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ ရော်ဂင်၊ ငါးရာလား တစ်ထောင်လား”
အိတ်ကို သူ ပုတ်လိုက်ပြီး “ဒီမှာ အများကြီးရှိသေးတယ် ကိုယ့်လူ၊ ဒီအိတ်နှစ်
လုံးကို ကျုပ်အတွက် မော်တော်ပေါ်ကို ပို့ပေးပါ”

ရော်ဂင်သည် သူ့လက်ထဲမှ ငွေစက္ကူထုပ်ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး
နောက် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ် တဖြည်းဖြည်းချင်း လွှမ်းလာသည်။

“ကျန်တာတွေလဲ ဒီအတိုင်းပဲဆိုရင်တော့ ဘာမှ လွမ်းစရာ မရှိဘူး”

သူသည် ငွေစက္ကူထုပ်ကို အိုမိုး၏ ပေါင်ပေါ်သို့ချပြီး

“ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်လို သဘောရလဲ ကိုလံ”

ကိုလံအိုမိုးသည် ငွေစက္ကူအုပ်ထဲမှ ငွေစက္ကူများကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်
ရွက် ထုတ်ယူပြီးနောက် အလင်းရောင်တွင် ထောင်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ
ပြန့်ကျယ်လာပြီးနောက်

“ဘုရားသခင်ရဲ့ မယ်တော်၊ အပေါက်တွေ ဖောက်ထားတယ်၊ စက္ကူ
တွေ အားလုံးဖောက်ထားတယ်”

သူသည် ဟန်နာသို့ တစ်ရွက် လှမ်းပေးလိုက်သည်။ မိန်းကလေးသည်
ငွေစက္ကူကို အလင်းရောင်တွင် ထောင်ကြည့်ပြီးနောက် ရော်ဂင်ဘက်သို့
လှည့်ကာ

“ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ထောင်ထဲမှာ ဒီအကြောင်းကို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လ နှစ်လလောက်က
ပြောနေကြတယ်။ အခုနောက်ပိုင်းမှာ ဘဏ်တစ်ချို့က သုံးလာတဲ့နည်းပေါ့။
ငွေစက္ကူအဟောင်းတွေကို ပျော့ဖတ်လုပ်ဖို့ ပြန်ပို့တဲ့အခါမှာ ငွေစက္ကူတွေအပေါ်
မှာ အခုလိုမြင်ရတဲ့အတိုင်း လျှို့ဝှက်နံပါတ်တွေကို အပေါက်ဖောက်စက်နဲ့
ဖောက်ပေးလိုက်ကြတယ်”

“သုံးလို့မရအောင် လုပ်တာပေါ့”

“ဒီသဘောပဲပေါ့”

“ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲ”

မော်ဂင်သည် စာပို့အိတ်ကို စားပွဲပေါ်တွင် မှောက်သွန်ချလိုက်သည်။
ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ငွေစက္ကူအုပ်များ ပြန့်ကြဲသွားသည်။ သူသည် စက္ကူထုပ်
တစ်ခုပြီးတစ်ခုကို ကယောင်ချောက်ချား စစ်ဆေးနေသည်။ သူတို့ကို သူ
လှည့်ကြည့်သောအခါ သူ့မျက်နှာ ပြုံးရော်လျက်ရှိသည်။

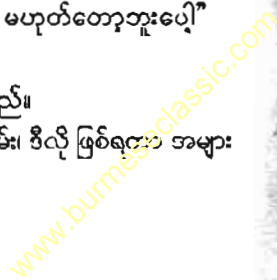
“အကုန်လုံး ဒီအတိုင်းပဲ၊ တစ်ခုမကျန်ပဲ”

“အဲဒီတော့ မော်ဂင် ခင်ဗျားရဲ့ အောင်ပွဲ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့”

ရော်ဂင် ပြောလိုက်သည်။

ကိုလံအိုမိုး အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

“လူမိုက်၊ ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် မှန်ထဲကြည့်စမ်း၊ ဒီလို ဖြစ်ရတာ အများ

ကြီး ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်ပါတယ်”

“အဘိုးကြီး၊ ဒါ ခင်ဗျားကြီး အပြစ်ပဲ”

ကိုလံအိုမိုးကို မော်ဂင် တံတွေးဖြင့် ထွေးလိုက်သည်။

“အဲဒီကိစ္စကြီးတစ်ခုလုံးဟာ စကတည်းက အလကား အချိန်တွေ ဖြုန်းခဲ့တာပဲ။ ခင်ဗျားကြီး ရထားတိုသတင်း မှန်မမှန်ကို ကျုပ်တို့ အစောကြီးက တည်းက သိခဲ့ဖို့ကောင်းတယ်”

“သူငယ်ကလေး၊ ကျုပ်တို့အားလုံး မှားခဲ့ကြတာပဲ”

ကိုလံအိုမိုး ယင်းသို့ ပြောလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထရန် ကြီးစားလိုက် သည်။ မော်ဂင်က သူ့ကို သေနတ်ဖြင့် နှစ်ချက်ဆင့်ပြီး ဂစ်လိုက်သည်။ ကျည် ဆန်ထိမှန်သည့်အချိန်ကြောင့် ကိုလံအိုမိုးသည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြန်လဲကျ သွားသည်။

ဟန်နာ အသံတုန် ဟစ်အော်လိုက်ချိန်မှာပင် ရော်ဂင်သည် စားပွဲခုံ အောက်ဆီသို့ ခေါင်းစိုက်ပြီး ထိုးလှဲချလိုက်သည်။ သူ၏လက်တစ်ဖက်က ပစ္စတို သေနတ်ဒင်ကို လှမ်းပြီး ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

မော်ဂင်သည် ရော်ဂင်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တွေ့မြင်နိုင်ရန်အတွက် နောက်ဘက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ နောက်ကျချေပြီတည်း။

ရော်ဂင်ပစ်လိုက်သော ပထမကျည်ဆန်သည် သူ၏ရင်ဘတ်ကို ထိမှန်ပြီး ဒုတိယကျည်ဆန်သည် ဝမ်းဗိုက်ကို ထိမှန်လေသည်။ သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာ ကြီး နောက်ဘက်ရှိန်ရဲသို့ ရောက်သွားသည်။ သူ့လက်မှ သေနတ် လွတ်ကျသွား သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ သူ ဒူးထောက်ပြီး ကျသွားသည်။ ထို့နောက် သူ အရှေ့ သို့ ဝိုင်ကျသွားလေတော့သည်။

ကိုလံအိုမိုးသည် နာကျင်လွန်းသဖြင့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခေါင်းစိုက် လျက်ရှိသည်။ ဟန်နာသည် ကုလားထိုင်အနီးတွင် ဒူးထောက်ပြီး သူ့မျက်နှာထံ ထုမရန် ကြိုးစားနေသည်။ ရော်ဂင်သည် သေနတ်ကို စားပွဲပေါ်တွင် ချထား လိုက်ပြီး အဘိုးကြီးကို ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် နေသားကျအောင် လုပ်ပေးလိုက် သည်။ အဘိုးကြီး၏ မျက်လုံးများ တင်းကျပ်စွာ မှိတ်ထားကြသည်။ သူ၏ သွားများကို နာနာကြိတ်ထားသည်။ သူ၏ နဖူးတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ရှိနေသည်။

ရော်ဂင် သူ့ကို ညင်သာစွာ လှုပ်ခါပြီး

“အိုလံ၊ ကျွန်တော် ပြောတာကြားလား၊ ဘယ်နှယ်နေလဲ”

အဘိုးကြီး မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်သည်။ မျက်လုံးများတွင် ဓရတ သည် ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။

“အဆိုးတကု အဆိုးဆုံးပဲ ကလေး”

ထို့နောက် သူသည် သူ့တို့ကို ကျော်ပြီး လေဟာပြင်ထဲသို့ ကြည့်ရင်း

“ကိုယ်ဟာ ခရီးရှည်ကြီးတစ်ခုကို လျှောက်ခဲ့တယ်၊ ကိုယ် အင်မတန်

ဂုဏ်ယူခဲ့တဲ့ ခရီးတစ်ခုပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခု ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

သူ ချောင်းဆိုးလိုက်သည်။ သူက ပါးစပ်ထဲမှ သွေးစများ ယိုစီးပြီး ထွက်လာသည်။

“ရှောင်၊ ကိုယ်ဟာ ကိုယ် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဧရာမလူကြီး မဟုတ် တော့ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ထဲမှာ ရောဂါရှိနေပြီ၊ အဲဒီရောဂါဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အသိဉာဏ် တို့ပါ လောင်ကျွမ်းသွားပြီနဲ့ တူတယ်”

ရော်ဂင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး ဟန်နာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ခဏနေဦး၊ ကိုယ် ဆရာဝန် သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

“မင်း အလကား အချိန်ဖြုန်းတာပဲ”

ကိုလံအိုမိုး အော်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

ရော်ဂင်သည် မော်ဂင်ကို ကျော်ပြီး စကြိုလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားသည်။

အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ချိန်တွင် လမ်းမကြီးဆီမှ ကားသံများကို သူ ကြားရသည်။ သစ်ပင်များဆီမှ ခွေးခြုံသံများ ကြားရသည်။ ကားတစ်စီး သံသည် ဘရိတ်ကို တအားအုပ်လိုက်ပြီးနောက် မြေလမ်းအတိုင်း မောင်းဝင် လာသည်။ သူ တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ဂျက်ထိုးလိုက်သည်။ ဧည့်ခန်း ဆီသို့ ပြန်ပြေးသည်။

“ပုလိပ်တွေ ရောက်လာပြီ”

ဟန်နာ၏ လက်မောင်းကို သူ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး မီးဖိုထဲသို့ ဆွဲခေါ် သွားသည်။ နောက်ဖေးတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက်

“မော်တော်ကို သွားတဲ့လမ်း သိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီကို မြန်မြန် ပြေး၊ အဲဒီကနေ ကိုယ့်ကို စောင့်နေ”

www.burmeseclassic.com

မိန်းကလေး စောဒက် တက်မည်ပြုသည်။ သို့သော် သူက သူမကို ခပ်နာနာကလေး လှုပ်ယမ်းလိုက်ပြီး

“ကိုယ်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ။ ကိုယ့်မှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်”

မိန်းကလေးကို နှင်းတောထဲသို့ သူ တွန်းထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး ဧည့်ခန်းဆီသို့ ပြေးသွားသည်။

“သူတို့တွေ အခုပဲ ဒီကို ရောက်လာကြလိမ့်မယ် ကိုလံ၊ ဆရာကြီးကို သူတို့က ကျွန်တော့်ထက်ပိုပြီး အကူအညီပေးနိုင်လိမ့်မယ်”

“ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ ကိုယ့်ကို ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်တော့ပါဘူး”
အဘိုးကြီး သွားများကို ကြိတ်ထားရင်း ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းအတွက်က အရေးကြီးတယ်၊ အဲဒီသေနတ်ကိုပေးပြီး မင်းသွားပေတော့၊ ဟယ်ရီမော်ဂင် သေတဲ့ကိစ္စကို ကိုယ့်ကိစ္စအဖြစ် ထားလိုက်၊ မင်းနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး”

“အို ဘုရားသခင်၊ ဒီမယ် ကိုလံ”
“ဒါ အမိန့်ပဲ၊ မင်း နားမလည်ဘူးလား”

အဘိုးကြီး တံတွေးဖြင့် ထွေးလိုက်သည်။
ရော်ဂင်က အဘိုးကြီးကို သေနတ်ပေးလိုက်ချိန်တွင် အပြင်ဘက်မှ

ကားတစ်စီး ရပ်သံ ကြားရသည်။ ကျောက်လမ်းကလေးပေါ်တွင် ပြေးလာသော ဖိနပ်သံများကို ကြားရသည်။

“မြန်မြန်သွား” ကိုလံအိုမိုး ဟစ်အော်သည်။
ရော်ဂင် မီးဖိုထဲသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ရော်ဂင် ခြံဝင်းတစ်ဝက်လောက်သို့ ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် ရဲသား တစ်ယောက် တစ်နေရာဆီမှ တစ်ရှိုက်ထိုး ပြေးလာသည်။ ရော်ဂင် ဘေးသို့ တိမ်းဖယ်လိုက်ပြီး ရဲသား၏ ပါးချိတ်ကို လက်သီးဖြင့် တစ်အားထိုးလိုက်သည်။ ရဲသား နာကျင်စွာ တစ်ချက် အော်လိုက်ပြီး ထိုင်ကျသွားသည်။ နောက်ဘက် ဆီမှ အော်ဟစ်သံများ ကြားရချိန်တွင် ရော်ဂင်သည် သစ်ပင် နိပ်များကို ခြိုင်း နှင်းမြူတွင်းသို့ ပျောက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

x x x x

မော်ဂင် အားယူပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ထသည်။ သူ ပြန်လဲတုတ်တုတ် သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်နေဟန်ရှိသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်မှ သွေးတွေ စီးကျနေသည်။ ကိုလံအိုမိုးကို သူ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ထိတစ်ချိန် လိုက်သည်။

“ကျုပ် အသက်အောင့်ထားမယ် အဘိုးကြီး၊ ရော်ဂင်ကို ကြိုးဝင်တို ပို့နိုင်တဲ့အထိ အောင့်ထားမယ်”

“တကယ်ပဲလားကွ”
ကိုလံအိုမိုး ယင်းသို့ ပြောလိုက်ပြီး သူခေါင်းကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်

သည်။ အပြင်ဘက် တံခါးဖွင့်ချိန်တွင် အဘိုးကြီးလက်ထဲမှ သေနတ်လွတ်ကျ သွားသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာလည်း ရှေ့သို့ စိုက်ကျသွားသည်။

အခန်းတွင်းသို့ ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်လာသူမှာ ဝန်ဗရူး ဖြစ်သည်။ ဂရိဂိုရီ နောက်မှ ကပ်ပြီး ပါလာသည်။ ဝန်ဗရူးသည် အဘိုးကြီး၏ နံဘေးတွင် ခူး ထောက်လိုက်ပြီး အဘိုးကြီး၏ ခေါင်းကို ညင်သာစွာ မလိုက်သည်။ သို့သော် အဘိုးကြီး အသက်မရှိတော့ပါ။

“သူ့ကို ထိတာပဲ၊ သူ ဘယ်သူလဲ”
ဂရိဂိုရီ ပြောသည်။

ဝန်ဗရူး ခေါင်းခါသည်။ ထို့နောက် ငွေစက္ကူအထုပ်ကို တောက်ယူ လိုက်ပြီး

“အင်း ဒီငွေစက္ကူတွေက ဘယ်သူ့ကိုမှ ကောင်းကျိုးမပေးဘူး”
ဒွိုင်းယား မီးဖိုဘက်မှ ပြေးဝင်လာပြီး

နောက်ဖေးပေါက်က လူတစ်ယောက် ပြေးထွက်သွားတယ်၊ ရဲသား တစ်ယောက်ကို ထိုးသွားတယ်၊ ရော်ဂင်နဲ့ တူတယ်”

“ဒါဆိုရင် သူ့နောက်ကို လိုက်ကြမယ်”
ဂရိဂိုရီ ပြောသည်။

ဝန်ဗရူးသည် ရှေ့ဆုံးမှနေ၍ မီးဖိုကိုဖြတ်ကာ ခြံဝင်းထဲသို့ ပြေးသွား သည်။ ညအမှောင် ကြီးစိုးနေပြီဖြစ်သည်။ သစ်ပင်များအကြားတွင် နှင်းမြူးများ ဆိုင်းနေသည်။ အရာရာသည် မည်းမှောင်လျက်ရှိတော့သည်။

“ခင်ဗျားလူတွေ အကုန်လုံးကို ခုပြီး လိုက်ခိုင်းပေတော့၊ ကျွန်တော်နဲ့

www.burmeseclassic.com

ဒွိုင်းယား သူ့နောက်ကို အလျင်လိုက်နှင့်မယ်၊ သူ သိပ်အဝေးကြီးကို မရောက်နိုင်သေးဘူး”

ဂရိုဂိုရိုကို ဝန်ပရူး ပြောလိုက်သည်။

ဂရိုဂိုရို တစ်ဖက်သို့ လှည့်ပြီး သူ၏ ခရာကိုမူတ်လိုက်သည်။ ဝန်ပရူးက တောအုပ်ဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ ဒွိုင်းယား သူ့နောက်မှ ထက်ကြပ် လိုက်ပါသည်။ သစ်ကိုင်းများက သူ့မျက်နှာကို တအား ရှိုက်ကြသည်။ သူက လတ်တစ်ဖက်ဖြင့် သစ်ကိုင်းများကို ဖယ်ပြီး သွားနေသည်။ ခဏအကြာတွင် သူတို့သည် ကျောက်တုံးတာရိုးတစ်ခုကို ဖြတ်သွားသော ခြေကျင်လမ်းတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ တစ်ဖက်တွင် ဘယ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့သွားသော လမ်းကလေးတစ်ခုရှိသည်။

ဝန်ပရူး ရပ်လိုက်သည်။ အသက်ကို ဝအောင် ရှူလိုက်ပြီးနောက်

“ဒီဘက်လမ်းကို ကိုယ်လိုက်မယ်၊ မောင်ရင်က တည့်တည့်ဆက်သွားတာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို မောင်ရင် တစ်ယောက်တည်းဖမ်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ မောင်ရင်အဲဒါလောက် မကျွမ်းဘူး၊ သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ ခရာမူတ်လိုက်၊ ကိုယ် ပြေးလာခဲ့မယ်” ဒွိုင်းယား ခေါင်းညိတ်ပြီး မြူတောထဲသို့ ပျောက်ဝင်သွားသည်။

ဝန်ပရူးသည် သစ်ပင်များ အောက်က လမ်းကလေးအတိုင်း ပြေးသွားသည်။

ရော်ဂင်သည် နှင်းမြူထဲတွင် တိုးထွက်လာသော ခရာသံကို ကြားရသည်။ သူ ခေါင်းငုံ့ပြီး ပြေးသည်။ ထင်းရှူးပင်ပေါက်များအောက်တွင် ပြေးသည်။ ထင်းရှူးကိုင်းများက သူ့ကို ပစ်ရိုက်ကြသည်။ သူ ခြေချော်ပြီး လဲသွားသည်။ ကုန်းလျှောကလေး တစ်ခုအတိုင်း ကျသွားသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ခရာသံ ကြားရပြန်သည်။

သူ မတ်တတ် ထလိုက်သည်။ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ရှေ့သို့ ယမ်းထိုးသွားသည်။ ချုံပုတ်များကို တိုးဖြတ်ပြီးနောက် ချောင်းဆီသို့သွားသော လမ်းကလေးသို့ ရောက်သွားသည်။ သူ ပြေးသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ် ခုန်ပြီး မောနေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ သစ်ကိုင်းများကို တိုးဖြတ်ပြီး မော်တော်ဘုတ်အနီးရှိ ချောင်းကမ်းစပ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

သူထံသို့ ဟန်နာ ပြေးလာသည်။ ညနေ ဆည်းဆာရောင်တွင် သူမ၏ မျက်နှာ ဖြူရော်လျက်ရှိသည်။

“သူ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”

“ကိုယ် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ရဲတွေ တင်းကြမ်း ဖြစ်နေပြီ၊ မော်တော်ဘုတ်ကို တက်”

သူ ပြောလိုက်သည်။

မော်တော် ပဲပိုင်းတွင် ဝရီဒန် ရပ်နေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဆယ်ခေခန့် ရှည်လျားသော ထိုးဝါးရှိနေသည်။ သူက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မစွတာ ရော်ဂင် သွားဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်ပလာ။ ကျွန်တော် စက်နှိုးလိုက်ရတော့မလား”

“စက်နှိုးလိုက်ရင် အကုန်လုံး ကြားကုန်မှာပေါ့၊ ချောင်းဝက ထွက်တဲ့ အထိ ဒီရေနဲ့ မျှောပြီး လိုက်သွားမယ်”

မော်တော်ဘုတ်နှင့် ဆိပ်ကမ်းကို နောက်ဆုံး သွယ်ထားသည့် တစ်ခုတည်းသောကြိုးဆီသို့ သူပြေးသွားသည်။ ထိုကြိုးကို ဖြတ်လိုက်သည်။ မော်တော်သည် တစ်မဟုတ်ချင်းမှာပင် ကမ်းမှ ကွာသွားသည်။ ဒီရေနဲ့ မိသွားသည်။

“ရှောင်ရေ မြန်မြန်”

ဟန်နာ စိုးရိမ်စွာဖြင့် အော်လိုက်သည်။

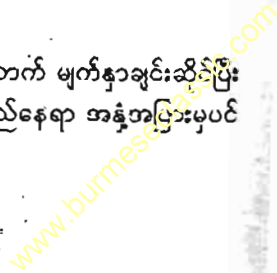
သို့သော် ရော်ဂင် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးလိုက်စဉ်မှာပင် ဝန်ပရူးသည် ထင်းရှူးပင်ငယ်များအောက်မှ ပြေးထွက်လာပြီး သူထံသို့ တစ်ချိန်ထိုး ရောက်နှိုးလာတော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ တစ်လိမ့်ပြီး တစ်လိမ့် လိမ့်သွားသည်။ ခြံစည်းရိုး အဟောင်းတစ်ခုကို တိုက်မိသောအခါတွင်မှ အလိမ့်ရပ်သွားသည်။ ရော်ဂင်က အပေါ်က ဖြစ်သည်။

ရော်ဂင်၏ သန်မာသော လက်များက သူ၏လည်ပင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ရော်ဂင် မှတ်မိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ ဆုပ်ကိုင်မှုကို လွှတ်လိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ထ”

ရော်ဂင် ပြောလိုက်သည်။

အလင်းရောင် မရှိတော့ရှိတွင် သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ရပ်နေကြသည်။ စိမ့်မြေပြင်တစ်ခုလုံး ဟိုနေရာသည်နေရာ အနှံ့အပြားမှပင် ခရာသံများ ထွက်ပေါ်နေသည်။

ဟန်နာကလည်း အသံကို ထိန်းပြီး ခေါ်လိုက်သည်။
 မိန်းကလေး၏အသံ ထွက်ပေါ်လာရာသို့ ဗန်ဗရူး ကြည့်လိုက်သည်။
 နှင်းဖြူများ အကြားတွင် မော်တော်သည် တဖြည်းဖြည်း လွင့်မျောလျက်ရှိသည်။
 “သွားလေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”
 ရော်ဂင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ ဗန်ဗရူး ပြောလိုက်သည်။
 ရော်ဂင် ရေထဲသို့ ထိုးချလိုက်သည်။ မော်တော်ကလေးဆီသို့ သူ
 ကူးသွားသည်။ မော်တော်ပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီး ကောင်ကလေးထံမှ ထိုးဝါးကို
 ယူလိုက်သည်။ သူ တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး ဗန်ဗရူးကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်
 နေသည်။ ထိုနောက် သူ၏ လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ကာ အလေးတစ်ဝတ်
 ပြုလိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုးဝါးကိုထိုးကာ မော်တော်ကို နှင်းဖြူထဲတွင် ပျောက်
 ကွယ်သွားစေတော့သည်။

ဗန်ဗရူးသည် ထိုနေရာမှ ရပ်ပြီး ပိန်းပိန်း ပိတ်နေသော နှင်းဖြူထုကြီး
 ကို ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။

အတန်ကြာသောအခါတွင်မှ သူ့အနီးသို့ ခွိုင်းယား ရောက်ရှိလာသည်။

“ရဲမှူးကြီး သူ့ကို တွေ့သလား”

ဗန်ဗရူး ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ထို့နောက်

“စီးကရက် ပါသလား”

ခွိုင်းယား သူ၏စီးကရက်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ ဗန်ဗရူး၏စီးကရက်ထံ
 သူ မီးညှိပေးလိုက်သော အချိန်တွင် အဝေးဆီမှ အင်ဂျင်စက်သံ တိုးသွဲ့သွဲ့
 ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခွိုင်းယား မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ရဲမှူးကြီး ကြားသလား”

ဗန်ဗရူး ခေါင်းကို စောင်းငဲ့ပြီး နားထောင်နေသည်။

ထို့နောက် ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ပြီး

“ကျုပ်တော့ ဘာမှမကြားဘူး စာသင်ကြီး၊ လာ သွားကြစို့ ကျုပ်မို့

ဒီမှာ အလကား အချိန်တွေ ဖြုန်းနေတာပဲ”

ဗန်ဗရူး တစ်ဖက်သို့လှည့်ပြီး ထင်းရှူးပင် လမ်းကလေးအတိုင်း ရှေ့
 လျှောက်သွားလေတော့သည်။

မော်တော်ကလေး ချောင်းထဲမှ ထွက်ပြီး ပင်လယ်ဝသို့ ရောက်ရှိသွား
 သောအခါ လှိုင်းလုံးများက ဧရာကို ရိုက်ပုတ်လာသည်။

ထိုအခါ စတတ်တာကို ရော်ဂင် နှိပ်လိုက်သည်။ ပြင်းထန်သော
 ဒီဇယ်စက်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ရော်ဂင်သည် နောက်ဆုံးကျန်ရှိနေသော မြေအငူအစွန်းကို ခပ်ခွာခွာ
 ကွေ့လိုက်ပြီး ပင်လယ်ပြင်တွင်းသို့ မော်တော်ကလေးကို ရောက်ရှိသွားစေတော့
 သည်။

သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့အနီးတွင် ရပ်နေသော ဟန်နာကို
 တွေ့ရှိရသည်။

မိန်းကလေးမှာ အပြုံးပန်းတွေ ဝေနေသည်။ သူသည် သူမ၏ခါးကို
 လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး သူ့ကို သူ့အနီးသို့ ဆွဲယူလိုက်သည်။

သူ၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင် တစ်စုံတစ်ရာမှ ပထမဆုံးအကြိမ်
 မောက်ထွင်းလာရသကဲ့သို့ ခံစားနေရတော့သည်။

နတ်နွယ်

www.burmeseclassic.com